

10-

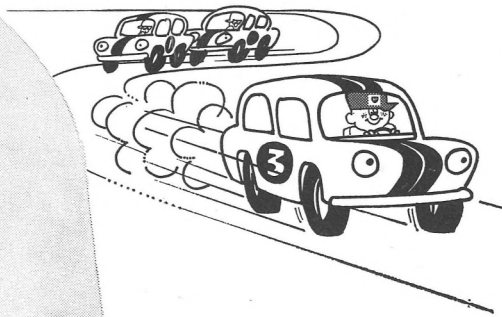

**Tommy Berggren – urtypen
för en riktig djurgårdare . . .**

DJURGÅRDAREN

**Tål tuffa tag
och kärvt
klimat!**

en
kontaktpunkt
som ger

**större resurser
över hela fältet**

Genom samarbetet mellan sparbankerna och Sparbankernas Bank kan Ni utnyttja en rad banktjänster i de närmare 1700 sparbankskontoren över hela landet. Ni kan t.ex. ordna

- fondaffärer
- inlösen av utlottade och uppsagda obligationer
- inlösen av vinster på premieobligationer och penninglotter
- diskontering av ej förfallna premieobligationsvinster
- köp och försäljning av resevaluta samt andra valutauppdrag.
Sparbankerna är vid valutaaffärer ombud för Sparbankernas Bank
- inkasso- och utbetalningsuppdrag
- bankgiro
- inlånings- och utlåningsfrågor
- slutlig finansiering av bostadsproduktion genom Sparbankernas Inteckningsaktiebolag
- långfristig utlåning för olika kommunala ändamål genom Kommunkredit – ett nytt initiativ från sparbankerna.

Öppet: vard. 10.30–01.30
sönd. 11–01.30

**RÔTISSERIE • GRILL
COCKTAILBAR**

*Thomas Melin
underhåller vid pianot*

**CARLTON
RESTAURANT
BAR**

Öppet: sönd. 8–24
vard. 8–24

*Musik-
underhållning*

**TRÄFF-
PUNKTEN!**

IDROTTSHOTELLET

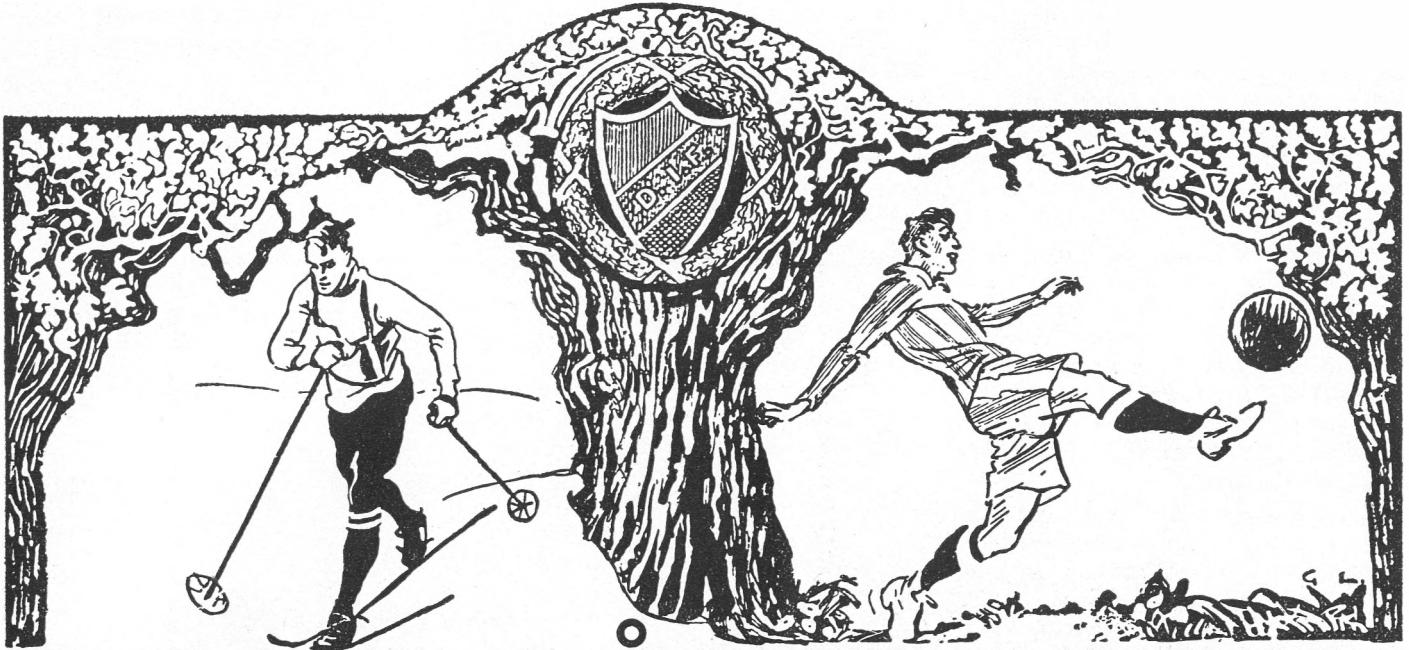
Hotellet man talar om i idrottssammanhang. Här är vi vana att ta hand om både utländska och svenska idrottsgäster. Vi vet vad de kräver för att trivas. Centralt läge vid Kungsgatan, utmärkta restauranger.

Specialrabatter för idrottsgrupper
tala med Jacob Jonker, han ordnar allt

SNABBLUNCH
*Förrätt,
varmrätt 10:50*

FESTVÅNINGAR
10–120 personer

CARLTON
22 34 00 Kungsgatan 57, 111 22 Stockholm

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

ARGANG 1972 — 1973

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFORENING

Ordföranden har ordet:

DAGS ATT TÄNKA OM...

Här får Staten ett ord på vägen

Det här med idrott är naturligtvis väldigt trivsamt och kul i och för sig. Visst har det sina dystra sidor också, och särskilt när våra egna går på en bakstöt har man väl svårt att få mungiporna att sitta på rätt plats, men på det hela taget finns det inte mycket som går upp mot idrottens mångskiftande liv och leverne. Vi i Djurgården, som alltid har något på gång — nonstop året runt handlar ju vår verksamhet om — kan inte klaga på brist på sysselsättning. Alltid händer något kring oss. Tiden står aldrig stilla för vår del. Ibland tycker vi kanske att vi vridit klockan tillbaka och hamnat i bakvatten. Ibland finner vi oss vara ett steg före den övriga utvecklingen. Vi är med och kämpar på många fronter.

Det är som sagt kul med idrott. Det skulle dock kunna vara ännu roligare därest inte pengarna fått ett så dominerande inflytande. Det mesta i idrottsväg har alltid en ekonomisk sida. Det verkar som om denna ekonomiska sida allt mer tar överhanden.

Det är för dyrt att driva idrott på hög nivå i detta vårt kära fosterland. Rent affärsmässigt sett är storklubbssidrott knappast försvarbar!

Att vi för länge sedan lämnat amatöridyllens tid bakom oss och aldrig kommer tillbaka dit — med mindre vi nöjer oss med att syssla med motionsidrott — är bara att konstatera. Kan-ske inte att heller beklaga.

Med dagens krav på idrottsstjärnor-na är ingenting att säga om deras krav

på att få betalt i reda pengar. Då och då ser man deras talesmän redovisa, att stjärnan har en oförskämt dålig timpenning. Samtidigt har man väldigt lätt att glömma stjärnans nöje av att vara med i svängen. Utan dessa lustförmåelser av sin idrott och sitt tävlande skulle nog stjärnan anse sig ännu mer underbetald.

oOo

För oss underliga människor, som frivilligt åtagit oss att sitta i idrottsledningen och administrativt försöka få våra klubbar att leva vidare, blir nöjet mindre för varje år. Att vi har ännu sämre timpenning för vårt ibland tröstlösa jobb och oftare får sätta till egna pengar än att bli tilldelade någon liten slant är kanske onödigt att berätta. Det

är bara så. Utan att idrottsledarna, åtminstone de som verkar i klubbarna, hade sin ideella inställning, skulle idrottsrörelsen snart packa ihop.

Men nu börjar det bli mer än otacksamt att hålla i tömmarna. Vi har blivit jaktoffer för de statliga skattefogdarna.

En gång i tiden togs nöjesskatten bort på idrottsstävlingar. Ett steg i rätt riktning. Men nu kommer man smygande i buskarna och tar tillbaka de små favörer, som idrotten kämpat sig till.

oOo

Under några år levde nästan alla idrottsklubbar på bingo. Nu skall staten ha skatt på bingo och lotterier och kräver så minutiösa redovisningar, att

många klubbar hellre slutar än sliter ihjäl sig. Staten sätter till kontrollanter. De ska betalas av bingospelarna. Ett gott extraknäck för kontrollanterna, men de största pengarna går naturligtvis bort andra vägar och på sin höjd hamnar blygsamma 10 procent hos idrottsklubbarna.

Klubbarna söker sig sedan nya vägar men staten är lika snabb att ryta till och kräva sin tribut. Reklamskatt retroaktivt är en av de senaste vänligheterna, som man tänkt ut i finansdepartementet. Den s. k. tröjreklamen, som gett klubbarna ett hyggligt stöd från välvilliga idrottsförstående firmor, beskattas retroaktivt.

Klubbarna sprattlar vidare och slår sig på att tillverka souvenirartiklar, klubbmärken, tröjor, mössor, halsdukar och allt vad man nu kan tänka sig. Det går ett tag. Så slår skattefogdarna till. Var så goda: betala moms!

Andra klubbar kämpar med sina medlemstidskrifter och lyckas intressera diverse företag att stötta det med en del annonser. Staten slår till igen: Var så goda — betala annonsskatt!

oOo

Officiellt stöder staten den svenska idrottsrörelsen med ett idrottsanslag, som till sin huvudsakliga del hamnar hos Riksidrottsförbundet och endast i några små rännilar går till några väl-sedda klubbar. Nej då, de klubbar, som producerar idrott, får försörja sig med egna medel och försöka kläcka nya idéer. Men nu verkar det som om staten nästan hinner före varje ny idé också. Det finns en liten skattefogde över allt. Han kommer objuden, slår sig ner och granskar böckerna och upptäcker strax, att souvenirer ger klubbarna en extra slant. Fram med skattestämpeln.

Många bäckar gör naturligtvis en stor flod, och visst får staten in åtskilliga pengar att hålla skattefogdarna lönsamma, men uppdelat på varje klubb blir det inte mycket att hämta. I stället försvårar det för idrotten att leva vidare. Egentligen är det därför rätt meningslöst att hålla på med idrott av i dag. Man möts ju bara av bristande förståelse och skattekrav från de statliga myndigheter, som man trodde borde ha större intresse av att det idrottas i det här landet.

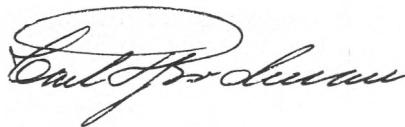
Egentligen borde staten skämmas. Men skynda då på och skäms, innan det är för sent.

oOo

Och ta gärna lärdom av de kommunala myndigheterna. Utan det förnämliga stöd, som idrotten får den vägen, skulle många klubbar klappat ihop för länge sedan. Klubbarna har blivit goda statliga mjölkossor. Att de hålls vid liv beror mest på att kommunernas styresfolk ser litet längre in i framtiden. Staten är bara ute efter snabba pengar. Bryr sig föga om vad som är på väg att hända.

Kommer nästa statliga pålaga att gälla det kaffe och de läskedrycker, som både ledare och andra dricker i halvtid vid matcherna? Det dricks då även av regeringsfolk. Kommer det kanske även att bli skatt på att sitta gratis på hedersläktaren...

Varför har det blivit så här? Är det inte dags att tänka om och återställa glädjen inom idrotten och ge ledarna en ny tro på att det är meningsfullt att leda ungdomen.

Lugna gatan på årsmötet

Djurgårdens 82:a årsmöte genomfördes efter traditionellt mönster på Byggnadsföreningen under Birger "Farsan" Sandbergs ordförandeskap. Största diskussionsämnet gällde ett förslag att göra en extra uttaxering på 5 kronor för att därmed vinna att kvartalstidningen "Djurgår'n Runt" kunde utkomma i tänkt omfattning. Omsider mynnade förslaget ut i ett beslut att höja alla medlemsavgifter med en femma. Därmed betalar seniorer 35 kronor och de, som inte fyllt 19 år, 20 kronor.

De ÖS-ledamöter, som stod i tur att avgå men som förklarar sig beredda

medverka ytterligare under ett 2-års-pass omvaldes. Valet gällde Bengt Jäderholm, Reine Gustafsson och Rolf Theblin. Dessförinnan hade omvalet av föreningens ordförande Carl-Hjalmar Bodman klubbats igenom ännu snabbare.

Omval blev det även vad suppleanter och revisorer beträffar med den ändringen att som suppleant på en revisorspost (efter avlidne Hugo Grönkvist) invaldes Olof Dahl. (Senare mest bekant som bas på souvenirsidan; hälsa på i hans butik Fynd-Shopen på Kungsgatan!)

KOM TILL ÅRSMÖTET DEN 5 NOVEMBER!

Djurgårdens stora årsmöte äger rum måndagen den 5 november 1973 kl. 19.00 på Byggnadsföreningens lokaler, Norrlandsgatan 11. Dit hälsas alla medlemmar välkomna under förutsättning att de kan visa upp medlemskort för i år eller i fjol.

Som vanligt står vitala frågor på dagordningen, och därjämte blir det även utrymme för underhållning efter gammalt vedertaget mönster.

Boka dagen redan nu. Ta med äkta Djurgårdshumör.

HEDERSLEDAMÖTER

Efter alla val blev det högtidligt. Då kallades till hedersledamöter av föreningen denna kvintett blåblodiga medlemmar:

Anna Dettner
Aina Ekvall
Reinhold Gustafsson
Ivar Guthner
Lennart Öberg

Det var första gången i föreningens 82-åriga historia, som ett par damer upphöjdes till hedersledamöter. Trotjänarinnorna i damsektionen, Anna och Aina, strök också bort var sin tår ur ögonvrån, då de dubbades i sin nya värdighet.

Årsmötet rundades av med utdelning av andra utmärkelser, varvid noterades att Thore Starck, eldsjäl bland boxarna, tilldelades ständigt medlemskap på livstid, och att Nisse Lundin, allt i allo inom föreningen, fick ta emot silverhästsko nr 20 efter att ha varit medlem i prick 50 år.

Bland dem, som tilldelades förtjänstmärket (hedersmärket också kallat), fanns både yngre och äldre medlemmar. Alla lika förtjänta av att bli ihågkomna.

Hedersmärket/10-årsmärket: Rolf Gustafsson (brottning), Allan Dahlberg (brottning), Ove Feldt (brottning), Arne Jansson (fotboll), Kjell Johansson (handboll), Kurt Wilson (handboll), Olof Dahl (allmän), Thomas Carlsson (ishockey), Ronald Widegren (fotboll) och Arne Jansson (fotboll).

Ständigt medlemskap: Thore Starck (brottning).

Efter mötet blev det trångt kring supéborden.

Härnäst: vårt 83:e årsmöte.

Redaktionellt

Det här numret av Djurgårdaren har varit på väg länge. På sitt sätt har föreningen haft det goda med sig, att redaktören fått många bevis på att vår tidning fyller ett stort tomrum. Det är alltså många av våra 5.000 medlemmar, som hört av sig och undrat varför in i glödheta Sahara Djurgårdaren dröjer så länge.

Vad ger man för besked till denna otåliga läsekrets? Jo, att tiderna är dystra och att det kostar stora pengar att producera sig i tidningsbranschen inte minst sedan myndigheterna börjat dammsuga idrottsklubbarna på deras surt förvärvade slantar. Det handlar om tidningsskatt och det handlar om reklamskatt. När därtill alla slags tryckeri- och klichékostnader sprungit i höjden, och när ytterligare tillkommer att pengarna vid våra vändkors i fotboll och ishockey bara flyter in i små rännilar får detta gälla som förklaring till att Djurgårdens tidningsavdelning haft det motigt att få fram den här årgången av vår tydligen efterlängta publikation.

I avvaktan på Djurgårdarens ankomst kunde naturligtvis kontakten med läsekretsen uppehållits med vårt kvartalsblad "Djurgår'n Runt", men tyvärr drabbades även denna tidskrift av diverse besvärligheter både på ekonomisidan och på leverantörsidan. De goda föresatserna från alla sektioner att leverera stoff till "Djurgår'n Runt" blev aldrig infriade och utan ett sådant stöd hade kvartalsbladets redaktion en närmast hopplös uppgift. Man hälsar emellertid, att man inte gett upp och slagit igen butiken för gott — tvärtom tänker man göra en comeback. Mer törs man inte lova.

Här har vi nu alltså diverse Djurgårdshistoria koncentrerad i en dubbel årgång av "Djurgårdaren". Det kan inte hjälpas att något av materialet kanske känns en smula nattståndet, men redaktionen har bemödat sig om att redovisa så mycket som möjligt av vad som hänt och skett inom vår förening till ledning inte minst för dem, som en gång skall skriva Djurgårdens 100-åriga historia. Denna historia skrivs för visso dagligen i de stora drakarnas spalter, men det är mera sällan som de små idrotterna — vi har många sådana — blir uppmärksammade. Mest handlar det om fotboll och ishockey. Men Djurgården är mycket mer än fotboll och ishockey. Det här numret av Djurgårdaren hade

säkerligen blivit mycket bättre om inte chefredaktören själv tvingats skriva det mesta av innehållet. Löften från olika sektioner att komma med bidrag har sällan infriats. Det är ingen ny erfarenhet. Till alla dem, som emellertid kommit med bidrag, går ett särskilt tack. Att vara "tyckare" i ett medlemsblad, som omspannar ett helt års verksamhet, hör till de knepigaste uppgifter en redaktör kan ställas inför. Det går helt enkelt inte att vara aktuell.

Att kommentera och tycka något kring en seger i ishockey över Brynäs kan vara en behaglig sysselsättning. Man rusar kanske i väg och tror vårt lag har att hämta allsvenskt guld. Så kommer någon vecka senare kanske en sammanklappning för samma ishockeylag mot något tämligen enkelt motstånd. Då stämmer ju inte längre glädjetonerna från mötet med Brynäs.

Samma i fotboll. En triumf över Malmö FF på Stadion får oss alla att se framtiden i ett lyckoskimmer. Några veckor senare går vi under jorden mot AIK. Hur skall man "tycka" mellan sådana hissäkningar? Bara kallt att redovisa siffrorna.

Läsekretsen får ursäkta oss om vi mest stannat vid glädjämna och låtit dessa dominera innehållet. Tristessen kring alla smållar vi drabbats av skju- ter vi i bakgrunden. Den vakne läsaren

KAFFEPENGAR

Det mycket uppmärksammade "fallet Skara-Claesson" behövde inte bli föremål för någon större deckare-bragd innan det kunde läggas till handlingarna. De pengar, som den förre fotbollsspelaren gjorde anspråk på, i runda tal 100.000 kronor, hade han väl fått titta i kikaren efter under många år men i stället för att behöva besvära diverse tingsrätter, Svea hovrätt och Högsta Domstolen fann föreningen det skäligt att acceptera ett förlikningserbjudande från hans advokat. Skara fick inte mycket mer än kaffepengar, medan hans advokat gjorde sig en liten hacka. Mest sörjande parter var mass-media, som hade hoppats på en följetong med små rara avslöjanden kring hur det kan gå snett i fotbollsvärlden.

kan dock inte undgå att hitta ett och annat sorgkamt inslag. Alla stora familjer drabbas ju av både gott och ont.

Bland de stora glädjämna finns att peka på ishockeyn med sådan ökad stabilitet, att Djurgården åter är ett namn i slutspelet. Bordtennis åter i allsvenskan, brottning och bandy på väg uppåt.

—o—

Vi hade fått löfte av Gösta Dahlberg (orientering) om en ny artikel kring hans engelska favoritlag Huddersfield. Men det blidde ingen artikel. Trolig orsak: Hudds dök på öronen i ligan och åkte ända ner i div. III-träsket.

Byt lag, Gösta!

—o—

Inte heller har vi något opus från vår hedersordförande Nocke Nordenskjöld. Han hade lovat att skriva något kritiskt och lärorikt i fråga om hur ytterspel skall bedrivas i fotboll. Kanske var detta Nockes hot, som bidragit till att vi fått ett par flygande yttrar i Håkan Stenbäck och Arne Skotte. De slickar ju linjerna i engelsk stil helt efter Nockes önskemål.

Nu har Nocke lovat återkomma med ett bidrag om hur försvarsspel skall bedrivas vid blå linjen i ishockey.

—o—

Vi hälsar en ny kollega i tidningsbranschen och utgiven av konstakningssektionen. Deras lilla skapelse heter "Sax-Bladet". De första numren bjöd på massor med trevlig läsning.

Gertrud och Dick Olsson är paret bakom det nya organet.

Håll till godo. Nästa nummer av Djurgårdaren hoppas vi få utrymme att skildra hur guldregn åter drabbar oss.

Red.

Valand V

Försäkring med personlig service

GÖR SOM HASSE NILSSON OCH JAN-ERIK SJÖBERG I DJURGÅRDEN:

ANVÄND DAGENS SEGERPREMIER för
MORGONDAGENS STANDARD genom

PENSIONS FÖRSÄKRING I VALAND!

Huvudkontor: Birger Jarlsgatan 43, Stockholm - Tel. 08-22 34 20

Nytt

på tidningsfronten

Det aktningsvärda försöket att komma ut med ett nytt nummer varje kvartal av 'Djurgår'n Runt' drevs av starka ambitioner hos redaktörerna Roland Erixon och Pelle Bergström, men i övrigt blev det inte mycket av det utlovade stödet från alla möjliga utlovade medarbetare. Därför har utgivandet av nästa nummer gång på gång ställts på framtiden. Detta även av ekonomiska skäl.

Nu undersöks i stället möjligheterna att låta 'Djurgår'n Runt' uppgå i 'Djurgårdaren', som i stället för som nu med ett nummer per år skulle utkomma med fyra nummer, dock minst två nummer per år. Givetvis inte i så omfattande format som 'Djurgårdaren' av i dag.

Jag blev lurad . . .

Nisse Lundin berättar:

— Jag var inte medlem i någon klubb men i samband med att VM i brottning år 1922 ägde rum i Stockholms Cirkus blev jag intresserad och eftersom Sverige fick en världsstjärna i fjädervikt i form av Fritte Svensson var mitt val av klubb inte särskilt svårt. Naturligtvis måste jag gå till Frittes klubb, som var Djurgården. Där har jag varit med i 50 år.

Själv försökte jag mig också på brottarmattorna och om jag får säga det själv var jag inte alldeles obegåvad. Jag ställde upp i DM i fjädervikt i Brandkårens klubblokal och lade fem killar på rygg, innan det luktade final. Fritte och en kille från Hammarby var kvar. Framför allt ville vi nu inte att Hammarby skulle få något mästerskap. Fritte lurade mig skändligen genom att övertala mig att ta det lugnt mot honom, och därmed blev Fritte mästare och jag fick bara brons. Men det är glömt nu. Sedan lade jag av med brottningen i och med att jag fick vissa besvär med mina knän. I stället gav jag mig i kast med ledarjobb och slet med diverse uppgifter först inom brottningssektionen och sedan inom hela föreningen, där jag fick bli något slags allt i allo. Oh, vilka tjugiga minnen jag har från dessa år i Djurgården. Det har gjort livet lättare att leva.

Det roligaste i fotbollsväg

Vår kvinnliga hjälprea Marie-Louise, som extraknacker på Djurgårdarens redaktion utan att få mer än frimärkspengar tog oss avsidet och undrade om det inte var dags att åstadkomma något roligt i bidragsväg till nästa nummer. Jo visst, svarade vi, skall vi berätta om gamla tider, då vi vann allsvenskt guld i fotboll och ishockey och fick in massor med pengar på våra bankböcker. Det var tider det!

"Äsch, något roligt", replikerade flickebarnet och erbjöd sig att skaffa fram något kul under förutsättning att författaren fick vara vem som helst. Med garanti att det rörde sig om en av Sveriges roligaste män återkom Marie-Louise några dagar senare och presenterade detta kåseri av Gits Olsson i SE. Vi höll gärna med henne om att ha hittat ett bidrag värt att nå en större läsekrets. Här följer alltså ett kvalificerat fotbollskåseri:

FOTBOLLSNÖJET

Ni såg mej säkert i TV i onsdags kväll när Sverige slog Frankrike med 2—0. Det var jag som var sjunde prickken över T i Stockholms Sparbanks reklamskylt på norra kortsidan. Ni kunde inte undgå att upptäcka mej, för det var jag som hade polisonger. Vi stod skuldra vid skuldra längst ned på ståplats. I början gick det väl an, men mot slutet av andra halvlek stod vi till vadorna i tomglas som rullat ner från övre ståplats. Villa Franca förefaller vara en populär sort.

Men man ska inte gå på ståplats när det är sådana här matcher om man är under 1.75 i strumplästen. Jag hade en liten karl bredvid mig. Han nådde mej inte längre än till armbågen. Han såg inte ett smack av matchen men verkade tillfreds ändå.

— Seru' nåt? sa jag.

— Nej, sa mannen stillsamt, det gör jag aldrig. Jag såg en landskamp på Stadion 1938, jag får vara nöjd med det.

Sen kom Frankrike upp i ett anfall och det blev ett fruktansvärt väsen. Anfallet avvärdades dock och en man med polisonger och tvärklippt lugg sa att Axelsson var bra och att även Hasse Selander kunde få godkänt betyg. En annan man med polisonger och tvärklippt lugg menade, att Selander borde bytas ut eftersom han sparkade bollen över sidolinjen två gånger inom loppet av en kvart, men att Björn Nordqvist däremot verkade lovande. En tredje man med polisonger och tvärklippt lugg skrek, att man skulle kasta in Roger.

—o—

Sen höll vi på att klämmas till köttfärs hela ståplats, för det var fyra man som skulle ut och kissa och de lyckades under sitt målmedvetna framträngande skapa så svåra vågrörelser

genom den kompakta åskådarmassan att människor kved.

En man, som originellt nog uppträdde i polisonger och tvärklippt lugg och vidare uppgav sig vara gammal landskampshabitué, menade att mellanölet fördärvat ståplatsnöjet.

— Förr drog dom i sig en halvpanna och satt sig ner och somnade när dom fått nog. Det var åkej, dom störde ingen. Nu har dom fickorna fulla med mellanburkar, och redan efter tredje burken blir de kissnödiga och så blir det ett jävla springande och knuffande hela matchen.

Det var en allmän uppfattning på ståplats att någon skulle kunna göra sig en förmögenhet på att designa en liten diskret hopfällbar ståplatspotta i plast.

En radikal ung man med polisonger och tvärlugg la sej i diskussionen genom att lansera en enklare lösning.

Han sa:

— Dom kan ju för helvete junka i tomburkarna!

Kringstående polisonger nickade instämmande och fann detta vara en god idé, radikal och bra.

—o—

Just då brakade orkanen lös. Domaren hade blåst straff för att någon hade trängt omkull Kindvall.

De franska spelarna knuffade domaren framför sig och skällde som besatta, men domaren bara viftade bort dem som om de vore tiggande knähundar, som redan hade fått sitt ben för dagen. Inte för att jag förstår mej så värst mycket på fotboll, men man har ju sett domare som beordrar utvisning bara för att någon spelare kallat dem för bondkanin. En man med polisonger och tvärlugg sa, att visst fan var det straff.

En annan polisong sa att Kindvall filmade så bra att han borde få en Guldbagge av Harry Schein.

Den lille mannen som såg matchen på Stadion 1938 ryckte mej i armen och framställde en artig förfrågan om vem som skulle lägga straffen.

— Kindvall, sa jag, han gör det själv.

— Bra, då väntar jag på vrålet, sa den lille.

52.000 människor höll på rycka polisongerna av varandra. De dunkade varann i ryggen och skrek "Mexiko!" De riktigt initierade skrek "Mechico!" De mindre initierade tog mellanölen från ansiktena och skrek "Messchiko-hick!" Den lille mannen från 1938 stod alldeles tyst där nere hos sig. Han bara log med hela ansiktet. Det syntes att han var lycklig.

— Fintade han bort målvakten, sa han.

— Ja, sa jag.

— Kindvall är bra, sa mannen och strök bort en glädjetår ur ögonvrån.

SEN försvann han helt, för mellanölslegionen skulle ut på toaletten igen. Det sista jag såg av den lille mannen var hans lilla hand som kramade ett programblad. Det såg ut som en sista hälsning från en ripjägare.

I halvtid framhöll en polisong att Björn Nordqvist spelat upp sig, medan en annan polisong menade, att Leffe inte spelade på toppen av sitt kunnande. Klyschorna korsade luften. Det var som att höra 52.000 Putte Kock på en gång. En polisong ansåg att man borde byta Leffe mot Roger. En annan sa att den där jävla Revelli hade man ju inte sett skotttröken av på hela tiden.

I en lucka mellan två polisonger uppfattade vi plötsligt att andra halvlek hade börjat och att vi nu stod bakom franska buren. Det var bara en fransos på vår sida, de andra låg hela tiden uppe vid svenska buren och pressade.

—o—

— Hej igen, sa den lille mannen, som tämligen oberörd återvände till ytan efter att ha hållit sig flytande på programmet. Hej, sa han, kan du se om fransosen är uppe och pressar?

Då bröt jublet löst igen. Den lille mannen var alldeles för försynt för att våga fråga vad vrålet gällde, men jag läste en tyst vädjan i hans ögon.

— Nej, sa jag, det var inte mål. Dom släppte just in Roger.

— Bra, sa den lille, Roger är bra.

Sen försvann han igen och Kindvall klappade bollen i nät med en rökare jag sent ska glömma. Det smäll och dammade om dojan när han slog

till. Alla polisonger blev vansinniga. Det var bara att hala upp pipskafet ur halsen, gardera huvudet med högern och torka av sig den värsta korvsnapen med vänstern.

Stormen bedarrade dock förvånansvärt fort denna gång, ty en förvånansfull stillhet hade gripit massan.

Den lille mannen från 1938 återvände till ytan som en envis kork och sa att Kindvall var bra. En polisong från Surahammar sa, att det här måste han ta sig en jävel på. Därpå följde en gripande demonstration av hurusom det svenska skamkomplexet visavis spriten har präglat svenskens plastik. Det skulle aldrig falla denne polisong från Surahammar in att helt framt lyfta pavan till munnen och ta sig en klunk. Nej fy, så vulgärt kan man inte uppträda, utan Explorerbuteljen hissas upp endast till hälften ur innerfickan, varpå ägaren stoppar in huvudet i sin egen armhåla och tar klunken där. Han ser i detta hopkrupna tillstånd ut som en allsvensk back som just fått en spark i magen av Rimbo Lundblad.

Ett vrål avbröt Surahammarpolisongen mitt i klunken. Han kom ut ur armhålan med en fenomenal snabbhet och rufsigt hår och skrek:

— Va va're?

— Ingenting, Ronnie räddade.

— Bra, det tar jag mig en jävel på, sa Surahammar och försvann åter in i armhålan.

—o—

Domarens pipa ljöd för full tid och vansinnesträngseln nådde en oanad intensitet. Hållande en liten man som såg en landskamp 1938 under armarna banade jag mig sakta väg mot utgången. Den lille skrek som alla dom andra "Mexiko! Mexiko!"

Jag kände hur hans små lungor bubblade mellan mina fingrar. Fortfarande, när jag satte ner honom utanför Stadion, skrek han "Mexiko! Mexiko!" Han var som sagt inte ensam om det. 52.000 skrek "Mexiko! Mexiko!" så mellanölet sprutade ur mungiporna. Över hela Solna svävade lyckan och avgaserna från tiotusentals bilar.

Det var en märklig dag. Det sista vi såg av detta stycke fotbollshistoria var en vinglig herre som vandrade Enköpingsvägen fram i höjd med Ursvik, viftande med en svensk flagga och skrikande "Mexiko!" i natten. Just när vi körde om honom, försvann han in i en buske där han, tömmande sig på en mellanöl, fortsatte att skrika "Mexiko!" Lallade han hem till tan-ten gallskrickande i detta tillstånd, törs

Inte Nocke!

Det här handlar inte om Nocke, som är överstelöjtnant. I stället är en överste inblandad...

Den här översten inspekterar ett kompani nyinryckta reggubbar och stannar framför en karl, som han tycker sig känna igen.

Säger: — Er har jag visst sett förr?

— Ja, överste, ofta.

— Jaså, jaha, men var då, jag kan inte riktigt placera er. Är ni kanske nyhetsuppläsare i TV?

— Nej överste, bättre upp — jag är expedit på Systembolaget!

Du måste fylla den här gluggen — Du kan väl rita någon gubbe! Så bad vi redaktionens hjälpreda Håkan, som snabbt yxade till den här figuren och framhöll, att den skulle föreställa en kändis från det idrottsmilitära området. Männe "Nocke" i yngre dar, innan han blev stjärna i vårt A-lag i fotboll?

jag garantera att han i alla händelser aldrig kommer till Mexiko.

Sen for vi var och en till sitt för att sätta på TV:n och kolla vad som egentligen hände under den här matchen.

Brokig flora i Djurgårdens dress

Hur står det till med Djurgårdens färger och tävlingsdräkter, med overaller, med emblem och mycket annat, som "gör" vår förening utåt? Den frågan har vårt kungl. skönhetsråd grubblat över i åtskilliga sammanhang och under många år allt i akt och mening att hitta någon gemensam nämnare för den väldiga flora, som tillåtits att växa upp i våra 17 sektionersrabatter.

Många goda idéer har naturligtvis kläckts ute i sektionerna hur man ska vara klädd och rustad till det yttre skalet. Här och var har ju Djurgårdens dräktfärger ansetts litet murriga, och eftersom allt numera skall lämna traditionerna och övergå i vad modet kräver i fråga om glada färger och eleganta snitt — ingen vill ju likna en kolsäck antingen den är från Solna eller Värtans frihamn — har frågan om smak och historia, färger och traditioner lett till långa diskussioner. De har ofta slutat med frågan: vem är det som bestämmer hur klubbdräkten skall se ut, skall den för alltid vara låst vid vad våra stiftare från förra århundradet kom fram till?

Svaret har blivit ett "både — och". Ishockeyn gick i täten med att släppa blåranderna och komponera en färgglad historia i vår förenings tre färger blått, rött och gult. Särskilt i eldsken gjorde sig ishockeytröjorna alldeles perfekt och kanske de också bidrog till Djurgårdens popularitet innanför den höga sargen.

(Här bör kanske inte nämnas den styggelse, som bestod i att ishockeyn sålde sig till en kaffefirma i Karlstad och tvingades spela i lila tröjor. Dessa finns alltså kvar på vårt museum, men jisses vad vi led på den tiden . . .)

— o —

För att samordna sektionernas önskemål och bemödanden kring tävlingsdräkten och även kläder i samband med träning, parader och representation utrustade Överstyrelsen sin ambitiösa ledamot Kaj Alm med fullmakt att kartlägga den nuvarande klädpraktiken (?). Han fullföljde sitt uppdrag med dessa avslöjanden:

Bandy: ljusblå tröja, mörkblå krage och dito muddar, DIF-märke på bröstet, vita siffror, mörkblå byxor, röda strumpor, vita eller gula hjälmar, reklam på ryggen (B-laget har mörkblå tröja med muddar och krage i gult-rött-blått).

Bordtennis: marinblå tröja, DIF-märke på bröstet, marinblå byxor, vita strumpor med blå rand, marinblå overall.

Bowling: mörkblå tröja med smal gul-röd-blå rand på krage och ärm, vita (beige) byxor.

Boxning: svart tröja, svarta byxor med gul-röd-blå revär, ljusblå overall med Djurgårdens IF på ryggen, blazer med DIF-sköld med text "Boxningssektionen", badkappor blå med DIF på bröstet, huvudskydd svart med DIF i text framöver.

Brottning: röd-blå trikå med DIF-märke på bröstet, ljusblå overall med

gul-röd revär, Djurgården i gul text på ryggen.

Curling (sektion i malpåse): röd tröja, blå-gul bård, DIF i text på ärmerna, korta skidbyxor, röda strumpor.

Cykel: seniorer mörkblå tröja, maggördel och axlar i gul-blå-röd, svarta byxor, vita strumpor med blå-gul-röd rand, overall klarröd med blå-gul-röd garnering.

Handboll: ljus- och mörkblå randig tröja med DIF-märke på bröstet och små vita siffror på höger sida, mörkblå byxor, vita, blå strumpor, mörkblå overall med reklam, vita siffror på ryggen; juniorer: ljusblå tröja, i övrigt lika med seniorer.

Fotboll: ljusblå- och mörkblårandig tröja (kort ärm) med DIF-märke på bröstet, vita siffror på ryggen, mörkblå byxor, vita strumpor med vit/blå dubbelrand, overall röd jacka med DIF på bröstet och mörkblå byxor med vit/röd revär och gula nummer och reklam (byteströja röd- och mörkblå randig).

Fäktning: vit tröja med DIF-märke på ärmerna, vita byxor, vita strumpor, mörkblå overall med DIF på ärmerna.

Ishockey: blå tröja med röda axlar med gul rand, på nedre delen bred gul rand med röd mittrand, röda byxor med bred blå rand och gula kanter, mörkblå overall, utbyteströja röd med motsvarande blå och gula ränder.

Konståkning: ingen officiell klubbdräkt, overall i mörkblått med DIF-märke på bröstet.

Orientering: ljusblå tröja, krage och ärm med gul/röd rand, bröstficka med DIF-märke, ljusblå byxor (knä-långa).

Skidor: ljusblå tröja med DIF-märke på vänster ärm, mörkblå byxor, vita strumpor, blå overall med gul-röd rand på krage, muddar, ärmor och byxben, DIF-märke på bröstet, Djurgården i vit text på ryggen.

PS. UPPÅT I TABELLERNAS

I pressläggningsögonblicket kommer Rolf Theblin rusande med en poängtabell från fotbollen i S:t Erikscupen. Tabellen visar en otrolig överlägsenhet för Djurgården:

C IV 6

Djurgården 3	8 8 0 0 25	—1 16
Hässelby 1	8 7 0 1 28	— 5 14
Spånga 2	8 6 0 2 32	— 8 12
Ekopojkarna	8 4 0 4 15	—16 8
Ekerö	8 3 1 4 9	—20 7
Ängby	8 2 2 4 8	—10 6
Lillsjö	8 2 1 5 11	—28 5
Spånga 3	8 1 2 5 13	—23 4
Solhöjden 3	8 0 0 8 1	—41 0
Hässelby		Utgått

Ett starkt lag, för vilket från början lär ha satts många frågetecken tills Rolf Theblin ställde sig bakom det bl. a. av det skälet att hans egen grabb Åke var beredd bli sopkvast i försvaret. Tydligt sopades det bra i det försvaret. Bara ett insläppt mål.

PS. DAMERNA I TOPP

Ännu en tabell i fotboll ramlar in i sista stund, visande hur våra damer efter segern över AIK, kommit ända in i kölvattnet på ledande Jakobsberg.

Damserien Klass 1

Jakobsberg	10 8 0 2 66	— 9 16
Djurgården	9 7 0 2 21	— 7 14
Hammarby	8 5 2 1 19	— 1 12
Göta	8 5 1 2 25	— 8 11
Sätra	9 4 0 5 23	—19 8
AIK	10 3 1 6 22	—16 7
Vällingby	9 2 0 7 5	—38 4
Söder	9 0 0 9 2	—84 0

Närmare detaljer i nästa nummer av denna tidskrift.

Och i allsvenskan i fotboll hade vi efter 2—2 mot Hammarby gått upp till 3:e plats.

OFFSIDE

Två pipblåsare sitter och minns.

— Förargligt som bara fan, när jag var i London och dömde en landskamp på Wembley. Jag kom inte på vad offside hette på engelska . . ."

Skidor/backe: ljusblå tröja med DIF-märke på vänster ärm.

Bobsleigh: ljusblå tröja under skinnklädsel, störtkrukor med DIF-märke.

Som synes en brokig karta. Att konstakarfläckorna klär sig i fantasi-dräkt hör till denna sports särmärken, men DIF-märket finns med.

Toppserie i allsvensk ishockey

Äntligen skall ishockeyn få den toppserie, som man ropat efter i flera år. Hitills har alla förslag i denna riktning viftats bort av förbundsstyrelsen med beskedet att en nydaning skulle aldrig gå att genomföra ekonomiskt. Därmed har ivrarna för en nyordning låtit avspisa sig och låst in alla sina förslag i skrivbordslådorna. Men förr eller senare kommer ett förslag, som satsar på en 14-lagsserie. Det är bara så att all utveckling skall utredas till vansinne...

Troligt är också att det blir bakslag på den delen av ett förslag som tar sikte på att degradera 4 lag ur denna 16-lagsallsvenska.

I skarven mellan det gamla och det nya seriesystemet uppstår naturligtvis en del födslovändor. Det skulle således inte bli någon kvalserie (blåbärsserie) mellan bottenlagen i allsvenskan och div. II-vinnarna. De senare spelar sitt eget kval för att få upp två av 8 lag.

En utredning visar att det nuvarande allsvenska systemet lett till att viss spänning förlorats sedan några lag redan från början säkrat sitt mål att nå en plats i slutspelet och sedan kunnat spela för halv maskin. Samtidigt har vissa lag i god tid räknat ut att de skulle hamna i blåbärsserien och därför inte ansträngt sig i allsvenskan för att ha desto mera krafter att släppa till, när det gällt att via nedflyttningsserien säkra ett nytt kontrakt.

Underserierna har ofta varit för klent besatta. I vissa div. III-grupper har man inte fått ihop stadgat antal lag. Med en konkurrenskraftigare div. II följer även uppyckning neråt i seriesystemet.

Utredningen har tittat på ekonomin och funnit att hälften av de allsvenska lagen "inte kan undvika ett negativt ekonomiskt utfall". Dessa olycksdrag i nedflyttningsserien beräknas pr match nå 2.425 åskådare, och det är för litet att få rörelsen att gå ihop.

Resekostnaderna 1970—71 i allsvenskan uppgick till 12.000 kr i grundserien, 15.000 i SM-slutspelet och 6.000 i nedflyttningsserien. Resekostnaden för en 14-lagsserie hade i motsvarande fall blivit 22.000 kr, vilket är lägre än i grundserie/slutspelet och högre än i grundserie/nedflyttningsserie.

Seriekommittén tar död på uppfattningen att man hejdat sig tidigare inför en enda serie av reskostnadsskäl. Det är mera spelarnas utrustning, traktamenten och andra "ersättningsar" som är de stora posterna.

Även planhyran kostar för mycket. Kommunerna uppmanas ge idrotten samma favörer som teatrar etc., vilka har stort understöd.

Hur vi spelade häromsistens

I grundserie och slutspel har följande spelare deltagit under 1972—73:

	matcher			mål			passn		
	g	s	tot	g	s	tot	g	s	tot
Roland Einarsson	14	14	28	—	—	—	—	—	—
Åke Danielsson	13	14	27	—	+1	1	—	+3	6
Billy Sundström	11	13	24	—	—	—	—	+1	1
Anders Ernlund	—	+1	1	—	—	—	—	—	—
Thomas Carlsson	11	11	22	2	+	—	2	+2	4
Stig Larsson	14	14	28	11	+3	14	7	+4	11
Lars-Åke Gustavsson	13	14	27	1	+4	5	1	+1	2
Björn Palmquist	14	14	28	11	+6	17	8	+3	11
Anders Hedberg	12	14	26	6	+6	12	4	+7	11
Anders Ryllin	14	14	28	4	+	—	4	+2	3
Sven-Bertil Lindström	14	13	27	2	+	—	2	+1	5
Kjell Nilsson	5	+13	18	2	+1	3	—	—	—
Claes-Göran Wallin	14	14	28	2	+5	7	8	+6	14
Åke Eklöf	14	14	28	5	+8	13	3	+2	5
Peder Nilsson	13	14	27	—	—	—	—	—	—
Lars-Åke Lundell	14	14	28	7	+2	9	5	+2	7
Bengt-Åke Karlsson	14	14	28	4	+2	6	8	+4	12
Folke Bengtsson	14	+2	16	3	+1	4	1	+	—
Owe Svensson	2	+14	16	—	+5	5	1	+1	2
Sören Johansson	14	+12	26	7	+6	13	—	+1	1
Tage Thomsson	7	+	—	7	1	+	—	—	—
Per-Allan Wikström	9	+	—	9	—	—	—	2	+
Anders Nilsson	1	+1	2	—	—	—	—	1	+
Bengt Melin	1	+	—	1	—	—	—	—	—

Det blev en orolig start!!

Seriespelet i ishockey inleddes den 22 oktober med bortamatch mot nykomlingen Skellefteå AIK. Vi vann med 8—6 men sedan dröjde det 5 matcher innan nästa seger kunde noteras. Oro

Bland en del belättna röster, som redan hört av sig, skulle det ju förvåna om inte även en mera pessimistisk tongång redan anmälts. Denna röst härstammar från de övre delarna av vårt ishockeysamhälle, de övre norrländska kretsarna i första hand, där man redan hunnit ropa på katastrof...

Man fasar inför möjligheten att alla deras lag skulle råka ramla ur och därmed göra Norrland till en vit fläck på ishockeykartan. På samma sätt skulle naturligtvis Stockholm se framtiden. Tänk om AIK och Djurgården åkte ur, vilken katastrof för huvudstaden, också en vit fläck på kartan...

Alla parter får naturligtvis ordna och ställa för sig så, att de inte ramlar ur.

TUNNELBANA

Inte alltid lätt att vara från "Bajen" och försöka imponera på göteborgarna. En av "Bajens" supporters följde med de sina till västkuststaden och steg fram till en Källe, som han tyckte borde få reda på vilken liten småhåla göteborgaren bodde i.

— Du, kan du säga mej var ni har tunnelbanan i den här byn?

— Det ska jag säj dej att här i Götet har vi fan i mej inget att dölja.

i lägre! Vid grundseriens slut var vi dock på 3:e plats — slutspelsplats — med tabellraden 14 7 2 5 68—53 16. Även slutspelet inleddes med en seger — 7—5 mot AIK — men sedan dröjde det hela 8 matcher innan vi fick nästa 2-poängare. Vi var definitivt ute ur diskussionen kring de främsta platserna!

I SM-spelets sluttabell hamnade vi på 7:e plats med tabellraden 14 4 1 9 50—72 9.

Cuper:

A-laget har deltagit i 3 tävlingar vid sidan om seriespelet, nämligen Volkswagen Cup, vår egen Ahearne Cup samt Stockholms DM.

I VW-cupen kom vi på 4:e och sista plats efter Leksand, Södertälje och AIK. 2 poäng mot SSK var helt skörden.

I Ahearne Cup hamnade vi på 5:e plats av 7 deltagande lag. Tabellrad: 6 3 0 3 23—37 6. 3:an Södertälje och

4:an IFK Helsingfors hade dock samma antal poäng så vi var nära "bronset". Mot segrande Spartak — 12 p. — var inget att göra.

I Stockholms DM avancerade vi utan svårighet till finalen där vi besegrade Nacka med 6—2.

Ansvariga för A-laget har varit: Per Bergström kontaktman, Vladimir Zabrodsky, tränare, Roland Stoltz, lagledare, Leif Markusson, materialförvaltare, Lennart Aspholm, massör och Mats Nilsson, läkare.

—o—

Juniorlaget har under året haft följande ledning: Kurt Thulin, tränare samt Lennart Ljungquist, lagledare.

Följande resultat har uppnåtts:

Allsvenska juniorserien — 3:a i gruppen efter Brynäs och Hammarby.

Stockholms juniorserie — 2:a efter AIK.

JDM — utslagna i kvartsfinalen mot Skuru IK.

Vidare deltog laget i likhet med tidigare år i den östtyska turneringen om Glassmacher Pokal. Vi blev i år 3:a efter värdarna Dynamo Weisswasser och ZKL från Tjeckoslovakien.

—o—

Ungdomssektionen har haft följande styrelse: Rune Andersson ordf., Bengt Lenander sekr. samt Harald Heden-gren kassör.

De sju lagen har haft vardera en tränare och en lagledare. På grund av bristen på istider i Stockholm har en stor del av pojklagens träning fått förläggas till annan ort.

Genom goda insatser av spelarna vid lotteriförsäljning o. d. samt framförallt en generös inställning hos föräldrarna har säsongen dock kunnat genomföras enligt planerna och med mycket gott resultat.

Lagen har deltagit i många olika cuper o. a. matcher. I "huvudtävlingen" — pojkserien och slutspelet om S:t Eriks-cupen — nåddes följande resultat:

A1 1:a i serien och S:t Eriks-cupen.

A2 1:a i serien 1/8-final i S:t Eriks-cupen.

B1 1:a i serien, 1/4-final i S:t Eriks-cupen.

B2 1:a i serien, semifinal i S:t Eriks-cupen.

C1 4:a i serien, 1/4-final i S:t Eriks-cupen.

C2 1:a i serien, 3:e kvalomg. i S:t Eriks-cupen.

D 2:a i serien.

Dags för de stora experterna att ta över . . .

Att det stora idrottsexperterna av någon underlig anledning aldrig hamnar i förbundsstyrelserna, ja inte ens i klubbstyrelserna utan alltid på tidningarnas sportredaktioner — detta är ju ingen nyhet av i dag. Det har alla våra idrottsledare ofta övertygats om.

"Så här ska det vara, skandal som det hittills har skötts" är påståenden, som allt som oftast dyker upp på våra sportsidor, när ansvariga ledare inte fattat hur de ska sköta sina uppdrag. Det är naturligtvis gott och väl att all expertis finns bakom skrivmaskinerna på våra sportredaktioner. En trygghetsfaktor den dag, då ledarna definitivt skrämts bort av glåporden. Då står alla dessa stora tidningsexperter naturligtvis beredda att dra det tunga lasset. Och dra det utan betalning. — Fan tro't, sa Rellingen.

Hur ett stort och aktivt förbund som Svenska Ishockeyförbundet blir betygsatt i största allmänhet skall vi ge ett exempel på med detta klipp ur en av de större tidningsdrakarna:

Under rubriken "Med pengar i tankarna" fastslår avisan helt frankt följande:

Fakta om Svenska Ishockeyförbundet:

det tänker i första, andra och tredje hand på pengar, pengar, pengar,

det tänker i fjärde hand på spelets utveckling och standardhöjning,

det lanserar kompromisser i stället för att konstruktivt lösa befintliga problem,

det skjuter bekymmer och oklarheter framåt i tiden, låter allt samlas på hög.

—o—

Detta betyg utfärdas ovanpå det att ishockeystyrelsen den 27 maj 1973 beslutar vila med förslaget att göra en enda elitserie.

Det är inte lätt att vara ledare med sådan förståelse från den s. k. tredje statsmaktens sida.

Försöken att mörda Helge Berglund skall bara inte nämnas i detta sammanhang. Har någon idrottsledare blivit oftare odugligförklarad av de stora experter, som inte behöver ta det minsta ansvar? Annat än för att undgå kollision med tryckfrihetslagarna.

FISKLIR

På den tid Djurgården hade Tranebergs idrottsplats som sitt hem satt våra bollspelare ofta nere vid Ulvsundasjön och metade. Två av lirarna kunde inte bara fiska utan de kunde även sina historier. Försökte vid det här tillfället överträffa varandra.

— Du Kongo, jag minns när jag

Ruskig läsning

Flera svenska fotbollsspelare har trivts i Belgien, som officiellt är ett civiliserat land. Den ruggigaste läsning kring vad detta land sysslar med gäller våra svenska fåglar.

Hör här bara:

När våra småfåglar flyttar till varmare länder sätter belgiska jägare — de uppges vara 89.000 — upp nät för att fånga våra fåglar. På sex höstveckor fångade dessa banditer 3 miljoner fåglar för konsumtion på restauranger och 1½ miljon småfåglar såldes till att bli burfåglar.

För att få fåglarna att flyga in i de belgiska näten använde man lockfåglar som skrek och pep hjärtslitande sedan de på det mest grymma sätt fått sina ögon utstuckna. Av deras jämmerrop lockades de svenska fåglarna i fällan.

För en svensk svala fick jägaren 50 öre styck och för en trast betalades 1 krona och 20 öre.

De belgiska myndigheterna vågar inte stöta sig med fågeljägarna, som nu tillåts fortsätta sin skamlösa hantering.

Och med ett sådant land har vi utbyte på fotbollens område!

Nästa gång du ser och hör en småfågel sjunga utanför ditt fönster eller när du matar en sädesärta — tänk då på att det kanske är sista gången. Nästa gång ligger den lilla fågeln på en tallrik på ett belgiskt matbord.

Fråga: Hur kan man bara?!

fick en gädda som var så stor att jag måste ha ihjäl honom med en yxa.

— Äsch Sture, det va väl inget. En gång fick jag en gädda, som var så stor och omöjlig att avliva att jag till slut måste dränka den.

Emmaboda har ett Säkerhetsglas som är 5-6 gånger starkare än vanligt glas!

Projektservice-avdelningen på Emmaboda Glasverk
vet allt om den här rutan. Tel 0471/108 00.
Du kan också få information i Stockholm, 08/24 63 40,
eller i Lund, 046/13 43 83.

Emmaboda Glasverk

Miljonpengar räcker ej till netto

De allsvenska pengarna i ishockey är många. Totalt kom det in 8 miljoner kronor under en säsong, men kostnadssidan redovisade 9 miljoner. Den allsvenska förlusten på verksamheten är dock betydligt större om man skall sätta tro till en utredning i en kvällstidning. Och visst kan man sätta tro till dessa kalla siffror:

Av de 8 miljonerna tog Svenska Ishockeyförbundet en miljon i matchskatt och planuthyrarna plockade till sig 2,4 miljoner. 16 allsvenska klubbar fick sedan dela på 4,6 miljoner.

Den allsvenska rulljangsen går alltså med en förlust på 4,4 miljoner eller med 270.000 kr i snitt per klubb. Och ingen bingoverksamhet i världen kan väga upp detta i jämvikt.

Lån och växlar får skapa en falsk jämvikt!

Helge Berglund, svensk ishockeys högste bas sedan 25 år, sade nyligen i TV att han inte tror på proffsligans entré i Sverige. Det skulle inte bära sig.

Sanningen är att det inte bär sig för klubbarna i hans eget fögderi heller.

Svensk hockey är bankrutt på klubb-sidan.

Svenska Ishockeyförbundet suger ut sina klubbar genom den oförskämt höga matchskatten på 20 procent!

Förbundets motprestation är i stort sett att man komponerar ett spelprogram.

Det idiotiska i ishockeyförbundets beskattningsnormer framgår kanske av ett praktiskt exempel:

En entrébiljett i allsvenskans grundserie som kostar 9 kr per åskådare, "försvinner" på detta sätt:

- 30 procent i planhyra till kommunen är lika med 3 kr.
- 20 procent därefter till ishockeyförbundet är lika med 1:20 kr.
- Domare, reklam, bevakning m m är lika med 50 öre.
- Hälften av "resten" till bortalaget är lika med 2:15.
- Behållning för hemmaklubben är lika med 2:15 kr.

Kan någon förklara varför ishockeyförbundet skall ha 1:20, när man har mycket ringa utlägg för matchen i fråga och redan tidigare mycket god ekonomi? Klubbarna som skall stå för allt får bara behålla en krona mer.

För dessa 2:15 skall klubben betala materiel, spelarvoden, resor, träningskostnader, i förekommande fall mat och logi, sjukvård, massage, tvätt, försäkringar, administrationskostnader —

för att inte tala om räntor på alla växlar och lån.

Vi har talat med en del klubbledare — även sådana som har höga publik-siffror. Det var inga roliga samtal.

Allsvenska klubbar har utgifter på 550.000 à 600.000 kr per år.

En del pengar kommer förstas tillbaka via vändkorsen, en del på andra aktiviteter. Men det är väldigt få klubbar som får verksamheten att gå ihop — ingen kan driva ishockey på enbart entrépengar.

Vi bad en ledare tala om vilka inkomster klubben har som skall täcka utgifter på ca 600.000 kr.

Han kom fram till följande uppställning:

Seriematcher netto	150.000
Övriga matcher	50.000
Förköpsavgifter	25.000
Återbäring på planhyra	50.000
Materielbidrag fr. fabrikanter	15.000
Matchdräktsreklam	20.000
Program, annonser, försäljning	40.000
Rinkreklam	40.000
Bidrag serieföreningen m m	10.000

Detta gör intäkter på 400.000 kr. Det skall ställas mot den här klubbens kostnader på 600.000 kr. Här uppstår ett underskott på 200.000 kr — då är inte eventuella värningar räknade. Det har nu gått så långt att klubbarna börjat värva på avbetalning. Moderklubben får transfersumman uppdelad på tre år. Även de "rika" saknar likvida medel.

Allt det här betyder inte att en allsvensk snittklubb bygger på sitt skuldkonto i så snabb takt som 200.000 kr per år. Nej, till en del nedbringas skuldökningen genom bingo och lotterier. Men inte ens med dessa aktiviteter som hjälp är det lätt att få verksamheten att väga jämnt.

—o—

Nu kanske någon vaken läsare upptäckt att vi inte redovisat några bidrag utöver ett mindre sådant från seriefö-

Lasse Björn räddade Tre Kronor

Trots att bara en av Djurgårdens spelare (Anders Hedberg) fann nåd inför ishockeyns förbundskapten Kjell Svenssons troskyldiga ögon gick det rätt hyggligt för Tre Kronor i VM i Moskva i vintras. En silverplats räckte förmågorna till. Kanske det gått och blivit guld, om ytterligare någon av Pelle Bergströms grabbar funnit större förståelse hos Kjell . . .

Nu blev sluttabelen så här hygglig:

Sovjet	10	10	0	0	100—18	20
Sverige	10	7	1	2	53—23	15
Tjeckoslovak.	10	6	1	3	48—20	13
Finland	10	3	1	6	24—39	7
Polen	10	1	1	8	14—76	3
Västtyskland	10	1	0	9	19—82	2

Kanske mycket bidragande till Tre Kronors silverplats var en djurgårdare utanför laget, nämligen Lasse Björn, som åkte lastbil till Moskva med diverse matvaror på flaket. Och inte bara spisbröd, sill och snus utan även svenskt färskvatten i stora tankar. Det var en ny giv som lanserades för att våra "kronor" skulle känna sig som hemma.

Lasse Björn ställde upp med lastbil, tog färja till Helsingfors, rullade vidare till Leningrad, fastnade med sin container i en viadukt, fick göra en 5-milaomväg, hittade rätt, klarade diverse tullar och tackade därvid särskilt sin omtänksamhet att ha tagit med ett program från senaste svenskriska matchen på Johannahov.

Det innehöll en bild av Lasse överst på prispallen i Moskva 1957 med Bobrov på steget närmast under. Den bilden tillsammans med lite tuggummi, cigaretter och Tre Kronor-märken öppnade alla stängda grindar och hjälpte också till att skaffa ett dubbelrum på ett fullbelagt Moskvahotell.

Lasse Björn och hans åkeri har nog inte gjort sin sista resa genom järnridån. Fast lite bättre vägar skulle ju inte skada, nu blev vi rätt omskakade, men det mätte kanske allt käk vi förde med oss bara bra av, funderar Lasse.

ningen och återbetalning av viss del av planhyran (vilket inte förekommer överallt, minsann).

Men de flesta klubbledare hävdar att de bidrag man kan få i övrigt från stat och kommun går till ungdomsverksamheten, till alla pojk- och juniorlag.

SOLSKEN ÖVER KONSTÅKARNA

I ingressen till berättelsen för föregående verksamhetsår noterades tacksamt de fina tävlingsresultaten på olika nivåer bland föreningens åkare, ett resultat som sporrade och pekade fram mot ett större mål — att göra föreningen aktad och känd som landets bästa.

Utan att behöva förvanska verkligheten eller att otillbörligt yvas över framgångarna sådana de återspeglas i resultatlistorna för det nu tilländalupna verksamhetsåret, kan det konstateras, att ingen konståkningsförening i landet kan göra vår förening äran stridig som varande landets bästa. Aldrig tidigare har vår förening nått så många toppresultat och samtidigt kunnat visa upp en så imponerande bredd bland landets konståkarled. Toppresultatet förpliktar åkare, tränare och kommande styrelse att med alla lovliga medel, inte minst kraft, vilja och energi, slå vakt om den uppnådda positionen.

Under året har 13 tränare, nämligen Margaretha Alerius, Marit Chevalier, Mona-Lisa Crispin, Britt Elfving, Ann Gunnars, Eva Hermansson, Görel Hydén, Gundi Johansson, Hans Lindh, Ingrid Lundbom, Rigmor Markusson, Gun Mothander och Gun Petren och 4 domare nämligen Margaretha Alerius, Karl Viktor Hermansson, Görel Hydén och Gunnar Sigurdsson varit verksamma inom föreningen.

Föreningen har för sin ungdomsverksamhet under året erhållit bidrag från Stockholms Idrottsförvaltning. Bidraget jämte inkomster från bingo-spel, som föreningen bedrivit på Domino vid Hornstull (f. d. biografen Flamman) och på Domino vid S:t Eriks Plan (f. d. biografen Lorry), har ekonomiskt möjliggjort en intensiv tränings- och tävlingsverksamhet. Inkomsterna från bingospelet har också möjliggjort att bidrag för sommarträning 1973 kunnat tilldelas vissa av föreningens åkare, som genom bl. a. sina tävlingsinsatser under den gångna säsongen gjort sig väl förtjänta därav.

TÄVLINGAR M.M.

Internationell seniortävling i Oberstdorf (den s k "Nebelhorn-Trophy"): Lena Håkansson på 10:e plats bland 11 deltagare.

Internationell juniortävling i Bukarest: Lotta Crispin på 10:e plats bland 26 deltagare.

Internationell seniortävling i Karl-Marx Stadt: Lena Håkansson på 18:e plats bland 19 deltagare.

DM på Johanneshovs Isstadion:

Seniorer: Distriktsmästarinna Ulla Örnmarker, 2) Lotta Crispin, 3) Ma-

riana Burenstam-Linder, 4) Ingmarie Claeson. Antal deltagare: 5.

Juniorer: 1) Jeanette Capocci, 3) Lena Fahleson, 4) Anne Sandström, 6) Anette Olsson, 8) Susanne Janson, 11) Tina Palomäki, 17) Marie Olsson, 20) Elisabeth Pihl. Antal deltagare: 25.

Juniorer, pojkar: 4) Mats Oxelgren.

DASK-pokalen, Stockholms isbana:

Grupp 1: 4) Irene Jasbutis. Antal deltagare: 11.

Grupp 2 a: 4) Åsa Östling, 14) Christina Borg. Antal deltagare: 16.

Grupp 2 b: 11) Pia Palomäki, 12) Maria Fényi, 15) Görel Markusson. Antal deltagare: 19.

Stockholms-Mästerskapen (LM) på Stora Mossen:

Seniorer, flickor: Stockholmsmästarinna Ulla Örnmarker, 2) Mariana Burenstam-Linder, 3) Lena Håkansson, 4) Lotta Crispin, 5) Ingmarie Claeson. Antal deltagare: 7.

Juniorer, flickor: 1) Jeanette Capocci, 2) Lena Fahleson, 3) Anne Sandström, 4) Susanne Janson, 14) Tina Palomäki, 20) Elisabeth Pihl. Antal deltagare: 20.

Pojkar: 3) Mats Oxelgren.

Konståkningsförbundets s.k. morgondagartest för nybörjare i Västerås: 3) Anette Olsson, 10) Marie Olsson. Antal deltagare: ca 37.

Svenska Mästerskapen i Landskrona:

2) Lena Håkansson, 5) Lotta Crispin, 6) Ulla Örnmarker, 8) Mariana Burenstam-Linder, 10) Ingmarie Claeson, 11) Jeanette Capocci. Antal deltagare: 14.

Nordiska Mästerskapen för seniorer i Köpenhamn:

8) Lena Håkansson. Antal deltagare: 14.

Svenska Juniormästerskapen i Södertälje:

1) Lotta Crispin, 2) Mariana Burenstam-Linder, 3) Jeanette Capocci, 8) Lena Fahleson, 12) Anne Sandström, 19) Susanne Janson. Antal deltagare: 37.

Nordiska Mästerskapen för juniorer i Jönköping:

5) Mariana Burenstam-Linder, 7) Lotta Crispin, 13) Jeanette Capocci. Antal deltagare: 19.

Grafström-pokalen på Sollentunavallen:

Flickor: 2) Tina Palomäki, 6) Marie Holmqvist, 10) Marie Olsson. Antal deltagare: 17.

Pojkar: 1) Mats Oxelgren, 2) Jan Pettersson. Antal deltagare: 2.

Lagtävling på Danderydsvallen (anordnad av DASK): Deltagare i laget: Maria Fényi, Marie Holmqvist, Irene Jasbutis, Åsa Östling. Placering: 2:a plats.

Nybörjartävling på Stora Mossen: 1) Madeleine Edenberg, 2) Sofie Ögren, 3) Karin Josefsson, 4) Ylva Markusson, 5) Rosmarie Ottem, 6) Eleonor Lundbom, 7) Catrin Björkbom, 8) Annelie Vestman, 9) Annika Larsson, 10) Elisabeth Karlsson. Antal deltagare: 10.

MÄRKESPROV

Vid de av Stockholms Konståkningsförbund anordnade proven för guld-, silver- och bronsmärken har följande åkare avlagt godkända prov:

Guld: Mariana Burenstam-Linder, Jeanette Capocci, Lena Fahleson.

Silver: Mats Oxelgren, Tina Palomäki.

Brons: Marie Holmqvist, Irene Jasbutis, Tina Palomäki, Jukka Wirtala.

Vid säsongens slut hade DIF totalt 22 aktiva åkare tillhörande någon av förbundsklasserna 1—4.

Rysk tumme ner för damernas fotboll

Damfotbollen i Djurgården var ett tag på väg att bli världsberömd, och egentligen var det bara ett lag (Öxabäck), som hade någon chans mot våra kvinnliga järnspisar. Men så plötsligt började det växa upp kvinnliga lirare litet varstans, och det blev konkurrens till vansinne. Vår marsch mot världstoppen blev stoppad. Nu är emellertid åter något på väg att hända. Vår bästa lirare, som stack i väg i andra ärenden till Göteborg, är åter hemma.

I fjol räknade man ut hos Fotbollsförbundet på Råsunda, att det fanns 9.000 kvinnliga fotbollsspelare i det här riket. Man gissar på en ökning till 15.000 i år. Det går inte att stoppa tillväxten, menar man på Råsunda, men i samma andrag man sagt detta kommer det ett telegram från Sovjet:

”Damfotbollen inom Sovjet-Unionen skall stoppas. Den är inte blott olämplig utan rentav skadlig för kvinnokroppen. Dessutom åstadkommer kvinnornas fotboll en ohälsosam upphetsning.”

Man tog sig för pannan och undrade om det var publiken som råkade i upphetsning eller om det var flickorna själva som såg rött.

Hur skall det gå nu då? Har flickorna kickat färdigt?

— Tror jag inte, lugnar oss gamle fotbollsdoctorn och professorn Sten-Otto Liljedahl. Personligen tycker jag visserligen inte om någon utveckling av damfotbollen åt samma håll som de manliga spelarna, ty som dessa spelare är fotbollen inte lämplig för en kvinna. Då ser jag det närmast ur skadesynpunkt. Knä- och fotskador har ökat bland damerna på ett oroande sätt och det kan väl bero på att dom inte tränar på rätt sätt eller har tekniken under kontroll.

Men gillar flickorna att spela, så ska dom förstås spela och då samtidigt ha klart för sig vilka riskerna är. Jag ser dock helst att damfotbollen är en lek.

Från professorn går man till tyska erfarenheter. Risken för bröstcancer är naturligtvis alltid en aktuell fråga för en fotbollsflicka, ty alltid uppstår det matcher när man måste ta ner en boll med bröstet eller på annat sätt kommer i vägen för en hård kula, som plattar ut liljekullarna. Men denna risk för handen har man i de tyska reglerna infört en bestämmelse om ”skyddshands” innebärande att flickorna får sätta handen i vägen, när deras bröst är i farozonen. Annars har man inte kommit på att fotboll skulle vara någon farlig hantering för kvinnliga spelare.

Men Sovjet vill alltså se damfotbollen upphörd. Där tycker man att de kvinnliga kraftmänniskorna skall stöta kula och kasta diskus i stället.

Här hemma fortsätter vi damfotbollen. Och fortsätter att hoppas få se

Djurgården vinna allsvenskan. SM kommer också till. Kanske bra att också veta, att en övergångstid fastställs att gälla 6 månader. En manlig spelare spärras 12 månader, om inte klubbarna samsas och plockar fram plånboken.

Betala din årsavgift!

Inte bara vi i Djurgården har vissa besvär att få in årsavgifterna från våra många medlemmar. Särskilt de s.k. kändisarna har fått för sig att de skall stå i särklass och slippa undan sina skyldigheter i form av bl. a. medlemsavgift. De skriker gärna ut på torg och öppna platser att de är medlemmar och supportrar, men då det gäller att öppna portmonnän och betala en blygsam årsavgift — då tar det emot.

I största förtroende har vi fått veta att en kändis som Lennart Hyland i ett par års tid krävdes på årsavgift i AIK, men det var lygens och när han liksom andra i AIK nåddes av upproppet att man skulle betala in en extra avgift i en nödsituation för att rädda AIK-skutan att gå under blev det inte något positivt svar.

Ett memento för kändisar i Djurgården med svårigheter att liksom helt vanliga medlemmar betala sina årsavgifter.

Varning med förhinder . . .

Lyft på peruken, så jag får se ditt nummer, är ofta något som dagens fotbollsdomare måste säga till de manliga spelarna.

Bäst på plan

Till traditionerna i samband med fotbollsderbyna i allsvenskan mellan Djurgården och AIK hör sedan 1968 att spelarna officiellt blir vägda på guldväg för att någon av dem skall kunna nomineras som bäste man på plan.

Det är Dagens Nyheter, som velat animera spelarna till litet extra ansträngningar åtminstone ett par gånger pr säsong och därför ställt upp en silverpokal av tungt slag att tillfalla ”bäste man på plan”. Och visst har derbyna därmed fått en extra färgklick.

I allmänhet har juryn stannat vid att ge en spelare i det segrande laget denna pokal, och att det därför blivit flera Djurgårdsvinster kan man se av denna uppställning över dem, som fått stiga fram och buga sig för prisutdelaren:

1968: Stig Särna Åkerström och Jan ”Lillen” Svensson (bägge Djurgården).

1969: Kurt Andersson, AIK och Dan Brzokoupil, Djurgården.

1970: Hasse Nilsson, Djurgården och Owe Ohlsson, AIK.

1971: Dag Szepanski, AIK och Tommy Berggren, Djurgården.

1972: Sven Lindman, Djurgården och Rolf Zetterlund, AIK.

I första derbyt 1973 gick pokalen till Dag Szepanski, som mest bidrog till att AIK sänkte oss med 4—0.

Och nu i höst var det dags för våran kämpe Harry Svensson att belönas vid 3—0-segern över svartingarna.

3M

3M är ett av världens 100 största företag. 3M är ett forskande företag, ett företag med nya idéer, ett företag som skapar nya revolutionerande produkter. Bland dessa återfinnes Scotch tejper och tonband, Scotchlite reflexmaterial, Dry Photo kopieringsmaskiner, elprodukter, slipmaterial, lim, tryckeriprodukter, sjukvårdsprodukter.

Tänk 3M – det tjänar Ni på.

3M Svenska AB • Sollentuna

Det näst bästa med Guldfynd är det stora urvalet.

Guldfynd är landets största guldaffär. Vi har över 4.000 smycken i vårt sortiment. Så nog bör Ni kunna hitta något snyggt hos oss, antingen Ni nu vill lyxa upp Er själv eller glädja någon annan. Kom in och titta. Då kommer Ni också att upptäcka det bästa hos Guldfynd: hög kvalitet till låga priser.

Hög kvalitet, låga priser - därför störst i guld

50 butiker över hela landet! 15 butiker i Stockholm. Samtliga i närheten av T-banan! Farsta Centrum, Götgatan 88, Hornsgatan 37, Kungsgatan 35, Norrlandsgatan 17, Odengatan 83, Ringvägen 129, Sergelgatan 11, Skärholmens Centrum, S:t Eriksgatan 34, Strandvägen 11, Vasagatan (Continental), Vällingby Centrum, Västerlånggatan 42.

DAMERNAS HANDBOLLSFRONT

Lisa bröt en tand, men Djurgården fick straff och vann

Efter vår sjundeplacering i div. II beslöt vi att satsa hårt i sommarserien som startade den 2 maj och glädjande nog lyckades det över förväntan. När serien var slutspelad hade vi placerat oss på tredje plats med IK Bolton som etta och Polisen/Artemis på andra plats. Vi hade då fyra segrar och endast två förluster, mot de lag som kom före oss i tabellen, bakom oss. Vår främsta målsportare denna gång var Ninni med Lisa som god tvåa.

Innan sommarlovet började var vi i Örebro och spelade i deras nu traditionella turnering. Där hade det samlats 50 lag och vi delades in i grupper. I den grupp som vi hamnade i stod vi så småningom som gruppsegrare efter att i sista matchen ha vunnit med de 4—0 som vi var piskade till. Tyvärr råkade Lisa illa ut i denna matchs sista minut, hon blev tacklad och föll så illa att en frammande gick av. Den straff som följde på detta påhopp sköt Eva i mål och vi vann. Som gruppsegrare fick vi en stor låda innehållande diverse matvaror och hushållsartiklar i pris.

— o —

Full av optimism delade Hasse inför sommaruppehållet ut program för enskild träning, han hade satt poäng för de olika träningsmomenten så att vi efter varje vecka kunde räkna ut hur många poäng vi samlat. Tyvärr visade det sig att när dessa lappar skulle lämnas in vid höststarten kom de flesta flickor med blanka papper! Slött! Men nu är träningen åter igång med hårt tempo och vi kan glädja oss åt att vi fått en del nya och duktiga flickor, bl. a. ett verkligt fynd från Studenternas IF som heter Maud Westerlund.

Hösten startade med ett träningsläger på "grisfarmen", närmare bestämt Kristina Hellbergs föräldrahem utanför Enköping. Träningslokal hyrde vi i stan, och där trimmades vi i olika system. Lördagskvällen ägnades till stor del åt taktiksnack. Efter en härlig frukost på söndagsmorgonen fortsatte träningen och avslutades så med en träningsmatch mot Nordia, resultat 9—9.

— o —

En mycket glädjande händelse är att vi nu äntligen fått en mycket duktig lagledare som heter Marlene Detzer, och hon håller ordning både på oss och våra prylar. Förutom detta har Marlene nu lovat att tillsammans med Hasse ta hand om B-laget som stod utan ledare.

Denna energiska flicka är dessutom

DAMFOTBOLLEN HITTAR EN TRÄNARE

Det bästa som hänt fotbollen sedan i våras är att vi nu äntligen efter mycket letande funnit en toppentränare, som heter Lasse Björkman. Han har tillsammans med lagledaren Laila Almkrantz byggt upp laget på nytt så att vi fått tillbaka de berömda kämpatagen.

Fotbollsflickorna startade med en turné till Göteborg, inkvarterades i Annebergs klubbstuga med fotbollsplan bara 10 meter från dörren. Förutom Anneberg och Djurgården deltog GAIS och Hammarby. Inledningsmatchen förlorades knappt mot Hammarby och även mot Anneberg blev det stryk, men flickorna spelade mycket optimistiskt och lovande och i sista matchen mot GAIS fick man lön för allt slit och vann med hela 3—0.

Serien började tyvärr ej så bra för våra flickor, men det blev en märkbar förbättring sedan Lasse gjort sitt intåg! Totalt slutade vi på sjätte plats, med AIK som segrare följda av Jakobsberg, Hammarby, Göta och Sättra. Noteras skall att våra flickor plockat poäng från samtliga dessa lag, det ger kanske en antydning om att serien varit jämn och spännande. Yvonne Kammeryd sköt de flesta målen åt oss. Tack för det!

lagledare för B-laget i fotboll och styrelsemedlem i damsektionen.

Höstens första evenemang för vår del var DM där vi vann den första matchen mot Vantorp/Solna med de fina siffrorna 17—2. I den andra matchen mot Tyresö gick vi emellertid på en mina och förlorade mot dessa något mer välvuxna damer med 12—10 efter förlängning.

I DM hängde flickorna med till semifinal men där blev det stryk av Jakobsberg med 1—0. Trots förlusten räknar flickorna denna match som

Tabellerna

Trots att dessa två tabeller inte gör Djurgården 100-procentig rättvisa vill vi inte undanhålla vår läsekrets att se resultatraderna av våra 24 matcher i serierna:

Damserien klass I

AIK	14	11	3	0	55—7	25
Jakobsb GoIF	14	10	2	2	70—8	22
Hammarby IF	14	9	3	2	53—10	21
IK Göta	14	7	2	5	58—18	16
Sättra SK	14	5	2	7	33—34	12
Djurgårdens IF	14	4	4	6	26—29	12
IFK Täby	14	1	1	12	3—92	3
Tyresö FF	14	0	1	13	2—104	1

Reservlagsserien, damer klass I

AIK	10	7	0	3	38—11	14
Hammarby IF	10	6	1	3	36—10	13
Jakobsb GoIF	10	6	1	3	21—17	13
IK Göta	10	5	1	4	18—16	11
Sättra S K	10	3	1	6	17—25	7
Djurgårdens IF	10	1	0	9	9—60	2

en av de bästa i år. Jakobsberg fick sedan stryk i finalen av Göta med 4—3 efter förlängning.

Den första september spelade fotbollsflickorna en propagandamatch mot Hammarby i samband med Barnens Dag. Man spelade på en el.-upplyst plan i Vasaparken och med sju-mannalag, resultat 1—0 till Hammarby. Som tack för att flickorna ställt upp fick de var sin resa till Finland med båt i pris.

Detta år har det kanske inte gått så där väldigt bra men man lovar att nästa säsong ska det satsas från början. Flickorna vill också framföra ett varmt tack till både Laila och Lasse som har sett till att det blivit ordning i laget och dessutom fått flickorna att även börja tänka fotboll.

Nämnas ska också att Anneli Hellberg och Stina Andersson varit uttagna till en stadslagmatch i Kinna mot Västergötland, där det tyvärr blev förlust. Bättre gick det för vårt stadslag mot Uppland, där Anneli och Stina plus Ulla Bjerkhaug deltog, vinst med 9—0.

Vårt B-lag i fotboll har haft en hård säsong. Vid starten i våras visade det sig att det var svårt att få tag på en ledare, Aina Ekvall fick då rycka in och hjälpa till i mån av tid. Det har även varit vissa svårigheter med att få ihop fullt lag stundtals, men det har alltid ordnat sig bl. a. genom att t. ex. Laila hoppat in och spelat. Några resultat från matcherna lämnar vi ej, men de lag som deltagit i samma serie är: AIK, Göta, Hammarby, Sättra och Jakobsberg.

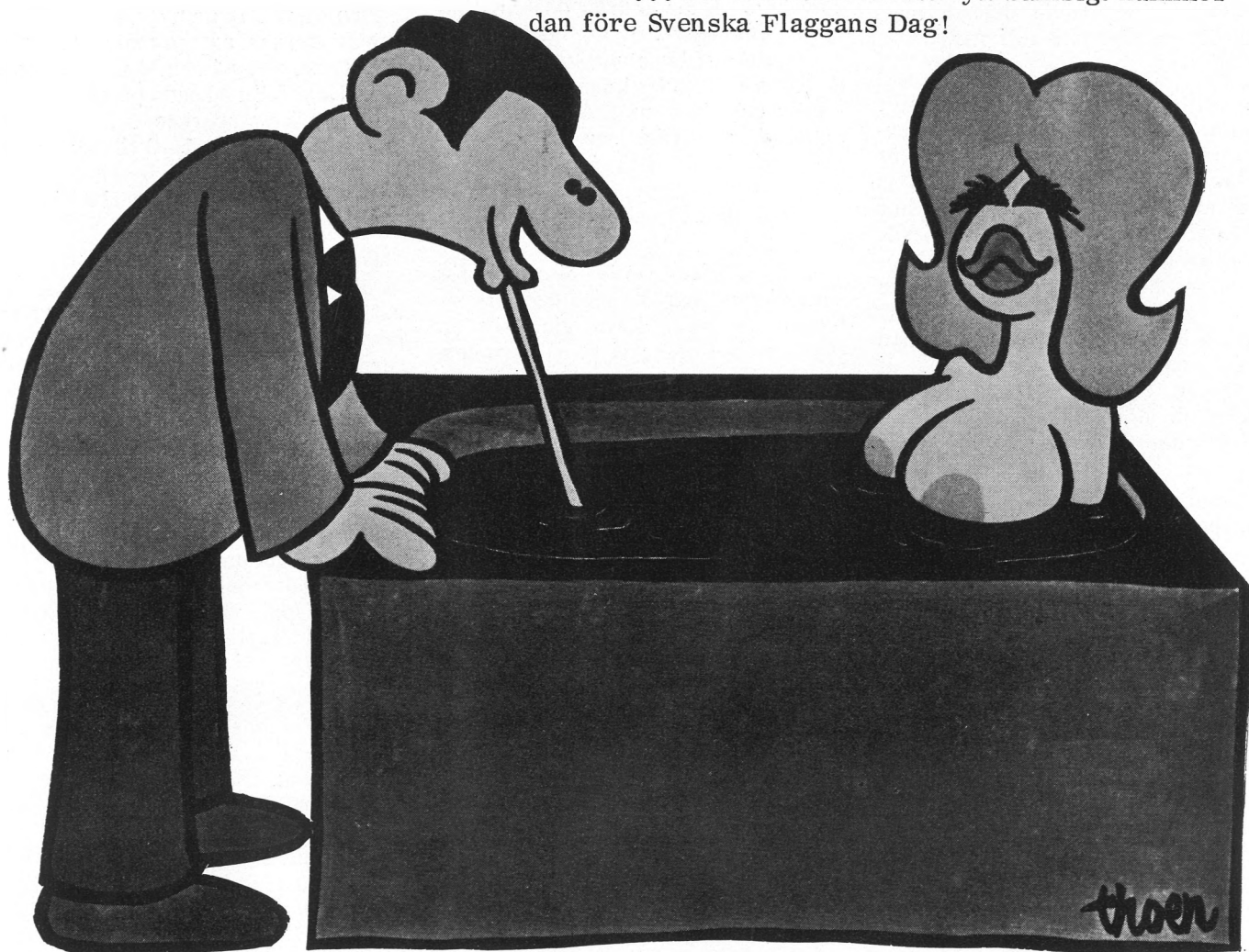
Siw Johansson

En Rolig Halvtimma är dubbelt så festlig som Djurgårds-kvarteren.

Kolla själv...

En Rolig Halvtimma finns att köpa överallt där tidningar säljs.

PS. Tappa inte sugen om den skulle vara
slutsåld... för det kommer ett nytt bamsigt nummer
dan före Svenska Flaggans Dag!

En rolig halvtimma

Sveriges roligaste tidning?

Mot allsvenska pingis-solen igen

Djurgårdens till allsvenskan avancerade pingislag med ledare och allt, från vänster: Bertil Ferséus, Bernt Halvarsson, Christer Lundberg, Into Henricsson, Björn Carlsson samt lagledaren Karl Fagerstedt.

Otrolig dramatik i hallen

Kvalen till pingisallsvenskan spelades 17—18 mars i Huskvarna. Deltagande utom Djurgården, var Safir, Örebro, BTK Rekord, Hälsingborg, samt Trollhättans BTK. Av de fyra lagen skulle två gå till allsvenskan. Vårt pingislag med Björn Carlsson, Bernt Halvarsson, Christer Lundberg och Into Henricsson, blev genom sitt suveräna spel kvalomgångens huvudfigurer.

Endast de tre förstnämnda deltog i laget. Henricsson, medföljde som serserv. I första matchen mötte vi BTK Safir, som vi besegrade med 6—2. Medan vår match pågick, hade våra värsta motståndare älskvardheten spela oavgjort 5—5, vilket i högsta grad förbättrade våra odds. Senare mötte vi Trollhättan samma dag. Det är ett mycket ungt lag bestående av ytterst lovande juniorer, som dock var chanslösa mot våra rutinerade kämpar. Siffrorna var desamma som i första matchen 6—2. Därmed var vi klara för allsvenskan före sista omgången.

Vi hade kunnat spela i frack på söndagsmorgonen, men det passar inte den berömda djurgårdsandan och för att dessutom undvika att eventuellt snack om mygel från vår sida, satte grabbarna full fart i avslutningsmatchen mot BTK Rekord. Situationen var nu den, att om Trollhättans unga garde slog Safir med 6—1, samtidigt som vi besegrade hälsingborgarna med 6—3,

skulle trollhättelaget gå till högsta divisionen. Men ödet ville annorlunda.

Innan dess utspelades en pingisdramatik som kanske aldrig skådats i vårt land. I nästan varje match som spelades mellan Trollhättan och Safir, fick man tillgripa otroligt nervpåfrestande skiljeset. Men till slut vann trollhättegrabbarna med 6—1 och trodde saken var klar. När konkurrenterna spelat

färdigt ledde vi med 5—3 över Rekord. En match återstod. Bernt Halvarsson förlorade knappt sin fight mot Bertil Karlsson. Vår pålitligaste spelare och kvalens kung, Björn Carlsson, fastställde slutsiffrorna 6—4 i avslutningsmatchen. Därmed följde Rekord oss till allsvenskan på bättre setsiffror, nämligen 31 segrar mot Trollhättans 30.

Björn Carlsson gick obesegrad genom kvalomgången. Slog något överraskande förre landslagsmannen Bengt Levin, hälsingborgarnas first string lätt med 2—0. Vårt dubbelpar, Carlsson/Halvarsson, som så sensationellt gick till SM-final i herrdubbel, förlorade inte ett set i kvalspelet. Våra spelares gedigna insatser chockade våra motståndare. Inte bara Björn Carlsson, utan även Lundberg och Halvarsson, spelade på toppen av sin förmåga i rätt ögonblick.

Vi hoppas i första hand få behålla vårt spelarmaterial, i andra hand att åtminstone kunna hänga kvar i division 1. Sist men inte minst betydelsefullt att få fortsätta spela bingo.

Bertil Ferséus

Ett blad vändes i vår historiebok

Kring ett svunnet och händelsefyllt år

Så kan åter ett blad vändas i Djurgårdens IF:s historiebok, denna bok som sedan 1891 berättat om en liten kamratkrets utveckling till en stor förening med en inre sammanhållning, som stått emot både revolutioner och revolter. År har lagts till år och berättelsen om våra blårandiga öden och äventyr, segrar och nederlag, har alltid inneburit en övertygelse om att framtiden inte döljes av några oöverstigliga hinder. Om det blad som vi nu skall vända i vår bok inte berättar om några stortriumfer av det slag, som vi då och då haft lyckan att uppleva, utan mera berättar om en hård kamp för tillvaron med blott enstaka lysande insatser så måste även det nu gångna året redovisas som ett gott år sett mot bakgrunden av den allt mer ökande konkurrensen på tävlingsbanorna och också mot bakgrund av de allt kärvare ekonomiska tider som hela svenska nationen tvingas uppleva.

Som det blivit tradition inom vår förening kommer denna årsberättelse att bara bli ett skummande på ytan. Med en sådan mängd av händelser, som strängt taget innebär att det nästan varje dag händer något i idrottsväg inom Djurgården, skulle 100-procentigt redovisande av den gångna verksamheten fylla ett par böcker. Något av väsentligheterna skall denna berättelse handla om. Om något i alla fall inte blir omnämnt så skall inte på oss i styrelsen, ty då kan det röra sig om sektionernas glömska att till oss ge rapporter i föreskriven ordning.

Då och då stannar man kanske upp och tar sig en funderare om nödvändigheten att låta årsberättelsen sträcka sig fram i så modern tid som fram till och med i söndags, då vi drabbades av två långtifrån uppmuntrande händelser i våra tunga sektioner för fotboll och ishockey. Förlusterna i den allsvenska fotbollen mot Gais och i den allsvenska ishockeyn mot Södertälje kändes väl för många av oss som bedövande slag och gjorde livet extra tungt att leva, men allt går att komma över. Härnäst tittar solen kanske fram. Därmed raskt över till vad som i de olika sektionerna och även på andra håll sig tilldragit haver.

Om inte allt skulle råka vara byggt på verklighetsgrund så skall inte detta på överstyrelsens historieförfattare. Vissa sektioner har, som de tyvärr gjort till en sedvänja, underlåtit att rapportera något om verksamheten och överlåtit åt oss att genom tidningar och andra kanaler inhämta behövligt stoff för att åtminstone ytligt kunna ge en kort berättelse om vad som hänt och inträffat.

BANDY:

Bara tillfälligheter gjorde att Djurgårdens unga pånyttfödda bandylag inte rusade rakt igenom div. III och blev ett trappsteg närmare allsvens-

kan. Den nya given, som hjälpte till att skapa egen ekonomi — inte minst Knivsta Sandberg var duktig att sälja lotter och skaffa tröjreklam — bredade arbetet med att även mobilisera ett reservlag. Detta blev så starkt att det vann sin serie. A-laget gick länge fram som en slättermaskin, men så en dag skulle det hända mystiska ting på Grimstas vindpiskade istäcke vid en match mot Hesselby. I vanlig snygg ordning började Djurgården bunta ihop sina motståndare och kunde gå in till halvtidspaus och dricka saft och vatten i medvetande att 3—0-ledningen innebär en säkrad plats högst upp i tabellen. Men så började den andra halvleken med diverse underligheter. Djurgårdens maskineri upphörde att fungera, medan jumbomännen i Hesselby började leva loppan och slå in mål efter mål. Plötsligt hade våra 3—0 svängt över till 4—3 för trädgårdsmästarlaget och sedan var det klippt.

Den förlusten hängde som en besvärande tyngd i våra grabbars ben, men undan för undan återkom melodin och när det blev dags för seriefinalen i Sollentuna en gnistrande kall kväll fanns chansen kvar. Men trots kämpatag och mobilisering av all ambition och allt kunnande hjälpte inga böner. Sollentuna höll sig före och blev ett trappsteg i seriesystemet. Vi får vänta till ett kommande år, då ännu yngre och hungrigare lirare skall bilda ramen kring evigt unge och tungt skjutande kulsprutan Knivsta. Bandysektionen har blivit en levande sektion och om också den kostar sina slantar liksom de flesta av sektionerna är intresset bland de aktiva och de nya ledarna av det där slaget, att det händer något och att det blir resultat.

BOBSLEIGH:

Vår minsta sektion blev den vad olympiska insatser beträffar mest framgångsrika. Djurgården var repre-

senterat på olika olympiska fronter, och särskilt förstod våra 5 till Sapporo utsända bobsleigh-åkare att hävda sig i den fruktansvärda konkurrens, där allt handlar om 100-delar av sekunder. Längre låg chansen öppen till en medaljplats men så började snön vräka ner när det var dags för vårt 4-mannalag att kasta sig utför de japanska bergen. Och att plöga i snömassor innebär att sekunderna blir dryga. Därmed hände att 4-mannalaget, som utrustats med en splitter ny kälke för 14.000 kronor, inte blev den stor succén som man i de inre kretsarna räknat med. I stället slog vårt 2-mannalag till och placerade sig på poängplats och därtill på en lånad italiensk bob. Det var något av en bragd av vårt par med Carl-Erik "Jätten" Eriksson som styrman och Jan Johansson som bromsare. Tacket från de hemmavarande i bob-världen blev måttligt, ty alla dessa menade att de bästa åkarna fanns kvar just på hemmaplan och undgått att ses av de mäktiga herrarna i olympiska kommittén. Avundsjukan har alltid florerat i dessa kretsar och att Djurgården numera har landets hela bob-elit samlat hos sig har blivit omöjligt att svälja för småhandlarna.

Tråkigt nog fick Djurgården vare sig detta år eller året innan möjlighet bevisa sin överlägsenhet genom att ingen SM-tävling kunnat hållas. Det finns nämligen inte längre någon backe för bob i Sverige. Därför måste allt i tävlingsväg försiggå i utlandet. Klaga på att vi har ont om fotbollsplaner, ishockey- och bandybanor, utrymme för våra konståkare och mycket annat, men jämfört med bobåkarna är dom lyckligt lottade.

BORDTENNIS:

Det fanns en tid, när Djurgården var landets ledande pingisklubb och guldmedaljer formligen östes över oss. Även

våra damer gick fram som små sten-krossar. Numera är damerna bara hjärtekrossare och på herrsidan har vi alltså ett steg kvar till den stora berömda världen. Men det var inte långt ifrån att den gångna säsongen resulterat i den stora och för oss glada överraskningen, att vi återvänt till allsvenskan.

En enda seger till i kvalspelet mot Arlov och Djurgården hade varit allsvenskt igen med allt vad det skulle inneburet av triumf för vår nya giv. Och vad det också inneburet i form av en dyrare driftsbudget, men den sidan av verksamheten har ju vår bordtennisledning verkligen visat sig kunna bemästra genom den välsignade bingo-flugan.

Vi fick vi alltså nöja oss med att med god marginal hemföra seriesegern i div. II, norra. I kvalet avgjordes vårt öde mot Arlov. Vi hade bara behövt spela oavgjort med 5—5 för att saken skulle vara klar, men nu vann Arlov en match för mycket och med 6—4 i sersiffror fick skåningarna vår plats i allsvenskan. Där de just nu börjat komma igång och etablerat sig på nedre delen av tabellen. Kanske vi därför inte skall sörja oss till döds för att vi inte fick den där extra poängen i kvalet. Våra segerherrar förtjänar få sina namn bekanta: Göran Bergendorff, Berndt Hahlvarsson och Björn Carlsson med oförbrännelige Kalle Fagerstedt som lagledare.

BOWLING:

Efter att i fjol ha kunnat redovisa att våra bowlare var på väg upp igen och återtagit sin plats i div. II skulle den här rapporten egentligen handla om hur man rullade kloten rakt upp i allsvenskan. Men onda makter styrde tydligen våra klot och massor med "ankor" blev stående i situationer, där vi behövt ha strajkar för att hoppet om ett avancemang skulle infrias. Hur de våra än försökte olika metoder, hur de än skruvade sina slag, så var det som förgjort, och slutet på visan blev dystert. Djurgården fick återvända till trean. Redan har man lovat varann att stanna där högst ett år.

Säsongen som gick innebar att alltid pålitlige veteranen Bertil Johansson kunde glädja oss med att vinna oldboys-SM-tecknet individuellt och därtill i par tillsammans med Nisse Dannberg. Även i ligaspelet har Bertil varit Djurgårdens pålitligaste kort genom att på 18 matcher nå en så hög snittpoäng som 749. Nu är emellertid ungdomen på väg och åtskilligt talar därför för att vi kan vänta oss en ny

storhetstid för våra klotrullare. De håller till i Birkahallen i händelse någon armstark djurgårdare inte vet om adressen och gärna vill pröva möjligheterna till stor berömmelse.

BOXNING:

Efter att länge ha tvingats leva på livets skuggsidor har boxningens hängivna vänner vågat sticka fram hakan igen. Han som kommunen försörjer som stadsfogde i Hälsingborg, som blivit herostratiskt ryktbar genom att försöka inbilla riksdagen att boxning är något fult som omgående skall förbjudas, har visserligen varje gång han öppnat munnen blivit nedtystad och inte fått igenom sina enligt boxningsvännerna helidiotiska idéer. Nu blåser efter sommarens olympiska boxningsmatcher i München nya friska boxningsvindar över hela Europa och vi i lilla Sverige har också fått känna av det förbättrade klimatet för livet i de fyrkantiga boxningsringarna. Innan säsongen kom så långt som till de olympiska boxningarna hade som alltid Putte Palm framstått som Sveriges ledande boxningstekniker och också hemfört sitt obligatoriska SM-tecken till Djurgården. Samtidigt fick han olympiska pengar för ytterligare förkovran och i det läget var han ensam aspirant bland alla svenska boxare på en plats i flyget till München. Men så kärvade det till sig i förbindelserna mellan Pontoniergatan och Sveavägen. På den förra gatan bor vår boxningssektion och på Sveavägen bor Svenska Boxningsförbundet. Sedan åtskillig tid tillbaka har dessa parter en gammal surdeg att bolla fram och tillbaka mellan sig, och nu passade det bra för förbundsherrarna att utnyttja en bagatell till att förklara andra boxare som mera olympiavärdiga än varan Putte.

Inget ont sagt om de två andra från Göteborg och Örnen, som plötsligt plockades fram och försågs med olympiska kläder och biljetter, men litet var ute i landet reagerades det starkt mot att Putte plötsligt ställdes offside. Det ledde ju också 5 minuter före 12 till att Putte av nåder skulle få sin olympiska chans men bevekelsegrunden till sitt beslut gav förbundet på ett för vår man så förödmjukande sätt att han måste tacka nej. Enligt icke kontrollerad uppgift skulle förbundets höga ledning således motiverat sitt ändrade besked med orden "eftersom fridrotten får skicka med ett så uschligt kvinnligt lag i stafett, tycker vi att Putte också kan få åka".

En sådan armbågsbjudning accepterar man helt enkelt inte, och framför allt inte när något så stort i ens unga liv står på spel som att framträda i olympiskt sammanhang, allas dröm i idrottsvärlden. Att då i förväg få veta att man strängt taget inte är önskvärd i kretsen kan ju inte vara särskilt stimulerande.

Det finns många i vår boxningssektion, som vill ha revansch för vad som hänt och glädjande nog är det en fart som aldrig förr på träningskvällarna. Nya unga förmågor börjar tala om sig.

BROTNING:

Visserligen inga svenska mästare att redovisa men stor och stark bredd på kraftkarlarnas sektion. Trots att buss- och spårvagnsbolaget ligger efter stans alla brottare och med kommunala slantar vill ha dem att tävla för denna specifika korp- och värvarklubb har de flesta av våra aktiva och ledare inte låtit sig lockas av de tillfälliga fördelar, som ligger i ett klubbyte. Några har förstas svikit eftersom vi inte kan hänga med när det gäller att lägga pengar på bordet i ett skede, då vår sektion tvingats upphöra med bingon. Från att tidigare ha varit närmast självförsörjande måste nu sektionens folk ut och sälja lotter av alla de slag och då kan det inte hjälpas om själva ledarejobbet kommer i kläm. Det oaktat har Rune Ylipää och hans styrelsekamrater lyckats utmärkt med allt sitt otacksamma slit och kunnat inregistrera flera vackra framgångar. Utflyttningen från numera rivna källarlokalen i fastigheten vid Döbelnsgatan 97 betydde ett helt nytt upptagningsområde när det gällde att fylla ut leden med unga lovande planter. Men det har lönat sig att flytta till ungdomsrika Bromma med Åkeshovshalen som samlingspunkt, och snart kanske det av dess unga talanger blir något stort i mästarväg. Nu pågår ett generationsskifte. De gamla stabila mästarna har fått nog, men det hindrade inte att vi i alla fall hade krafter kvar att hålla vår plats i division I och att komma överst i de många prislister som handlar om DM och Svealandsmästerskap. Och därtill hamnade ett ungdoms-SM-tecken hos oss.

Det är 50 år sen Djurgården fick fram sin första och hittills ende världsmästare i brottning, Fritte Svensson. Skall den milstolpen i någon form bli utgångsläget för Frank att bli vår nästa världsmästare?

CURLING:

Ett tag syntes det hända stora saker hos våra curlare, vilka häromåret för första gången i den unga sektionens historia förde fram Djurgården till en plats i SM-slutspelet. Men det var tydligen en för stor kraftansträngning ty i fortsättningen kärvade det till sig och det verkade som om isarna var belagda med sandpapper av 3:ans dimension. Knaggligt och knöligt gick det även med nyrekryteringen och när en av eldsjälarna därför tyckte det vara roligare att leka på grannens gård och spela i en mindre klubb halvdog vår curlingsektion. Nu har den själv förklarat sig vilja under den kommande säsongen betecknas som "vilande" och det låter inte särskilt inspirerande med tanke på att vi har dom som vilar sig även i tennis och fri idrott. När nu en tredje av våra 18 sektioner frivilligt lägger sig på sofflocket är det inte bra.

CYKEL:

Kvar är bara minnena från den tid vi startade cykelsektionen med att ta emot ett koppel pedaltrampare av mästartklass. Sedan dess har det runnit mycket vatten under Djurgårdsbron och trampats många pedaltag i P G Ericssons cykelsektion som därmed på något sätt kommit till utgångsläget. Nu handlar det således om en sektion för bara unga plantor, lovande äregiriga killar, som tillsammans med ett 15-tal något äldre aktiva cyklister håller i gång och väl också så småningom måste få sina genombrott. För dagen liknar väl ingen Fåglum-Petterssonska brödraskaran, men det är ju inte heller något villkor för framtiden på en cykelsadel. Alltnog är intresset på toppen och åtskilligt tyder på att något är på väg att hända.

DAMIDROTT:

Jämlikheten mellan man och kvinna inom vårt föreningsliv är väl inte helt genomförd ännu, men visst gör våra idrottsflickor då och då inbrytningar på de områden, som sedan gubben Noaks tid varit mannens heliga områden. Djurgården var bland de första föreningar, som allvarligt tog upp fotboll på damernas idrottsprogram och vi var ett tag på väg att bli inofficiella mäsare. Sedan dess har damfotbollen svällt över alla gränser, fått egna serier och är på väg mot allsvenskt format med guld och allt annat i sitt släptåg. Men alltjämt får Djurgårdens flickor, antingen de spelar fotboll eller bandy eller handboll finna sig i att förekomma en smula i

skymundan i form av förmatcher eller som utfyllnad i halvtidspauser. Man må därför förstå att de ibland känner sig en smula trampade på tårna, men ingen kan hejda utvecklingen med den energi och ambition, som våra Djurgårdsflickor mobiliserar. En vacker dag är jämlikheten och balansen ett faktum.

Det gångna året har väl varit litet blandat i och med att generationsskifte började bli aktuellt. När man därtill i fotboll måste byta tränare och det också dröjde innan rätt man på rätt post anlät från Hjorthagen hann vårt A-lag bli av med en del kvalificerade spelare. Därför hade de stora resultaten svårt att infinna sig och vi är inte längre bäst i den här kommunen. Men vi kan nog bli det.

Några serievinster finns inte att rapportera från bandyn eller handbollen, men Djurgården har hängt med bra och höll t. ex. Bandyförbundet bara bättre reda på sin kvinnliga välbetalda konsulent, som dammsuger bl. a. skolorna på alla flickor med talanger och placerar dem i Göta, skulle även vi i Djurgården kunna få en del behövliga förstärkningar. Summa summarum av livet i damsektionen är att det kommit i gång starkare än på länge efter en tids vacklande och oro i samband med ombyten på hög nivå i styrelsekreten. Nu ser sektionens presidentska Suzanne Dettner åter ljust på tillvaron, men hon säger sig inte ha något emot att få ännu större förståelse i de sektioner, som leds av det otäcka manfolket . . .

FOTBOLL:

Vad man länge gick och fruktade blev alltså ett sorgligt faktum för bara två dagar sedan, då värt älskade fotbollslag för första gången på åtskilliga år hamnade långt under de allsvenska medaljplatserna. Det sägs innebära att Djurgården inte får spela i tipstotocupen nästa år och det sägs också betyda att 100.000 kronor gick åt skogen. Hur man nu kan räkna fram en sådan summa. Dystra framtidsutsikter alltså eftersom den ekonomiska sidan av fotbollsverksamheten är mer än hårdarbetad.

Men visst har det funnits mycket att glädjas över under detta omväxlande fotbollssår. Vårt reservlag tog hem sin allsvenska serie med säker marginal efter en rad starka matcher och vårt juniorlag nådde också en framskjuten placering på sin front, och tillsammans innebär detta att bakom vårt illa skamfilade A-lag finns resurser att tro på.

Att A-laget kan betecknas som skamfilat har elaka röster från landsorten pratat högt om i samband med att Gais kunde rädda sig kvar i allsvenskan genom att vårt lag gjorde en djupdykning på Ullevi i söndags, där de simkunniga "makrillarna" trivdes som fisken i vatten och vann med 4—1. När därtill Halmstad inte kunde ta den poäng, som även vid förlust för Djurgården, skulle räddat "laxarna" kvar i allsvenskan rullade naturligtvis det s. k. snacket i gång om att det förekommit något skumt i kungariket. Redan halv sju på måndagsmorgonen väcktes vår sekr. av telegram från Lund — alltså inte från Halmstad — vari avsändaren bara ställde en fråga av denna lydelse:

— Hur mycket fick ni?

Någon adress att svara till fanns inte uppgiven.

Naturligtvis lånar sig Djurgården aldrig till några uppjorda matcher, men bara misstanken hos halv- eller heltokiga människor ute i provinsen är rätt otäck. Svaret på telegrammets fråga om hur mycket vi fick skulle naturligtvis ha blivit att vi fick en dyrbar läxa och därtill förlorade massor med storkova.

Innan fotbollen rullade fram till denna sista vers hade åtskilligt hänt. När Knivsta Sandberg lämnade arenan och vår spanske tränare från Skåne Antonio Durán trädde i hans ställe med knutpiska och allting i högsta beredskap men framför allt kringgärdad av ryktet att allt han rörde vid hade en skön benägenhet att bli guld ställdes förhoppningarna höga. Men Djurgårdens spelarmaterial var inte lika lätt format som Malmös och för säkerhets skull betonades detta också av vår nye tränare. "Ge mej åtminstone ett år att verka på, så skall jag bjuda på ett lag, som slåss om medaljer. Nu vill jag göra ett nytt lag byggt på unga krafter, och det tar sin tid." Det var en billig begäran av en ny tränare.

Det gick upp och ner för det nya laget. Ungdomarna hade en härlig framåtanda och ett tag låg vi före Åtvidaberg, guldmästarna, i fråga om att göra mål. Offensiven hade lönat sig men så uppstod vissa läckor i försvaret, och de många målen ville inte alltid räcka till för att det skulle bli vinster.

Några matcher tydde dock på att laget verkligen var på väg mot en ny storhetstid, och då minns man särskilt när Hammarby smulades i småbitar och fick så påskrivet som med 8—1

Djurgården har varit med och gjort årets snabbaste allsvenska fotbollsmål — han som sköt hette Danne Brokoupil — och vi har också varit med och släppt till utrymme för en motståndare att bli berömd och belönad som snabbaste skytt. "Brådskan" blev namnet på Brzokoupil för att han hade så brått en gång att klippa till mot Hälsingborg. Sedan har vi tagit det lugnare...

Här klappas skytten om av de våra... Björn Alkeby till vänster och Jan-Erik "Prillan" Sjöberg på andra sidan.

Mot Norrköping häromåret ställde vårt försvar sig till förfogande för att Christer Hult, då ännu landslagsback, skulle få bli historisk genom att smälla in snabbaste målet. Efter bara 1,46 minuter fick han en klockren träff på

bollen, som därmed med expressfart sökte sig in i Djurgårdens mål. Björn Alkeby kände bara luftdraget. Så småningom vann Norrköping med 3—2. Eftersom Christer Hult året innan inte hittat rätt med ett enda skott tyckte han förstås att det nya året börjat ovanligt bra. Första skottet, första målet, första klockan som belöning av DN för att han var så snabb.

trots att landslagsmålvakten Ronnie Hellström gjorde storräddningar på löpande band. Den kvällen fanns det ingen bajare som på sitt återtag över Slussen sjöng sina kända snapsvisor.

Om vårt A-lag alltså inte kunde leva upp till alla stora förväntningar så fanns det så mycket kvalitet och ambitioner bland spelarna att det nog skulle blivit medaljer även denna gång

därest vi haft någorlunda tur med sekunder och centimetrar. Kommer det därtill plötsligt grus i maskineriet vet man ju hur besvärligt det kan bli. Något som lockar till nya krafttag nästa säsong måste vara AIK:s upphøjelse till något av moraliska mästare. Visst kan man glädjas åt våra arfiender den här gången, men nu har vi som sagt fått en extra anledning att lägga på

ett par extra kol för att inte för gott bli aktersegglade av våra vänner kolsäckarna...

FRI IDROTT:

Verksamhet i måttligt tempo och utan omedelbara risker för att Djurgården skall bli ett stort namn som i början på detta århundrade. En del terränglöpning med bidrag från ski-

dornas yngre folk kan rapporteras liksom att vår förre skattmästare Bo Hedvall fått mera tid att ladda upp inför Lidingsöloppet 3-mila påfrestningar. Han fick föreningens namn med även i höst i prislistorna efter att i en långspurt långt nere från kön ha skubbat förbi en väldig massa trötta och yngre människor.

FÄKTNING:

Det kalla stålets sektion har även den här säsongen hävdat sig väl i konkurrensen med landets fäktarelit. De alltmera svårvarna SM-titlar, av vilka Djurgården förr i tiden fick rätt många, blir allt sparsammare förekommande, men glädjande nog har fäktarna inte frångått sin trevliga vana att pigga upp vår statistik med ytterligare en SM-medalj. Mannen bakom är Hans Jacobsson och han tog den i florett. I denna grän har våra fäktare även i övrigt förstått att komma igen och särskilt på juniorsidan har Djurgården förstått att göra närmast rent hus med individuell JSM-seger genom Ann Molvidsson, som också tog JDM i lag tillsammans med Maud-Ann Tersch och Eva Friberg. Maud-Ann knep också individuella JDM-titeln på florett. Vårt starkaste vapen värjan brukades också med stor framgång. Björn Ferm, en gång olympisk guldmän i modern femkamp i Mexiko, som även i somras kvalificerade sig för att slåss på de olympiska pisterna i München utan att dock kunna upprepa sin bragd, tog nu DM-titeln på värja. Och Göran Andersson följde honom i hälarerna genom att vinna juniorernas DM-titel på samma vapen.

Som alltid är det Béla Rerrich som hållit sina händer över våra aktiva och skapat grunden för den rangplats som Djurgården nu har inom fäktvärlden. Våra fäktare har för övrigt äntligen kunnat beredas en möjlighet att fäktas under högre tak än på Stadion. Flyttning har ägt rum till Ropstens tunnelstation, där en specialinredd fäktlokal ställts till Djurgårdens förfogande till en liten nätt årshyra av bara 30.000 kronor. Men lugn, lugn alla årsmötesbesökare. Vi har det mesta i anslag från de kommunala kassorna och betalar ett par tre 1.000-lappar i en symbolisk hyra.

HANDBOLL:

Under åtskilliga år har vår handbollsskuta varit ute och gungat på många oroliga hav. Ofta uppe i topp på vågkammarna, men nästan lika ofta nere

i djupet med bara näsan ovanför vattenet. Senaste säsongen innebar tyvärr att näsan t.o.m. kom under vattenytan och därmed försvann vårt handbollslag ur div. III för att nu få börja producera sig i mera gärdsgårdsbetonat sammanhang i div. IV. Men det har också lett till att man i lagledningen tänkt om och inlett en satsning på yngre lovande spelare. Visserligen har de i höst redan spelade matcherna inte gett de mest hoppfulla resultat men bara ungdomarna får växa sig in i firman och hitta sin egen melodi tror deras boss Gillis Florsjö att det snart skall bära uppåt igen. Vi har fått AIK med i degraderingen och det brukar ju inspirera till extra kraftinsatser, men nu handlar det bara om AIK:s B-lag så den riktiga kontakten med svartingarna är på något sätt förlorad. Dom håller till i division II. Även uppgiften att klippa vingarna på ett svart B-lag bör dock verka stimulerande.

Den gångna säsongen skulle inte behövt sluta så olyckligt som den nu gjorde om inte bestämmelserna varit så stenhårda att fem lag skulle flyttas ner. Djurgården hade chansen att överleva in i det sista. Vi skulle bara gjort två mål till för att via målskillnad rädda oss kvar. Och så skulle Polisen ha ansträngt sig mera mot Cliff, vilket senare lag räddade sig på vår bekostnad just genom att poliserna tog sin sista match med en klackspark och knappt orkade samla ihop fullt antal spelare. Man bäddade alltså för vår undergång. Och kanske lika bra det — nu får ju ungdomen sin chans att skriva nästa kapitel i Djurgårdens handbollshistoria.

ISHOCKEY:

Vi hade börjat bli fatalister och trott att slutspelet i ishockey var något som Djurgården aldrig mer skulle förunnas att få delta i. Att få sluta säsongen med jumbospel i blåbärsserien hade varit vårt öde några år, och när det även nu började rätt knagligt hade man ju sina tvivelsmål kring möjligheterna att äntligen bli ett slutspelslag. Men med en intensiv uppladdning och skärpning på alla håll inom sektionen trimmades det ihop ett både explosivt och välspelade gäng, som i tidernas fullbordan hade visat sig kunna hålla undan för de flesta konkurrenterna och bli tvåa i grundserien. Dörrarna till det ekonomiska himmelriket i slutspelet var därmed öppnade. Och det var också i stort sett ishockeyns egentliga satsning. Några drömmier om att vi se-

dan ovanpå allt skulle rycka mästarbucklan ifrån Brynäs ägnade vi oss inte åt. Vi har dock plockat åt oss dyrgripen och mästerskapet 10 gånger, medan Brynäs vid det läget bara kunde redovisa 6 SM-titlar. Så vi kunde unna Brynäs att slå oss med 3—0 och 7—1 i slutspelet och med 5—2 i grundspelet, sedan vi dock gett dom oslagbara en tankeställare genom att åstadkomma 7—7 i första seriematchen. Sedan släppte vi mera gärna till grepp och hamnade i alla fall på silverplats i grundserien. I slutspelet blev det en 5:e plats för vår del och bakom oss hade vi då närmast Västra Frölunda och ännu längre baköver på jumboplats självaste AIK. Djurgården blev alltså säsongens stockholmska champions och ryktesvis förspörjes att detta är även den nu inledda säsongens målsättning. Visserligen har det börjat litet motigt mot Brynäs och Södertälje och visserligen klagat även Rolle Stoltz såsom biträdande tränare och lagledare att grabbarna åker för lite skridsko, men det skall väl gå att rätta till, när vi fått en sådan fartbetonad stjärna som Anders Hedberg i våra led. Med viss förtröstan ser man alltså fram emot säsongen och hoppas att blåbärsserien skall vara ett en gång för alla avslutat kapitel i vår ishockeyhistoria.

På ungdomsfronten har det jobbats intensivt och också åstadkommit resultat. Våra allra yngsta gick för första gången i föreningens ishockeyhistoria fram och knep ett mästerskap i S:t Erik cupens jättearrangemang. Efter en rad matcher och med final i självaste Johanneshov stod 15 svettiga rosenkindade och överlyckliga 10-åringar och hyllades som stans yngsta ishockeymästare. Allt medan lyckliga föräldrar grät en skvätt uppe på läktarplats och medan lagledaren Botte Bothén köpte in ett större antal varma korvar än någonsin och bjöd sina mästare på. Och varför inte låta dessa bli historiska med att låta deras namn förekomma i denna årsberättelse.

Här har vi dom alltså som om 10 år kanske ersätter Björn Palmqvist, Stikkan Larsson och de andra storheterna i dagens A-lag: Mats Holmström, Kjell Norling - Micke Almling, Mikael Storfelt, Lasse Linger - Roland Nyman, Per Magnell, Hans Qvarnström - Nils Göran Eriksson, Urmas Broberg, Lasse Nilsson - Håkan Bodman, Bo Lantz och Pekka Kanga.

KONSTÄKNING:

Den febrila verksamhet, som kännetecknar denna sektion, återspeglas

i viss mån i den ekonomiska berättelsen. Där avslöjas således siffror i så hög valör att bara få av våra övriga 18 sektioner visar upp en motsvarande omsättning. Sektionen, som är helt självförsörjande, har förstått att som ett efterföljansvärt exempel skapa den ekonomiska ryggrad, som gett sektionsstyrelsen möjligheten att utveckla rörelsen att omfatta ett allt högre antal elitåkare och rena nybörjare. Den träning, som bl. a. måste bedrivas på utländska isbanor, börjar redan ge resultat och förhoppningar om att vår första stora SM-prydda isprinsessa Britt Elfving snart skall få efterträdare på den tron, där nu en skånsk flicka satt sig på plats.

I raden av inrapporterade resultat under det gångna året tar man gärna fram i dagsljuset Lena Wahlberg, som åkte till sig distriktsmästartiteln med Ingmari Classon i det omedelbara kölvattnet. Ovanpå det hade Lena snudd på SM-titeln för juniorer. Nu fick det bli silver där. Vid SM var det dags för sektionsskassör Arne Håkansson's 13-åriga dotter Lena att bekänna färg och plocka hem bronsmedaljen alldeles i hälarerna på olympiska Anita Johansson och skånska Lise-Lott Öberg.

I arv från föräldrar till barnaskaran skall det tydligen gå när det handlar om konståkning, ty nu kunde även ordföranden Ulf Örnmarker glädjas åt att hans dotter åkte sig till en silverplats på nordiska juniormästerskapen. Idrottsligt slutade säsongen med att Lena Håkansson rundade av med att bli stockholmsk mästarinna.

Ovanpå alla dessa prestationer ordnade sektionstyrelsen ordna två årsmöten på ungefär 14 dagar. Det första var det ordinarie och innebar att man hade svårt att komma överens i alla detaljer. Det gjorde man däremot vid det extra årsmötet, varmed allt var någorlunda frid och fröjd med förhoppningar om att den nya säsongen skall bli den bästa säsongen.

ORIENTERING:

En sektion, som kanske inte lyser upp på samma sätt i de stora prislisorna som under forna dar, men som jobbar stenhårt med sina egna arrangemang och har en förnämlig sammanhållning. Satsningen på yngre förvägar börjar märkas men alltjämt är det de gamla etablerade storheterna med hr sektionens ordföranden själv Lars-Erik Forsberg i spetsen, som kommer snabbaste och rakaste vägar fram till skärmar och kontroller. Sektionens parad, stugan i Höjden,

med all möjlig komfort som bastu med både kallt och halvljummet vatten, hälsar alla andra sektioner välkomna att andas frisk luft och stärka konditionen i skogsmarkerna. Sektionen är tillhåll för verkliga urdjurgårdare med små anspråk på att hämta sin ekonomiska försörjning från huvudkassan utan med motto att klara allt på egen hand.

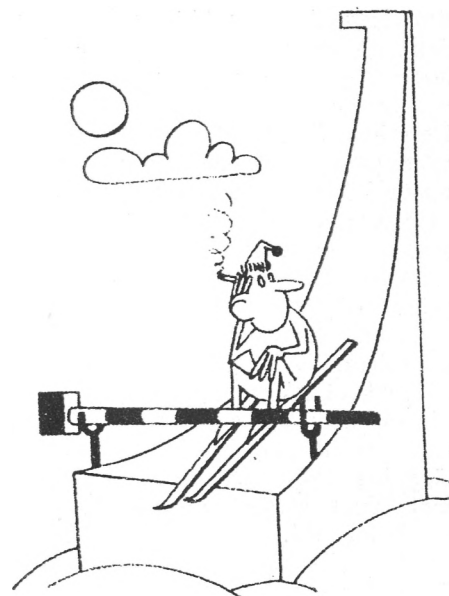
SKIDOR:

Alltjämt är det huvudsakligen i Vasaloppets 9-milaspår mellan Sälen och Mora, som vi skriver vår skidhistoria. Den mera vanliga längdloppningen lockar tyvärr inga stora skaror till vårt skidstall och orsakerna härtill är naturligtvis flera, bl. a. den att förorterna, där snön ligger kvar, har sina egna lokala storrännare och även den omständigheten att dagens ungdom inte gärna vill ägna sig åt det slitsamma laggklämmandet mil efter mil, har gjort rekryteringen till ett närmast hopplöst problem. Nu satsar sektionen dock på en ny giv med inriktning på ungdomen och har således presenterat sitt program för den kommande vintern med 17 möjligheter att åka skidor för Djurgården. Den 17:e möjligheten är alltså Vasaloppet, där vi senaste säsongen hade nöjet se rätt många blårandiga djurgårdare, inte blårandiga bara av blåbärssoppan, som gick i mål i tillräckligt god tid under skynket i Mora för att få sina namn bland de 8.000 första.

För alla dem av oss, som kommer bland de 200 bästa har sektionen lovat betala startavgiften, så här finns det möjligheter som aldrig förr.

Skidsektionens andra sida av verksamheten, backhoppningen alltså, har tidigare varit ett något ljusare kapitel än längdloppningen, men dessvärre har även Djurgårdens backhoppare drabbats av samma sjuka som all svensk backhoppning lider av. Ett fåtal elit-hoppare och ett svagt underlag bildar hela svenska backhopparfamiljen, vars öden följs med oro uppe i högsta förbundstoppen. För Djurgårdens del tändes häromåret ett stort hopp, då Tommie Karlsson gick i Lill-Ejners spår — han som hoppade till oss i Djurgården vårt första SM redan 1910 — och vann backmästerskapet 1970 i Falun. Då var det 13 år sedan Djurgården genom Folke Mikaelsson tog SM i backe.

Men Tommie Karlsson betydde ingen ny storhetstid för vår backhoppning. Fast han blev ständig medlem i vår förening genom sitt SM-vinnande

Stopp-bom i backen

Den här teckningen får illustrera situationen för Djurgårdens backhoppning. Ryktet säger att vi inte har en enda aktiv backhoppare, att vi hoppat färdigt alltså, i en förening som en gång var landets ledande.

Lill-Einar, Danne Netzell, Folke Mikaelsson, Tommie Karlsson (senaste mästaren, som stack till Skade . . .) blev några av våra historiska namn.

Nu har stoppbommen fällts ner . . .

har han numera skrivit på för en annan förening här i stan. Namnet kan ge illusioner om skadeverkan gentemot vårt lilla backhoppargarde. Klubben heter alltså Skade.

SLALOM:

En mera modern variant av skidåkandet är slalom, som ligger mera i tidens anda och i dess behov av fartsensationer. Här upplever Djurgården sedan flera år tillbaka en både intressant och framgångsrik utveckling. Funnes det bara tillräckligt med pengar att bolla med, skulle sektionen på noll-tid kunna skaffa sig ett stall av internationellt konkurrenskraftiga slalomkanoner. Nu måste ordföranden Bert Ackered och hans styrelsekamrater fara varligt fram med den ekonomiska sidan och mera satsa på unga lovande tanger än på redan etablerade stjärnor, som gärna bjuder ut sina tjänster till hugade spekulanter.

En rad utmärkta placeringar kantar den gångna säsongen. Vi var med och slogs i SM med 5 man av vilka Benny Lindberg åkte sig ner i störtloppet till en bronsplats för att sedan bli 5:a i storslalom. Bland andra starka namn

drar man gärna fram Stefan Sollander och juniorerna Gunnar Olsson och Jonas Asplund för att nu nämna några av de individuella förmågorna. Dessvärre fick vi inte uppleva ett daccapo på fjolårets publika storevenemang i Blommensbergsbacken i och med att vare sig våra egna eller de kommunala resurserna räckte till att sätta backen i ett tävlingsmässigt gott skick. Här har sektionen sin stora chans till kassaförstärkning, och nu underhandlas det också om att utöka själva backanläggningen med lokaler för omklädning, expedition, sekretariat och allt som hör till en toppanläggning. Allt beror på vad de allt mer sinande kommunala slantarna skall räcka till.

TENNIS:

En vilande säsong. Våra aktivaste spelar än så länge i andra klubbar i och med att vi inte kan erbjuda banor och tider, men med de planer, som alltid hålls aktuella och som går ut på att vi någon gång skall råka i så lyckliga omständigheter att vi kan föda fram vår egen inomhushall, räknar vi med att ta mera allvarligt på möjligheterna att skapa en bredare bas även för rekryteringen till tennissporten.

Därmed det utlovade skummandet på ytan av vad våra många sektioner sysslat med. För den som ville ha ännu mera kött på benen och alla detaljer från verksamheten finns givetvis möjlighet att bli tillgodosedd genom att sektionernas egna årsberättelser kan få tas del av.

INTERNATIONELLT:

Vid sidan av allt som vårt idrottsfolk åstadkommer i Djurgårdens färger och kläder finns en annan sida med representation i landslag, olympiska sammanhang och andra kvalificerade internationella uppgifter. Det är glädjande att kunna notera att våra djurgårdare, som anförtrots med dylika hedrande uppdrag, alltid förstått att hävda sig i den rent idrottsliga konkurrensen och att det alltid sagts om dem att de även utanför planer och banor visat ett förnämligt och värdigt uppträdande. Vi har haft djurgårdare i landslagen i fotboll och ishockey, vi har haft djurgårdare i olympisk fäktning, olympisk femkamp, olympisk ishockey och olympisk bobsleigh och här har även ledarsidan anledning att ta åt sig av äran.

ÖVERSTYRELSEN:

Efter 1971 års årsmöte konstituerade sig styrelsen på följande sätt:

Prislapp på ledarna . . .

Bland många bevis på uppskattning som vi röner från de olika idrottsförbunden noteras en tämligen diskutabel uppskattning genom att dessa med jämna mellanrum slår klorna i våra bästa ledarekrafter. Åtskilliga förbund har tillgodosett sig ur vårt skafferi och placerat många djurgårdare i sina högsta styrelsekreter och därmed lämnat åt oss själva att försöka hitta ersättare. För visso måste det vara lockande för ledare på klubbplanet att få denna chans till upphöjelse, men snart är vi nog i Djurgården tvingade införa en viss övergångstid och dessutom sätta höga prislappar på sådana ledare. Förbunden måste få betala för varan. Nu har vi alldeles gratis släppt förnämliga krafter i första hand till Fotbollförbundet, vars kansli snart kommer att få blårandiga tapeter, men även Ishockeyförbundet har plockat åt sig till Johanneshov, liksom Bordtennisförbundet, fäktförbundet och nu senast även konståkningsförbundet. Man lyckönskar na-

turligtvis dessa våra ledare i deras nya befattningar, men kan inte underlåta att fälla en tår för att de lämnat oss. Sedan kan man ju ägna sig åt ett roat leende också när man slår upp pingisförbundets senaste tidningsnummer och där hittar den största bild som tidningen någonsin haft råd att beställa.

På bilden sitter Kinas premiärminister Chou En-lai och ger en klapp på axeln åt svenske förbundspresidenten Erik Extergren. Tänkte Erik då på hur han kom fram hos oss i Djurgården och i sin krafts dagar avancerade ända fram till en befattning som suppleant i överstyrelsen. Och nu alltså kompis med Chou En-lai. Nästan lika dant med våra andra ledarkrafter, som tagit steget över till den stora fina världen och nu bara då och då tittar ner på oss från sin stjärnhimmel. I fortsättningen kommer vi emellertid som sagt med övergångsbestämmelser och krav på åtskilliga 100.000 vid varje övergång.

ordf.: Carl-Hjalmar Bodman

vice ordf.: Bengt Jäderholm

sekr.: Karl Liliequist

skattmästare: Reine Gustafsson

ställföretr. ordf.: Roland Erixon

samt utan särskilt angiven funktion: Hilding Lövdahl, Rolf Theblin, med Kaj Alm och Åke Barrling som suppleanter.

För olika uppdrag inom styrelsen har Gunnar B. Jansson och Lennart Öberg varit adjungerade.

Som administrativt organ har styrelsen i första hand haft att ägna sig åt den ekonomiska sidan av föreningslivet. Alltså den urtråkigaste uppgift som i dagens pressade läge kan drabba någon av kvinna född människa. Styrelsen kan inte klappa sig på sina breda bringor och anse sig ha lyckats med trollerinumret att göra Djurgården till ett lönsamt idrottsföretag. Det finns numera någorlunda balans på den ekonomiska planet, men vargattider stunda, då vi som hittills i sällskap med de ansvariga i sektionsstyrelserna har att gå med tiggartaven och uppvakta de kommunala myndigheter, statliga myndigheter och den privata affärsvärlden. Det är en sysselsättning som några enstaka inom ÖS haft som daglig huvuduppgift och därmed tvingats åsidosätta den egna karriären och de egna familjeintressena.

En stor tänkare har sagt att visserligen betyder inte pengar allt men de är förfärligt bra att ha. I och med att klubbkänslan på sina håll är ett för alltid försvunnet begrepp kan en förening inte leva på uppoffring, blod, svett och tårar från de trognaste och äldsta medlemmarnas sida. Driftskostnaderna för artisterna, som en känd ledare i en av våra närmast stående stora konkurrentklubbar här i stan älskar att kalla sina bollstjärnor, går bara i höjden och följer inte längre lagen om tillgång och efterfrågan. Hur små kassor som än plockas ihop vid vändkorsen så är efterfrågan på kosingen bara större och större. I dag kan ingen klubb hålla sig i gång med vad som kommer in på tävlingsinkomster. Pengarna måste hämtas på andra håll. Man skall akta sig att tro för mycket på klubbkänslan inom stjärnidrotten. Det är den krassa verkligheten.

Överstyrelsen har varit samlade till ett 20-tal protokollförda sammanträden och till ett 100-tal andra sammankomster. Två möten i Förtroenderådet och överläggningar i olika skikt med sektionensstyrelserna för att samordna en rad angelägenheter och för att försöka åvägbringa en någorlunda demokratisk rättvisa i fråga om stöd och hjälp i besvärliga ekonomiska och andra lägen.

Till som vi hoppas medlemmarnas trevnad och i ett försök att knyta familjebanden fastare inom föreningen har en ny årgång av Djurgårdaren kunnat presenteras våra medlemmar och likaså har lillebror-tidningen Djurgår'n runt kunnat serveras. Bakom vårt tidningsproducerande döljer sig naturligtvis vissa kostnader.

I vår uppriktiga önskan att ge våra många medlemmar en viss vård för att ingen skall behöva känna sig bortglömd i vår stora familjekrets har styrelsen sökt efter lösningar men kanske inte funnit den rätta idealiska vägen. Vi vill naturligtvis att demokratisk rättvisa skall råda i fråga om förmåner och rättigheter, men tyvärr är det nu en gång för alla så att man måste kunna litet utöver det vardagliga här i livet för att t. ex. tilldelas ett kontrakt att spela fotboll eller ishockey med en årslön av 10—15.000 kronor och därtill litet extra förmåner med en slant vid övergången till vår förening och lite hjälp med jobb och ståndsmässig bostad. Tyvärr går det inte att ordna det lika bra för oss alla ty här gäller fotbollens och ishockeyns villkor, en liten privilegierad krets alltså, som — och det skall alla också veta — verkligen får göra rätt för sin kosing och slita hund. Att de då också måste ha betalt när dom råkar göra en plattmatch och får oss alla övriga medlemmar att gråta en skvätt hör bara till pjäsen. Som sagt — millimeterrättvisa går inte att åstadkomma, men för vår stora massa medlemmar har vi dock gjort ett och annat. Bl. a. har vi låtit rusta upp våra lokaler på Stadion, utvidgat dem och med hjälp av föreningens egna krafter även målat och fejat, varför vi nu hälsa alla välkomna att trivas i vårt eget klubbhem. Dock bör inte alla medlemmar komma på en och samma gång.

Liksom Hans Majestät Konungen säger i sitt trontal vid riksdagens högtidliga öppnande skulle vi kunna travestera och lägga våra ord på detta sätt:

Vi avser att förelägga Eder förslag till en ny grundförfattning för vår förening och nedkallande Guds välsignelse över Eder alla. Vi lovar samtidigt att städse vara Eder välbevågen.

Så farligt och högtidligt är det nu inte, det som vi i ÖS och i sektionsstyrelserna gemensamt planerat för närmaste framtiden. Det gäller nämligen vare sig att slå ihop Djurgården med AIK — som faktiskt det låg en rejäl tanke bakom från visst håll — och ej heller att än så länge ombilda

varje sektion till en egen fristående förening. Det senare skulle vara en följd av ryktena om att bingoverksamheten, som nu håller oss flytande, skulle snöras åt och inte få ge vår stora förening mer slantar än vad den kan ge till en nybildad småklubb på så där en 5—6 medlemmar.

Nej, närmast är det aktuellt med att ge Djurgården en ny grundförfattning och alltså att få våra stadgar att komma i kapp med tiden och att samtidigt få dem att ge större trygghet åt hela vår organisation. Det är 12 år sedan en översyn gjordes och mycket har hänt sedan dess.

Omarbetningen och moderniseringen av föreningens stadgar är ett arbete, som fortskrider normalt, dvs. i mycket sakta mak, men så siktar också de för arbetet ansvariga på att det skall bli stadgar med lång livslängd. Så mycket kan avslöjas från det mörklagda arbetet, att detta bl. a. går ut på att åstadkomma en identifiering av begreppet sektionsmedlem. Som det nu har varit har strängt taget vem som helst av våra bortåt 5.000 medlemmar kunnat ställa upp vid ett årsmöte inom en sektion. Bortsett från den praktiska delen av att behöva tränga ihop så många människor i ett enda litet rum gäller det framför allt att ge en klar skrivning om på vilka grunder man kan anses äga tillhörighet som medlem i en sektion. I samband med val skulle annars vem som helst av oss kunna gå och rösta fram en helt ny styrelse eller något liknande i kuppväg. Inte för att det varit några intentioner åt det hållet, men tider kan ju komma i denna oroliga värld, då de, som inte har med saken att göra, plötsligt vill möblera om i samhället . . . Och i Djurgården. Enligt vad som förspörjes från stadgekommitte-rade är det tänkt att rösträtt skall tillkomma endast sådana medlemmar, vilka tidigare tävlat eller i dag tävlar för Djurgården inom den aktuella sektionens idrottsgren eller som ledare och stödjare gjort insatser inom sektionsarbetet. En röstlängd för varje sektion finns hos våra stadgekunniga som ett alternativ.

NYA FRISKA UNGA DJURGÅR'N!

Ett omfattande utredningsarbete har varit i gång för att rationalisera ungdomsarbetet. Väl medveten om att föreningens framtid mer än någonsin måste baseras på våra egna ungdomar, våra egenhändigt frambringade produkter för att vi därmed skall slippa

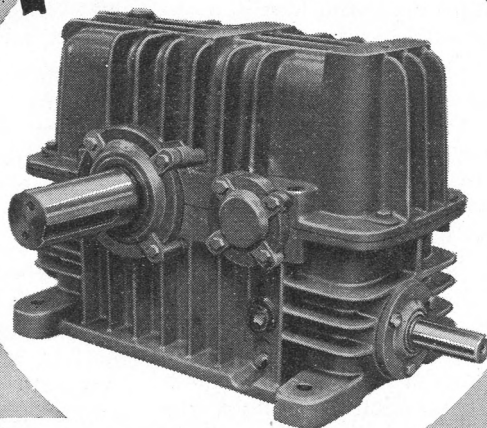
att till vansinnespriser behöva köpa en ofta halvdålig vara från landsorten, väl medveten om allt detta har vi i samarbete med sektionsstyrelserna genomlyst hela ungdomsproblemet. En närmast doktorsbetonad avhandling har utarbetats av Åke Barrling som nyckel till hur en rationell ungdomsvård till glädje så småningom för föreningens hela stjärnidrottsida. Sektionsstyrelserna håller nu som bäst på att smälta utredningens synpunkter. Utan att vända upp och ner på den nuvarande ungdomsorganisationen har utredningen tagit friska grepp och anbefallt ett nytänkande i största allmänhet för att vi inom rimlig tid skall få ut mycket mera av den ungdomliga entusiasm, som blir en garanti för att "Gamla Djurgår'n" snart nämnes som "nya, friska, unga Djurgår'n".

Därjämte har styrelsen varit i gång med ett seriöst försök att sälja hela föreningen. Det kan låta uppseendeväckande och blir kanske på ganska kort sikt en nödvändighet både vad gäller vår förening och många andra klubbar, om inte stat och kommun inser sina skyldigheter mot samhället och dess ungdomsfostrande idrottsföreningar. Men när vår styrelse försöker sälja föreningen rör de sig i detta fall om ett ordval som har med reklam- och marknadsföring att göra. Vi vill således via PR och andra massmediavägar sälja våra tjänster, sälja vår förmåga att ge roande och hårdande fysisk fostran åt ungdom, sälja lediga utrymmen i våra storlag och att överhuvudtaget slå ett slag för landets bästa idrottsförening. Därmed skall vi locka så mycket nya medlemmar till oss att vi även blir Sveriges till numerären största förening. Nu ligger AIK en bit före oss. En vacker dag kanske ni alla kallas till Stockholms PR-jippo på Stadion med alla sektioner travande på de av 3 M levererade ypperliga tartanbanorna med reklamskyltar för varje idrott och med våra yngsta knattar i sällskap med gamla veteraner av modell Lill-Einar Olsson och Nocke Nordenskjöld inblandade i tåget. Säkert orkar de göra ett Stadionvarv och få ett fullsatt Stadion att glädjas åt vad vi kan åstadkomma.

Med kanske ännu större allvar tar ÖS på frågan hur vi ekonomiskt skall överleva nu när skatteskrubarna dras åt på alla håll och kanter. Reklamskatten och momsen hotar våra souvenirer, våra annonser, vår reklam på fotbolls- och ishockeytröjor, ja över allt där det finns möjligheter att klämma idrotten på deras fattiga pengar så växer skattefogdarna upp till samma

KOMBINERADE SKRUV och KUGG VÄXLAR

- Snäckskruven i ett stycke med primäraxeln.
- Högvärdigt stål. Rätt profil slipad och polerad
- Kuggkrans av speciallegerad fosforbrons.
- Axlar av stål, slipade och lagrade i rikligt dimensionerade kullager.
- Växelhus i gjutjärn med inspektionslucka och oljeavtappningsplugg.
- Växlarna kan köras med godtycklig rotationsriktning.
- Effektivt förhindrande av läckage genom speciell labyrinthtätning och oljerör.

Kombinerade,
vertikala,
specialutförda
precisions-
snäckväxlar.
Fläktkylda.

BENZLER & CO

STOCKHOLM Centralvägen 1-5
SOLNA Telefon växel 83 44 00

AKTIEBOLAG

GÖTEBORG L. Munkebacksg. 6 T. 250080
MALMÖ Djäknegatan 4 Tel. 702 75

FÖRSÄLJES ÄVEN GENOM AB ÅKESSON & BLOMQUIST SUNDSVALL

0,1—200hk.
Utv. 7.25—364:1

hotfulla format som på Kristian Tyranns tid. Han nöjde sig dock med att brandskatta Visby. Dagens tyranner har inga kungliga namn men de är minst lika effektiva. Underhandlingar alla hotade klubbar emellan pågår för att gräva skyttegravar och försöka stå emot anstormningen. Bistra tider stunda.

Den ekonomiska förvaltningen som i en särskild berättelse förelägges årsmötet avslutas den 30 juni, och det har till följd att vi kan redovisa en liten vinst på den rörelse, som balanserar på över 2 miljoner. Dessvärre har vad som hänt efter den 30 juni inte inneburit några välfyllda kassakistor. Vi har seglat i motvind i många avseenden. Bara att hoppas på andra vindar det kommande året.

Trots en alltjämt ökande konkurrens, trots svårigheter i umgänget med dem som har att bevilja idrotten anslag, trots hot om ännu större beskattningar, trots att allting bara blir dyrare och trots att vi haft otur i många matcher och halkat omkull i en situation, som innebar att vi tappade bort en allsvensk fotbollspoäng,

som skulle öppnat himmelriket för vårt kära fotbollslag, himmelriket består av tipstotocupen, trots allt detta elände finns det ingen anledning förneka att Djurgården alltjämt förstår att slå ifrån sig på ett sätt som gett oss respekt och beundran. Och denna förmåga att hävda oss bygger på att det längst nere i djupet hos varje äkta djurgårdare finns ambitioner, kampvilja och kärlek till våra färger.

Utän alla våra uppoffrande ledare — de som aldrig frågar efter några förmåner utan älskar att hjälpa till och dra tunga lass — skulle vi stå oss slätt. Därför går ett extra varmt tack till alla ledare långt nere i de djupa leden och givetvis också till dem, som har det stora ansvaret på toppnivå. Tillsammans bildar dessa ledare jämte all löftesrik ungdom den bästa garanti för att vår Djurgårds-skuta skall kunna lotsa sig förbi alla bränningar och skär.

Ett tack riktas också till våra bästa moraliska stöttkrafter i Sällskapet Gamla Djurgården och till alla arbetsmyrorna i Djurgårdens Supporter-

club. Och utöver alla dessa har vi en rad krafter, som jobbar i det tysta och som nästan har som villkor härför att de får vara de okända soldaterna och slipper att plockas fram i strålkastarluset.

Sedan Djurgården stiftades för 82 år sedan på Kungl. Djurgården har en stor och vresig ek varit föreningens symbol. En rotfast bjässe som stått emot alla stormar och under vars utbredda krona vi kunnat bedriva våra lekar och tävlingar. Men även för en ek krävs det god jordmån och den behövliga näringen måste ju tas någonstans ifrån. Vi är snart 5.000 medlemmar. Vårt första stora etappmål är satt till 10.000 medlemmar. För visso måste det bland dessa finnas intresse att vårda vår symboliska ek och ge möjligheter att den växer sig ännu rotfastare. Det kommer att behövas.

Därmed är vi framme vid sista bladet i denna berättelse om vårt 82:a år. Vi vänder snart på bladet. Det 83:e årets blad ligger blanka och oskrivna. Må alla våra krafter rikta in sig på att skriva ett stort förnämligt Djurgårds-år. Därmed slutar berättelsen.

Orienterarna: "Tre raka för Bjelkis"

Vår första tävling skulle gå den 6 januari med "Stugloppet" men av detta blev det inget p.g.a. snöbrist. Först den 6 februari behagade snön att infinna sig och då gick "2-milen" vid Höjden i form av ett 15 km:s lopp. Då det var första gången någon stod på ett par skidor så blev "2-milen" bara 15 km. Ville man spara på snön? Snabbast runt var "Svenne Bjelkis", som körde sina 3 varv på 1.08,08 och närmast kom "Larsan" ca 4 min. efter och trean Jonasson ca 10 min. efter segraren. 7 man ställde upp.

"Stugloppet" gick sedan den 13 februari med start vid Waxmora skola, Törnaskogen, Sollentuna, där f.d. Djurgårdaren Bertil Granberg lagt en trevlig bana på Törnaskogsbladet. Mål var bastun vid Birkastugan. Förutsättningarna var ett par plusgrader och vatten på sjön Norrviken. Snödjupet var några decimeter. Vid den gemensamma starten försvann Sven Bjelkeryd med ett koppel av löpare efter sig. Efter 1.28,37 dök Bjelkis upp som "Stugmästare" följd av Rune Jonasson bara 11 sekunder efter och Lars-Erik Forsberg som var 7 sek. efter Jonasson. Som synes en sekundstrid i toppen. Samtliga deltagande löpare väl samlade i mål. Bara 29 min. skiljde förste och siste man. Bra Wiström!

Den 20 februari gick Birkas KM-skidor ute vid Ellboda, Bogesundsladet. Hammar var banläggare. För första gången på länge var det s. k. fin skidsöndag, sol och hård skare. Idealföre med andra ord. I detta väder trivdes de 10 löparna som kommit till start. Sven Bjelkeryd tog sin tredje raka seger för säsongen och blev klubbmästare på 1.27,00. Samma tid hade Hasse Berglund utom tävlan. Tvåa efter Bjelkis blev Hasse Hallgren som sekund slog trean Erik "Jerka" Gustafsson.

Efter dessa tre tävlingar var det dags för "Grande finale", Djurgårdens KM-skidor som skulle visa om "Bjelkis" kunde knyta till säcken för alltid denna säsong. Ute vid Farstaborg, Gustafsberg skulle striden stå. Bengt Eklund, Fredrikshof var banläggare. Det var 10 hårt sammanbitna löpare som satte i väg mot kontroll nr 1. I klungan befann sig Sören Svensson och Sven Bjelkeryd. De två höll ihop och på upploppet mot mål kunde Sören sega sig före Bjelkis med ett par meter. Sören vann på tiden 1.29,53 före Bjelkis 1.30,10. Så slutade skidsäsongen med Djurgårdens KM-skido.

Sedan började vårsäsongen på allvar med Skogsluffarnas vårstafett. Bland 80 startande kom DIF in som 26:e lag i sin klass Seniorer B. Herrar Stig Lindblad, Sven Bjelkeryd

och Lars-Erik Forsberg bildade DIF:s lag. Säsongens första nattorientering gick i Enebybergs regi den 21 april. Alla djurgårdare gjorde bra ifrån sig. Larsan "gick" i sin klass in på silvertid. Detta gjorde även Karin Johnsson i sin klass. Bjelkeryd, Jonasson och Lindblad gick alla in på brons-tid. Djurgården är tydligen ett gäng som kommer efter midnatt.

Den 11 maj sattes punkt för vårsäsongen med Djurgårdens Vår-KM vid Arsta AIK:s klubbstuga vid Djupån. Bl. a. hade en stor skara människor infunnit sig. Hela 16 st kom till start. Bäst var "Larsan" som vann 4 min. före Sven Jansson. Norrlänningen Anders Bauer gästspelade och kom på en 5:e plats.

Från den 20 juni—8 augusti avverkades det varje tisdagskväll "sommar-skubb". Flitiga deltagare var bl. a. Rune Jonasson, Stig Hammar och Sixten Öqvist.

I årets O-ring vid Ränneslätt, Eksjö, representerades vi av Sven Bjelkeryd och Stig Hammar. Båda gick runt. Hammar rekommenderar alla att delta i O-ringen —73 i Rättvik.

Med Sundbybergs IK:s "70-års minnet" den 13 augusti inleddes höstsäsongen där Sven Bjelkeryd blev 15:e man bland 36 startande och fick silvertid.

Årets första DM arrangerades av Gustafsbergs IF. Svenne Bjelkis och Sören Svensson kom båda in på silvertid i sina klasser.

"Ugglekubbet" i ny tappning var det den 29 augusti då även Älvsjö AIK ställde upp på startlinjen. Som ett tack för inbjudan vann en Älvsjöit före "Larsan" och Lindblad, som skuggade bra.

KM-Natt vid Birkastugan gick på en fredag över 5,3 km. Banläggare var Erik Forsberg. Natt-Klubbmästare blev "Larsan" före Sven Bjelkeryd och trean S. Lindblad drygt en halvtimme efter segraren. Höstens första klass-segrare fick vi i Stockholms Godtemplares tävling å nya Ängsbladet där Stig Lindblad vann sin klass H 21 C före 37 andra. Grattis!

"HÅRD GRABB" BLEV "LARSAN"

KM-Dag gick detta år på en lördag. Bertil Granberg var banläggare och hade i närheten av Össebygarns kyrka ordnat med 2 banor. Bäst på långa blev "Larsan" före Stikkan Lindblad. På korta tog "Bjelkis" första platsen före Stig Hammar.

I säsongens 11:e timme gick "Femklubbars-Matchen" vid Storstretsskolan, Tumba, där arrangörerna OK Rävorna lagt ner ett stort arbete med att ordna fina banor. Lagtävlingen vanns av OK Klemmingen före OK Rävorna. Djurgården står nu i tur att arrangera nästa års "Femklubbars-match".

Sista tävlingen för säsongen gick vid Höjden där Hammar lagt "Hårda Grabbars" efter ryskt mönster. Var och en fick skriva sitt namn på en lapp som var uppsatt på vissa kontroller. Vann gjorde "Larsan".

Bland de enskilda prestationer som har förekommit kan nämnas de djurgårdare som kommit in på silver- och brons-tider.

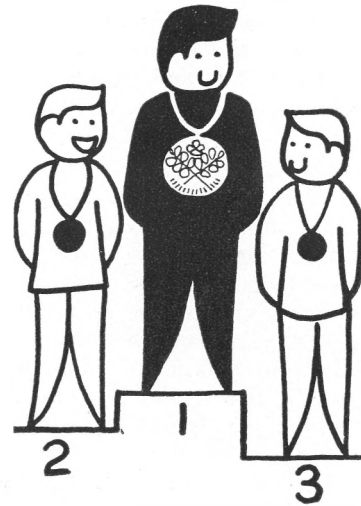
Sven Bjelkeryd har gått in på silvertid i 10 tävlingar och på brons-tid i 2 tävlingar, Lars-Erik Forsberg 7 silvertid och 3 brons-tid, Karin Johnsson 4 silvertid och 0 brons-tid, Erik Mogren 2 silvertid och 0 brons-tid, Stig Lindblad 1 silvertid och 8 brons-tid, Sven Jansson 1 silvertid och 5 brons-tid, Rune Jonasson 1 silvertid och 4 brons-tid, Stig Hammar 1 silvertid och 2 brons-tid, Sixten Öqvist och Sören Svensson 1 silvertid vardera, Lotta Borg 1 brons-tid.

JUL-BASAR

Våra flickor i damsektionen jobbar energiskt inte bara på det idrottsliga planet utan lika mycket på ekonomisidan. Utan slantar — ingen idrott är ett faktum, som inte minst tjejerna tvingats konstatera. Därför har deras uppfinningsrikedom satts på hårda prov och har också gett goda resultat.

Senaste idén handlar om en julbasar. Den blev mycket lyckad häromsistens på Stadion, och nästa upplaga kommer säkerligen att ge ytterligare bevis på vad det går att åstadkomma, när man tillhör damsektionen och känner ansvar för kostnadssidan. Här har ingen betalt.

*Du vinner på
att ha värdesaker
i bankförvar.*

*Vinner vadå?
Trygghet förstås!*

KREDITBANKEN

Med Anders kom segervinden i ishockey

När detta skrives är ishockeyn mitt i uppladdningen inför en säsong, som man räknar med skall bli ännu bättre än häromsistens. Då slår blixten ner: Anders Hedberg underhandlar om att bli proffslirare på andra sidan Atlanten!

Puh, gick luften ur hela sektionen? Ingalunda. Tvärtom har man där sett om sitt hus så hyggligt, att det finns reservfolk att kasta in. Om det bland dessa nya inte finns något i klass med Anders, så tvivlar man ändå inte på framtiden. Och så alldeles säkert med Anders Hedbergs försvinnande är det ju inte.

Mera säkert är att Björn Palmqvist spelat färdigt i Djurgårdens tröja. Redan i vintras gick han ju på halvfart och tackade också nej till att aspirera på någon plats i Tre Kronor. Bara någon gång tänkte det till för Björn, och då var han ju suverän med sina handledsskott. Men det fanns tillfällen till flera undranden varför han redan blivit mätt på ishockeyn och inte exploderade som i fornstora dar.

Det var därför tacknämligt, när Anders Hedberg flyttade söderut och hamnade i vårt läger. Garanti för åtminstone ett vasst vapen. Visserligen var Anders litet för ambitiös och spände sig, när det luktade mål, och därmed gick åtskilliga puckar några centimeter på fel sida om kassarna. Men hans gnista och snabba flykt över isarna fick motståndarförsvaren att gå upp i limningarna. Kommande året skulle bli ett garanterat bättre år. Vi får avvakta och se. Från den ena dagen till den andra händer de mest oväntade saker.

MoDo på tvären . . .

Anders kom närmast från Modo, dit han värvats från den betydligt mindre kända kretsen i Svedjeholmen.

Hos Modo har man inte mycket känsla till övers för Djurgården allt sedan den tid en hel Modo-trio steg på tåget till Stockholm. I spetsen stod Björn Palmqvist och på hans sidor fanns Kent Lindgren och Henna Svensson. Det gick inte att få Modo att släppa de tre med kort karens och när de tre norrlänningarna äntligen släpptes lösa en bit in på nyåret, hade något av deras inbördes radarspel gått förlorat. Men visst var trion en förstärkning. Hade en storstad inte haft så mycket annat att bjuda på — än enbart satsning på ishockey — skulle det sett ut annorlunda i SM-tabellerna. Nu upplöstes trion i olika beståndsdelar och till sist vara bara den trygge och trumpne brandmannen Björn kvar i huvudstaden. Nu packar han också resväskan.

Fantasi-summor

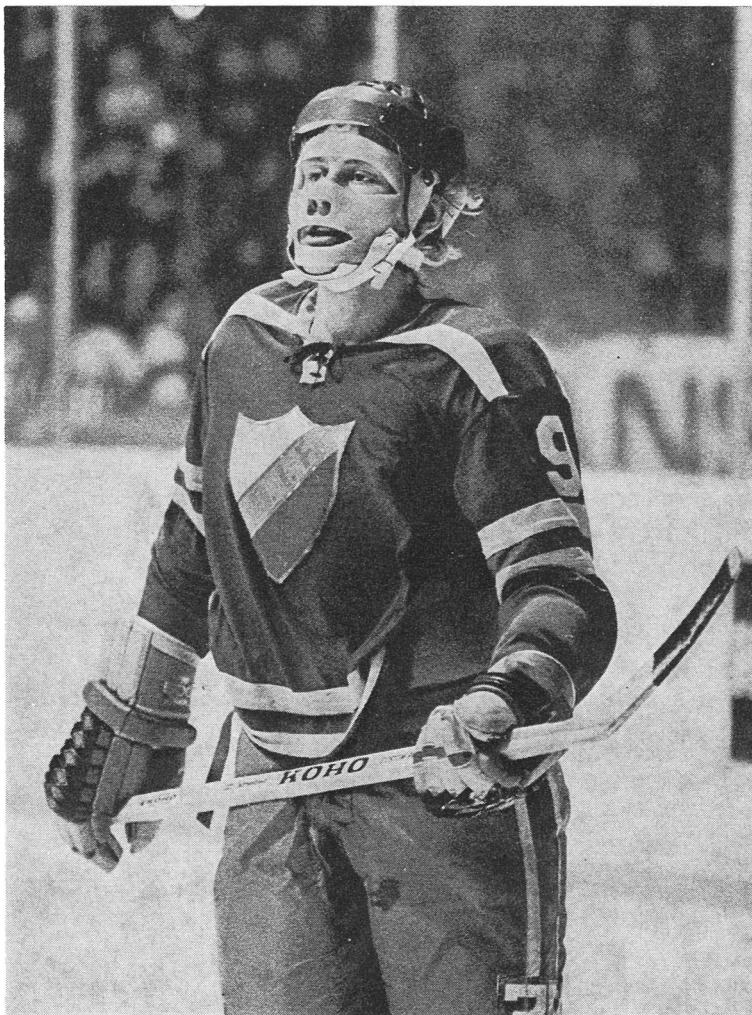
Anders Hedberg blev en av Djurgårdens dyraste värvningar men de summor, som nämndes i sammanhanget var stora bara för att de skulle göra sig i tidningsrubrikerna. Går han över till riktig proffsishockey blir det naturligtvis mera relevant med de hundratusen kronors belopp, som nämndes i samband med Anders satte sig på studentbänken på GHI såsom av Djurgården betald elev.

Anders kom fram i rampluset re-

dan som 16-åring. På en och samma dag avgjorde han först en TV-puckmatch för Ångermanland och fortsatte med att i en allsvensk match klippa in ett mål på Honken Holmqvist. 19 år gammal gjorde han debut i VM för Tre Kronor med silver i Johanneshovshallen med bl. a. ett drömmål, då han soloåkte genom det tjeckiska försvaret och satte pucken i nätmaskorna bakom Dzurilla. Då blev Anders kändis med svenska folket.

Senare kom motigheter i form av skador med återbud till VM-spel och olympiska matcher.

Hans orädda spelstil har gjort honom sårbar. En härlig gnista har dock fört honom långt. En iver att lära sig det mesta garanterar, att han når ännu längre. Hoppas att hans adress därför fortsätter att vara Djurgården.

I en specialgjord mask kunde Anders Hedberg återuppta ishockeyn, sedan han i krock med järnstolpen i Skellefteås mål krossat några ben i ansiktet. Han var lika orädd, när han efter en månads vilande kom tillbaka och lekte flygande projektil genom motståndarnas försvarslinjer.

Den första konståkningen

Kapitel II

ANNA DETTNER berättar:

— Det var "Bruntes" Gun Enströms syster Lilian Carlsson — mor till Christina Carlsson — som kontaktade mig. "Brunte" är ju en gammal kämpe bland damerna inom handboll och bandy. Djurgårdare alltså. Det var år 1956. Lilian Carlsson och föräldrarna till följande flickor — Suzanna Skoghammar, Lill-Kristina Törnberg, Eva Back, Ingela Lindgren, Åsa Henningsson, Elsie Olsson, Laila Andersson och Kerstin Andersson — kontaktade mig och önskade, att deras barn skulle få tävla i konståkning för Djurgården. De hade tidigare tillhört Stockholms konståkningsklubb.

Just då förberedde de sig för säsongen med rullskridsko — de tillhörde liksom vår dotter Anna-Carin klubben "Rullarna", som hyrde lokal i Västberga och tränades av den från Hamburg hitkomne Heinz Bracht.

Jag fann det glädjande, att de ville ansluta sig till Djurgården och eftersom jag visste, att ishockeyspelaren Lill-Lulle Johansson "importerat" förra världsmästarinnan Gundi Busch från Tyskland, trodde jag mig kunna få igång en konståkningssektion med henne som tränare. Vi hade sammanträdde hemma hos mig och föräldrarna garanterade, att de skulle stå för de ekonomiska utgifterna och betalade in sina andelar till de beräknade kostnaderna. Jag kontaktade Gundhi Busch och hon förklarade sig villig att bli tränare. Vidare hyrde jag träningstider på Johanneshovs Idrottsplats — allt saker, som var brådskande.

Säsongen hade redan börjat. Anmälningar till tävlingssäsongen skulle just in till förbunden. Vi hade sammanträdde inom damsektionen men det

Hur Djurgårdens konståkningssektion såg dagens ljus berättar här intill Anna Dettner, under många år allt i allo i damsektionen, där nu hennes dotter Suzanne håller i trädarna. Det är emellertid inte hela sanningen som Anna redogör för.

Som bevis på detta ber Djurgårdarens redaktör att få framlägga detta foto, som är taget i Uppsala utanför Studenternas idrottsplats. Flickan i mitten är Djurgårdens första konståkerska, Maj-Britt Röningberg, och hennes bodyguard består till höger av Gunnar Roos, på den tiden sportchef i Morgon-Tidningen, till vänster av Kalle Liliequist, på den tiden promotor i konståkningsbranschen.

— Jo vi var nog först med att starta Djurgårdens konståkningshistoria, och det gick till så, att jag tog kontakt med Stor-Klas Svensson och föreslog honom att vi som programutfyllnad vid bandymatcherna skulle ha något ögonfägnande att bjuda publiken på. I den avsikten hade jag redan värvat Maj-Britt från SASK, där ledarna höll på att få fnatt, när de kom underfund med hur landet låg till och att deras stora stjärna låtit sig lockas av fagra löften.

Stor-Klas förde mitt förslag vidare till Holger Carlsson i Överstyrelsen och så träffades vi alla fyra på Rosenbad och åt en matbit tillsammans. Det var i stort sett enda värvningskostnaden i det läget.

Stor-Klas och Holger fick styrelsens sanktion för bildande av en konståkningsavdelning inom Djurgården och jag sattes att hålla i trädarna och att se till att Maj-Britt tränades och matchades på rätt sätt.

Som tränare hade jag väl svårt att lära ut något mer än några omvända ögleparagrafer, som jag lärt mig hos SASK, men Maj-Britt brann av vilja att träna rationellt och med hennes pappa och mamma som förkläden reste vi land och rike runt och nådde aktningvärda framgångar. Och ingenting kostade det Djurgården. Vi var alldeles självförsörjande.

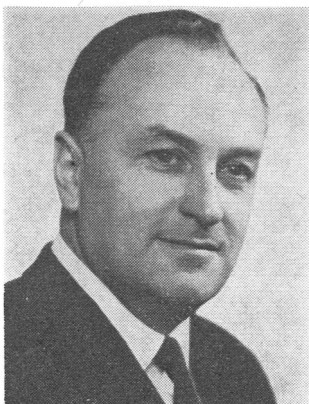
Någon världsmästarinna lyckades vi inte göra av Maj-Britt, men hon förde våra färger med glans och drog

massor med folk till bandymatcherna. Dessvärre fick vi inte tid att bygga upp sektionen med flera åkare. Vi satsade bara på stjärnor . . .

Så småningom blev stugan för trång för Maj-Britt, som sökte sig ut i stora världen. Nu är hon åter tillbaka och har sin egen konståkningskola runt om i landet.

Men visst var hon vår första konståkningssektion. Först ett antal år där efter kommer kapitel nr 2. Det som Anna Dettner redogör för. Kapitel 3 är vi nu inne på. Det största och framgångsrikaste, summerar Djurgårdens ursprungligaste konståkningspappa.

Talangscouter ohoj, men bara i Stockholm

Dessa erfarenheter har väl alla idrottsledare gjort, men läxan lär man aldrig. Härnäst tar man en ny rövare, kastar ut metkroken med ett fett byte och får kanske åter bara en spinkig snorgärs att nappa.

Det kan inte fortsätta!

Hur länge skall man orka fortsätta och skyffla i väg det allt mer ihopsmältande kapital, som man skaffat under lyckligare dagar? Man gör sig den frågan och svarar att "nu måste det vara slut, nu måste vi gå andra vägar..." Det behövs bara att det blir kritiskt. Kortsiktigt tvingas man då strax chansa med ett köp.

Allt rullar vidare och alla tycker att så här får det inte fortsätta... Kapitel efter kapitel kan skrivas på detta tema.

Vem vågar bryta detta mönster?

Kanske det blir vår nye fotbollsbas Arne Jansson, som vågar fresta med ett försök?

— Ja, jag är visserligen ny men förstår att de nuvarande vägarna inte leder till målet och jag är därför inte främmande för ett försök att bryta med den här traditionen att värva spe-

var osäkert, om flickorna skulle kunna anslutas till sektionen. Jag kontaktade överstyrelsen, som var decimerad på grund av att en del medlemmar var på turné med fotbollsektionen till Australien. Där var man tveksam beträffande de ekonomiska villkoren. Så småningom lyckades jag emellertid vinna gehör hos dem.

Nu är jag stolt över att ha medverkat till att föreningen tillförts både goda ledare och duktiga konståkare, som på ett ypperligt sätt hävdar Djurgårdens färger

Det har år efter år varnats för följderna av att värvingarna handlar om allt flera 1.000-lappar. I många fall därtill bortkastade pengar i och med att den inköpta varan inte passerat in i det övriga varulagret utan så snart som möjligt måste realiserats. Alla storklubbar har väl fått dyrköpta erfarenheter, men det hindrar inte att trafiken fortsätter och även ökar.

Tusenlapparna har blivit tiotusenlappar och när det i alla fall inte inneburit att man fått tag i de rätta spelarna, de som skulle rädda laget till guld och ära eller kanske bara till ett förnyat kontrakt, så har det naturligtvis blivit ett enda jämmer och elände. Vare sig fotbolls- eller ishockeystjärnor innebär några säkrare penninginvesteringar. Man drar oftare en nit än en vinst.

lare långväga ifrån. På något sätt verkar det som de flesta fotbollsledare tror att de värdefullaste spelarna håller till ungefär 50 mil från de egna knutarna. Ju längre bort i norr eller väster som en spelare bor, desto större blir ryktet om honom som något alldeles extra för oss i Stockholm.

Jag vill inte förneka att det finns spelare på stora avstånd från huvudstaden, vilka slagit igenom här. Jag kan bara nämna namnet Hasse Jeppson som ett strålände exempel. Men jag kan också nämna många spelare, som det slagit slint för. Att byta ut lugnet och friden i den lilla landsortskretsen mot hetsen och oron i Stockholm kan däcka mången aldrig så tuff spelare. Vantrivsel både med jobb och bostad och med stan som sådan har säkerligen bidragit till att åtskilliga lovande spelare stagnerat och vissnat ner på våra asfaltgator. Värvingarna kanske var rätt gjorda — bortsett från att pengarna alltid varit för stora — men acklimatiseringen har ofta misslyckats.

Det finns flera som Kurre Hamrin

Jag har väldigt svårt att inse att en storstad som Stockholm inte skall kunna fostra lika framstående spelare som ute på landet. Därför vill jag välja en ny väg på värningsfronten i den mån man inte kan "föda upp" talanger ur de egna drivbänkarna, vilket dock är en mer långfristig historia. Min väg, som jag förr all del inte vill säga är särskilt genial eller unik, är att stanna i Stockholm med omnejd. Det är här vi skall plocka fram storspelarna.

Bland Stockholms hundratals spelare finns det massor med talanger, vilka liksom Nacka, Kurre Hamrin, Tommy Berggren, Nocke Norden-skjöld, Tumba, Plutten, Svenne Berka och Ronnie Hellström skulle kunna gå hur långt som helst. Det gäller bara

att spana upp dem och ta hand om dem. Och att därmed värva dem till storklubben med dennas resurser i fråga om framför allt kunniga instruktörer.

Att spana upp ämnena borde vara en tacksam uppgift. Att bli känd som den, vilken gjorde det stora fyndet — vem skulle inte på äldre dar känna sig smickrad att ha varit en sådan talangscout! Man kan ju, när det gäller landsortens talanger hitta dem i tidningarnas sportspalter, men i Stockholm är det inte lika lätt att den vägen hitta något eftersom det numera skrivs så litet om de lokala serierna. Man måste därför ge sig ut själv och spana.

Var finns scouterna?

Egentligen skulle man hålla sig med ett helt koppel spårhundar för att vara säker på att åtminstone hitta ett par tre fynd. Det måste givetvis vara fotbollskunnigt folk, som sköter den här spaningen, och inte folk, som tänder för en enda grej som en spelare gör. En konsekvent uppföljning av studieobjekten sedan man fått en första aning om vederbörandes talanger.

Men var hitta alla dessa scouter i och runt omkring Stockholm? Kanske man skall drista sig att tro att även en mindre klubb kan tycka det vara värt att ge en storklubb ett tips om de egna talangerna? Ty i den lilla kretsen är det väl inte alltid sagt att en talang kan blomma upp och få den rätta träningen. Är det då inte värt att talangens namn föres vidare, att den lilla klubben kompenseras ekonomiskt och att svensk fotboll tillföres något sevärt?

Naturligtvis kan det tyckas hjärtlöst detta att suga ur småklubbarna deras talanger, men ser man saken ur vidare perspektiv kan väl åtminstone detta att svensk fotbolls internationella framtid bygger på att förmågorna plockas fram i luset vara ett skäl att

Östtysk final direkt i ishockey

Inte särskilt många alternativ behöver den östtyska ishockeypubliken befatta sig med i fråga om korandet av landets mästarlag. Hur otroligt det än låter förhåller det sig nämligen så, att hela den östtyska ishockeyn består av totalt två klubbar, nämligen en i Berlin och en i Weiswasser. Man skulle alltså kunna spela final direkt och sedan lägga av för säsongen och låta materialen gå i malpåse . . .

Men det gör man naturligtvis inte. I stället spelar de två klubbarna 10 gånger mot varandra för att kora årets östtyska mästare. Allt som allt har man ett 50-tal spelare att välja på för landslaget. Detta vann B-gruppen i årets VM och spelar alltså härnäst i A-gruppen. Inte särskilt besvärligt att vara östtysk Kjell Svensson med detta begränsade material.

Den östtyska grundligheten har tydligen missat ishockeyupprustningen. Bara två klubbar alltså. Inom dessa finns också all ungdomsverksamhet. Ett magert verksamhetsområde.

Det östtyska slutspelet är ingenting som behöver debatteras. Det ger sig självt. Kanske man så småningom kommer fram till att de två klubbarna bör mötas 20 gånger för att man skall vara säker på att slumpens skördar inte ger fel mästare.

låta plantorna omskolas i större sällskap och i rikare jordmån.

Enda skillnad: ny tröja

Varför jag mera tror på att värvingarna till vår klubb skall lokaliseras kring Stockholm och Mälardalen är också för att spelarna har lättare att akklimatisera sig. De behöver knappast byta jobb eller bostad — det är bara att köra vidare fast i en annan tröja. De har kvar sitt umgänge, sina kompisar och allt annat, som knyter en stockholmskis till sin stad.

Alla parter tjänar på att tänka om i den här riktningen. Inte minst viktigt är att man får bort de fantasisummor, som nu alltid kringgärdar en övergång.

Sedan är en annan sak, att jag helst såg att vi i Djurgården kunde "föda upp" egna talanger. Vi är på god väg att göra det men helt självförsörjande blir man aldrig. Nytt friskt blod utifrån behövs alltid, säger vår fotbollsordförande och lovar att själv ge sig ut och spana på småmatchernas möjligheter.

Professor i bingo

Att Djurgårdens konståkningssektion med ganska stor rätt kan betrakta sig som landets starkaste och framgångsrikaste har vi många goda krafter att tacka för. Utan några jämförelser skall här namnet Ulf Örnmarker plockas fram för vördnadsfullt erinrande. Han har nämligen ansett sig tvingad lämna ordförandeposten i sektionen och låter nu andra ta vid sedan han i åtskilliga år hållit i tömmarna och skaffat sektionen verklig stabilitet. Det gör att framtiden kan utmålans med ljusa färger.

— Varför jag lämnar konståkarna åt sitt öde? Det är fel att formulera frågan så, säger Ulf, eftersom jag inte tänker lämna en enda åkare åt sitt öde. Jag har nämligen kvar allt mitt intresse både för konståkning och för Djurgården. Felet är bara att min tid inte längre vill räcka till i och med att myndigheterna började krångla till allt det här med bingon. Från att ha flutit riktigt bra har det nu kommit grus i bingomaskineriet som en följd av skattemyndigheternas olika krav på att få vara med och dela på intäkterna.

För att bevaka och försvara våra intressen måste vi bli hårt affärsmässiga i uppläggningsen av det nya sättet att spela bingo. Liksom alla andra klubbar måste bli det. För att stå myndigheterna till tjänst måste vi sätta till en väldig massa fritid och för min egen del blev det på slutet både natt och dag med närvaro på snart sagt varje bingokväll.

Nu vet vi någorlunda hur verksamheten skall bedrivas. Närmast innebär det att man egentligen skulle behöva heltidsanställt yrkesfolk för att handha verksamheten med garanti att den skall ge något litet överskott åt idrotten.

Vi måste dock lita till våra ideella krafter. För mig har det gällt att välja: antingen att stå kvar som sektionsordförande eller att bli någon slags bas för bingon. Jag har valt bingon eftersom jag anser att utan bingopengar skulle vi inte kunna driva konståkningssektionen med samma kraft och framgång som hittills.

Det har redan märkts att de nya statliga pålagorna kommer att göra det ekonomiska utfallet av en fortsatt bingoverksamhet till något högst diskutabelt. Många kvällar går redan nu med back. Det måste vara oroande. Men vi har ju inga andra vägar för att skaffa fram slantar till våra konståkare. Det är med svidande hjärta jag lämnar dessa, men kontakten genom bingopengar kommer jag förhoppningsvis att hålla. Dessutom har vi förmånen av så många energiska och kunniga ledare, att jag vågar garantera

Konståkningspappan Ulf Örnmarker, som nu gått över på "heltid" att sköta vår livsavgörande bingo.

ra att Djurgårdens konståkningssektion skall fortsätta att vara Sveriges bästa. Men jag bävar för att myndigheterna en vacker dag slår till med ännu större krav att styra bingopengarna bort från idrotten.

Med detta besked övergår alltså Ulf Örnmarker till att bli bingobas.

Många ute i kretsarna kallar hans kunskap i ämnet så särklassig, att han borde vara given chef för det bingo-departement, som kanske är i faggonerna.

P.S.

För visso är Ulf inte ensam att slita med bingon i Djurgården. Bland flera goda och kunniga krafter vid hans sida nämner man gärna Bertil Ferséus i pingissektionen. Det är dessa sektioners "samspel" som gjort att det hittills funnits två idrotter, som inte behövt gå med tiggartaven än så länge.

PILETTEN . . .

Var har farbror biljetten, frågar Hasse Alfredsson i en rolig scen utanför en bio.

Har ett visst samband med den här scenen på Stadions hedersläktare vid en stortävling. En 7-årig grabb dyker upp med en 15-kronorsbiljett i näven och sjunker ner på en av de bästa platserna.

— Är det din biljett verkligen, frågar Stadionvakten "Länge Lennart".

— Nä, svarar grabben, det är pappas.

— Men var är han då?

— Hemma och letar efter biljetten!

Ett av Djurgårdens många Kronprinslag i ishockey, 1973 års C-ettor, från vänster i främsta ledet: Mikael Storfeldt, Mats Holmström, Thomas Magnell, Bernt Jansson, Åke Blomé, Mikael Alming; i bortre ledet Per Magnell, Hans Qvarnström, Johan Tideman, Kenneth Erlandsson, Roland Nyman, Lars Linger, Lars Rodenkirchen, Håkan Bodman och Urmas Broberg. Ovanför spelarna syns delar av generalstaben (Björn Magnell saknas) med från vänster Roger Bothén, Kurt Holmström och Bosse Erlandsson.

Vi följde ett knattelags långa väg i ishockey

I spetsen för våra ungdomsavdelningar står mycket kunnigt och ambitiöst folk med stort ansvar för planering av verksamheten. De har den kanske viktigaste uppgiften i vår förening. Att odla och vårda lovande plantor innebär ett säkrande av vår framtid.

I spetsen för ishockeyn står Rune Andersson, tidigare allsvensk domare i ishockey och länge verksam på ungdomsfronten. I spetsen för fotbollens ungdomsfront finns från och med det här året Gunnar Dyvik, som har ett förflutet först i Supporterklubben och nu även i bandysektionen. Vid sidan har de givetvis många, som drar det tunga lasset.

Varje litet lag har sin bas, sin tränare, sin materialförvaltare och sin lagledare. När det gäller C 1:orna, som vi valt för en specialstudie, håller Björn Magnell i trådarna. Han har en förfluten ishockeytid i AIK och dessutom två söner medverkande i vårt lag.

Lagledaren heter Roger Bothén, gemenligen kallad "Botte" av sina smågrabbbar, vilka inte behandlar honom med någon större vördnad men med desto större kärlek. Materialaren heter Kurt Holmström.

Åtskilliga supporters bland föräldrarna sluter upp kring matcherna och hjälper till med transporter. Hit hör bl. a. föreningsordföranden Carl-Hjal-

mar Bodman, som också ordnat tröjreklam åt gänget.

På tal om Roger Bothén kallas han även Djurgårdens Tarasov, och liksom sin ryske kollega för han noga anteckningar kring allt som händer på matcherna. Dessutom bjuder han ofta på varm korv efter vunna matcher.

Han har aldrig varit någon storspelare själv, men han kan avgöra när ett verkligt synggt mål kommit till världen. Då tuggar han belåtet på en obefintlig cigarr.

Han är en kul figur i vår unga ishockeyvärld. Han är rörande omtänksam och sjuder över av lycka och sällhet, när han får dela ut priser till segrande småknattar.

Över 60 matcher behövdes det!

Djurgården har många ungdomar i gång, och särskilt i fotboll och ishockey kryllar det av knattar med ett enda mål i sikte: att bli stora en gång i framtiden och få plats bland de stora grabbarna i A-laget.

Vi har tagit in rapporter från en av dessa fronter för att visa vilket mäktigt spelprogram ett lag med ishockeyknattar kan genomgå.

Vi valde av två skäl ishockeyns C 1:or, dels för att det var ett av våra bästa gäng i S:t Erikscupen, dels för att grabbarnas generalstab ställde sin matchstatistik till förfogande.

Med tanke på besvärligheterna att få tag i spelbar is är det egentligen otroligt, att ett lag av detta slag hinner spela inte mindre än 60 matcher under en enda säsong. Men så blir det också en massa resande land och rike runt i buss och privatbilar.

Här intill presenteras Björn Magnells gäng i ord och bild. I nästa nummer väljer vi ett annat knattelag. Börja föra matchstatistik redan nu.

DAHLFORS & SÖNER AB

☆ Glasmästeri	☆ Byggnadsglas
☆ Glassliperi	☆ Planglas en gros
☆ Spegelfabrik	☆ Metallfabrik

DÖBELNSGATAN 65, 113 52 STOCKHOLM

TELEFON 30 87 37, 30 87 49

När Ni besöker Stockholm

... välkommen till

Brända tomten

— en lugn vrå vid Stureplans vimmel —

Bäckahästen

— mellan Norrmalmstorg och Nybroplan —

Välkända för god mat

Två vinrestauranger man gärna talar om

Kring små kronprinsar i ishockey

Skytteliga 1972/73

	Mål	Passn.	Totalt
Roland Nyman	48	34	82
Per Magnell	39	42	81
Mikael Alming	33	27	60
Lars Linger	26	34	60
Kenneth Erlandsson	42	11	53
Lars Rodenkirchen	26	17	43
Mikael Storfeldt	17	10	27
Urmars Broberg	13	8	21
Nils-Göran Eriksson	11	9	20
Bernt Jansson	6	13	19
Thomas Magnell	12	6	18
Hans Qvarnström	8	7	15
Anders Nilsson	6	1	7
Håkan Bodman	1	5	6
Johan Tideman	2	2	4
Leif Lundh	—	1	1
Lars Nilsson	1	—	1
Roger Molander	—	1	1
Thomas Linné	4	—	4
Mats Ydehed	3	4	7
Bengt Öhman	—	1	1
Ulf Carlsson	—	3	3

1973

Skytteliga C — 17 Gruppen S:t Erikscupen

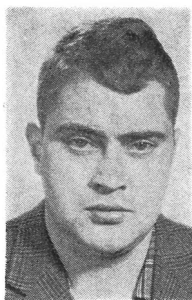
	Mål	Passn.	Totalt
Kenneth Erlandsson	8	3	11
Roland Nyman	4	5	9
Bernt Jansson	2	6	8
Mikael Alming	2	5	7
Per Magnell	5	1	6
Lars Linger	3	3	6
Thomas Magnell	1	3	4
Lars Rodenkirchen	3	1	4
Hans Qvarnström	2	2	4
Mikael Storfeldt	2	—	2
Urmars Broberg	2	—	2
Nils-Göran Eriksson	1	—	1
Johan Tideman	—	1	1

1973

Skytteliga

Kvalificering till C — Slutspel

	Mål	Passn.	Totalt
Per Magnell	3	4	7
Lars Linger	3	2	5
Roland Nyman	3	—	3
Bernt Jansson	1	1	2
Nils-Göran Eriksson	1	1	2
Thomas Magnell	1	1	2
Kenneth Erlandsson	1	—	1
Håkan Bodman	1	—	1
Urmars Broberg	—	1	1
Lars Rodenkirchen	—	1	1
Mikael Alming	—	1	1

Han bjuder på varm korv, när det går vägen: Roger "Botte" Bothén.

1972

24/9	Gavlerinken i Gävle Brynäs IF C 1	4—7
1/10	Surahammar, Surahammars IF C 1	11—2
7/10	Rocklundahallen i Västerås, Västerås SK C 1	5—3
21/10	Rocklundahallen i Västerås, Västerås IK C 1	2—7
28/10	Nyköping, Nyköpings BOIS C 1	4—3
4/11	Skövde Ishall i Skövde, Skövde IK C 1	13—1
4/11	Skövde Ishall i Skövde, Ingelstorps IK B	5—1
5/11	Tibro, Tibro IK C 1, TIK-Pucken	4—0
5/11	Tibro, Skövde IK C 1, TIK-Pucken	8—1
5/11	Tibro, Mariestads BOIS, TIK-Pucken	2—0
11/11	Kärntorp, Hammarby IF C 2	6—0
12/11	Kärntorp, Djurgårdens IF C 1	4—3
18/11	Hudiksvall, Strands IF B-pojkklag	1—5
19/11	Ånge, Ånge IK C 1	4—0
27/11	Björknäs IP, Boo IF C 1	3—2
2/12	Hofors, Hofors IK, Bessemercupen	0—2
2/12	Hofors, AIK C 1, Bessemercupen	1—8
2/12	Hofors, Hälsingegårdens AIK, Bessemercupen	6—2
3/12	Hofors, Brynäs IF, Bessemercupen	0—4
3/12	Hofors, Sandvikens IF, Bessemercupen	3—2
9/12	Nynäshamn, Nynäshamns IF C 2	9—1
10/12	Farsta, IF Cobran C 1	4—2
16/12	Sollentunavallen, Turebergs IF C 1	6—0
16/12	Sollentunavallen, Turebergs IF C 1	7—1
17/12	Tumba, Rönninge SK C 2	5—0
17/12	Tumba, Rönninge SK C 1	5—1
19/12	Ritorp, Ulriksdals SK C 1	13—1
29/12	Östermalm, IFK Östberga C 1	6—0
30/12	Saltsjöbaden, Saltsjöbadens IF C 1	7—0

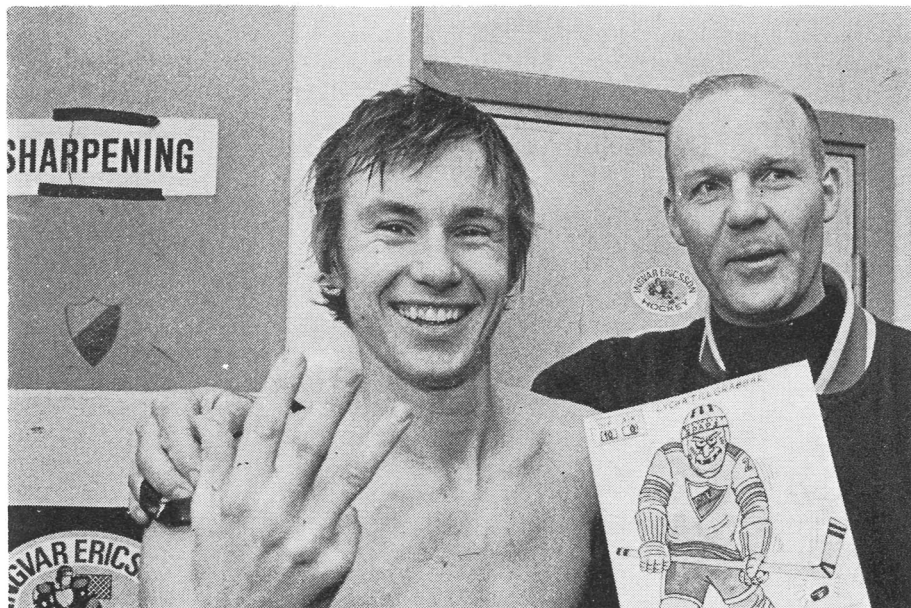
1973

1/1	Johanneshov, Edsbergs IF C 1	9—0
5/1	Skara, Skara IK C	7—2
6/1	Kungsbacka, KBA-67, Chico-cup	5—0
6/1	Kungsbacka, Mölndals IF, Chico-cup	4—0
6/1	Kungsbacka, Hanhals BK, Chico-cup	10—0
7/1	Borås, Borås HC, Knallecupen	2—0
7/1	Borås, Mariestads BOIS, Knallecupen	1—2
13/1	Östermalms IP, Norrtulls SK C, S:t Erikscupen	11—0
14/1	Stocksund, Stocksunds IF C 1	5—0
20/1	Rosersberg, Rosersbergs IF B-pojkklag	4—2
21/1	Vallsta IP, Arlanda HC C 1	3—0
24/1	Stocksunds IF C 2, S:t Erikscupen på Stockahagen	8—0
27/1	Danderydsvallen, Danderyds SK C 2	6—0
28/1	Täby, IFK Täby 1, S:t Erikscupen	7—0
3/2	Östermalms IP, IFK Lidingö 2, S:t Erikscupen	6—0
4/2	Östermalms IP, Viggbyholms IK C 1, S:t Erikscupen	3—0
10/2	Norrtälje, Norrtälje IK C 1	4—4
10/2	Norrtälje, Norrtälje IK C 2	9—1
11/2	Flen, Flens IF C	5—2
11/2	Katrineholm, Katrineholms AIK C	3—0
17/2	Danderydsvallen, Danderyds SK C 1	2—2
21/2	Trollbäckens IP, Hanvikens SK C 1	4—0
24/2	Östermalms IP, Farsta AIK C 1	10—6
25/2	Huddinge, Wårby SK C 1	3—0
1/3	Östermalms IP, Vallentuna BK C 2, Kval-spel	6—0
4/3	Björklinge, SK Iron C	7—4
9/3	Södertälje Isbanan, Södertälje AIF, Kval-spel	7—0
13/3	Kärntorp, Farsta AIK C 1, Kval-spel	1—3

Med Budgetkonto
kan du ordna så att du alltid har
pengar till dina räkningar.

Djurgårdare 4-målsskytt i ishockeyns

Ett soligt leende efter en lycklig match: Sören Johansson markerar med fyra fingrar sina fullträffar mot AIK. Den numera till annat tränarjobb försvunne Rolle Stoltz visar upp en teckning av en djurgårdare rätt lik självaste Horn-Per med avsikt att skrämma motståndarna.

”små-kronor”

När i fjol vår gamle ishockeymålvakt Yngve Johansson talade förstånd med sin förhoppningsfulle son Sören, dröjde det inte länge förrän både pappa och grabb fann det klokast att återvända till fadershuset. Yngve hade blivit tränare i Hammarby, och där hade även grabben Sören etablerat sig. Djurgården hade ju så fina tränare och så många förhoppningsfulla juniorer, att Hammarby kunde betraktas som ett lättare arbetsfält.

Men pappa Yngve kunde förstas inte glömma sitt ursprung — 7 SM-titlar tog han i Djurgården under den gamla klang- och jubeltiden — och ställde sig därför inte tveksam i fråga om att göra det lag han tränade i Hammarby svagare genom att tillstyrka Sörens övergång till Djurgården. Själv stannade Yngve kvar och försökte få ”sitt” Hammarby att i alla fall nå allsvenskan, men ”bamsingarna” orkade inte längre än till kvalet.

Djurgårdens ishockey fick i Sören en frisk tillgång, och det finns anledning räkna med att Sören skall bli ännu skarpare framför motståndarmålen i vinter. Redan förra säsongen fick han sin chans i Tre Kronors juniorupplaga och bidrog mycket till att dessa ”små-kronor” nådde finalen i EM i Leningrad. Där blev det visserligen stryk av Sovjet, men det kunde vi smälta efter att strax innan ha satt Finland på plats med 16—2. Fyra av målen gjorde Sören, och på det kom han på tredje plats i den interna svenska skytteligan.

För att återgå till den första SM-turneringen, deltog åtta lag i en utslagsturnering. Till finalen hade IK Göta och Hammarby kvalificerat sig. Inte alldeles otippat vann Göta med 6—0 och det första mästarlaget bestod av följande sex spelare: Einar ”Hund-Eje” Ohlsson, Bror Arwe, Birger Holmqvist, Einar ”Stor-Klas” Svensson, Åke Nyberg och Einar ”Knatten” Lundell. Innan finalen hade Göta besegrat Linnéa med 7—0 och Nacka med 4—1.

Det var för övrigt Göta, som svarede för ishockeyns verkliga genombrott i landet och var väl sedan en följd av år det dominerande laget. Ej mindre än 9 SM har klubben hemfört, sista gången så pass sent som 1948, då man vann över MP med 3—2. Men det finns ändock ett lag som är ett strå vas-

Varför inte ett jubileums-SM

Nästa år skulle det passa utomordentligt med Djurgården som svenska mästare i ishockey. Orsak: det blir 50:e gången som SM står på spel. Den första SM-finalen spelades 1922, varför det egentligen skulle vara den 52:a uppsättningen SM-tecken, som ligger i vågskålen någon gång på vårkanten 1974.

Tre gånger har dock ingen mästare korats, 1939 på grund av krigsoron ute i världen, 1949 för att inte kollidera med det Sverige tilldelade uppdraget att ordna VM och 1952 för att det inte fanns plats och tid av det skälet att Norge hade olympiska spel. Men annars har vi alltid haft mästare att jubla över. För Djurgården har det jublats 10 gånger, berättar Harry Näsström med ledning av arkivet hos Ishockeyförbundet.

Södertälje SK	42	209	113	19	75	761—654	245
Brynäs IF	16	122	88	9	25	614—328	185
AIK	32	165	82	8	75	601—534	172
Djurgårdens IF	35	143	79	13	51	579—458	171
Leksands IF	19	140	68	13	59	575—498	149
V. Frölunda IF	12	120	63	12	45	498—413	138
Hammarby IF	31	86	54	3	29	299—179	111
IK Göta	27	75	54	2	19	270—153	110
Timrå IK	15	83	28	12	43	278—372	68
Skellefteå AIK	7	57	25	5	27	203—221	55
MoDo AIK	8	70	21	12	37	238—286	54
Nacka SK	24	52	26	2	24	132—134	54
Karlbergs BK	22	45	23	0	22	117—115	46
MP Stockholm	21	42	20	1	21	128—116	41
Mora IK	13	51	19	2	30	183—243	40
Färjestads BK	3	42	14	9	19	152—164	37
Västerås IK	11	44	14	5	25	137—207	33
Tranebergs IF	17	33	16	0	17	86—100	32
Gävle GIK	8	33	10	3	20	106—134	23
Södertälje IF	13	25	11	1	13	58—77	23
Västerås SK	11	21	10	0	11	98—89	20
IK Hermes	11	21	10	0	11	48—45	20

Politisk lektion

En av våra svenska mästare i Djurgården engagerade sig i en motståndsrörelse med spetsen riktad mot "en eventuell borgerlig svensk regering" i höst-valet 1973. Han var inte ensam som s. k. kändis att gå in i denna motståndsrörelse. Alla räknade väl med en applåd från partiorganet, men ack, ack — så här tyckte Allan Fagerström i AB:

— Jag frågade en av motståndsmännen, som ju alltid är desamma att ställa upp, när det vinkas med en lista och som skulle gräma sig till lungsot om de inte blir anmodade . . . Jag frågade alltså, och undrade hur han kunde gå på något sånt här med tanke på att han hör till de inte direkt lidande . . . Lyxlägenhet på Östermalm, enastående vacker sommarstuga på Ingarö, förödande bekymmer för att högerarmen inte skall orka med den borgerliga sporten tennis, världens vackraste hustru, som hämtar dig hem i en borgerligt rekordrigg automobil.

Sossarnas kändisar är inga kämpan- de sossar. Dom vill bli kända för att vara socialdemokrater. Och det är modigt. Har någon av dem varit i närheten av en arbetarrörelse utan att få stora skälvan, frågade Allan Fagerström.

Nej tack, alltså från en riktig sosse till den här typen kändisar, som vill åka snålis.

Vi har många sossar i Djurgården men aldrig någon som chansat att bli kändis den här vägen.

sare — Djurgårdens IF med 10 mästerskap. Redan 1923 spelade stockholmslaget sin första final, men besegrades då av Göta med 3—0 och exakt lika blev resultatet mellan samma lag följande år. Två år senare vann emellertid Djurgården sitt första mästerskap genom att besegra Västerås SK i finalen med 7—1. Sin stjärnperiod hade Djurgården på 50- och början på 60-talet under vilken period Djurgården vann sina övriga nio mästerskap.

Sedan Leksands IF nu hemfört sitt andra mästerskap — det första togs 1969 — så ter sig fördelningen på följande sätt:

Djurgårdens IF	10
IK Göta	9
Hammarby IF	8
Brynäs IF	7
Södertälje SK	6
AIK	5
Leksands IF	2
Gävle GIK	1
Västra Frölunda IF	1

Harry Näsström

Den stora bubblan som brast

Det skulle bli proffsishockey i Sverige. En från Kanada anländ svensk handelsattaché, eller vad den i Fagersta födda människan påstod sig ha haft för jobb, kallade till presskonferens på Anglais och lät meddela, att stora saker var i görningen. Nu skulle han och ett antal transatlantiska figurer lyckliggöra Europa och köra i gång proffsishockey av ett slag, som skulle få alla bättre amatörspelare att gå över och förtjäna stora pengar. Resten kunde dra något gammalt över sig.

Visserligen fanns det några av de vid presskonferensen närvarande, som tillät sig fråga om detaljer och därvid kom underfund med att det rörde sig om tidernas humbug, men det finns ju även aningslösa medlemmar i journalistkåren, vilka hade lättare att tro på valserna. Märkligt var också att Arne Strömberg i Färjestad, förre rikstränaren, och Bror Mellberg i AIK fått tro på möjligheterna att skära guld med täljknivar. Men i övrigt var det inte särskilt många troende i skaran. Helge Berglund, som egentligen tänkt lägga av med ishockeyn, tändes åter till en stridslystnad som aldrig förr och deklarerade, att proffsmänniskorna inte hade en chans.

Men som sagt, åtskilliga troende fanns det bland dem, som hade ansvaret att bearbeta marknaden. Mest verkade det aprilhistorier vad som serverades i fråga om all kosing, som skulle strömma in genom vändkorsen. Att proffsdirektörerna på andra sidan Atlanten var beredda att satsa ett par hundra miljoner för att få igång cir- kusen hade man förstås svårt att få svenska folket att tro.

Slutet på visan blev naturligtvis att bubblan sprack. "Vi återkommer nästa år" menade handelsattachén.

Här avslutar vi dessa rader med en kommentar ur Svenska Dagbladet, där man sannerligen inte sprang benen av sig för att jämna vägen för galenskaperna:

Precis som väntat

Ja, hur är det Roffe Bengtsson säger på sin skiva . . . "Det gäller att skaffa sig schyssta anledningar".

Schysst eller inte? Det kommer att gå med den europeiska proffshockeyn som SvD tillät sig gissa den 17 september 1972, nio månader innan det gick som det gick.

Prohockeyn får ingen premiär med pukor och trumpeter i oktober i år. Svensk ishockey kommer inte att brandskattas av mr Norris, Ziegler, Besche, Mellberg och Nyström.

Anledningen sågs vara att man inte vill störa Finland i dess uppladdning som VM-arrangör 1974.

Jo, jo. Smått kan göras stort. Är man snäll så är man . . .

Kanske det t. o. m. bakom den orsaken finns ett plötsligt, hisnande uppvaknande hos demonpromotors, en vetenskap om att detta med prohockey i gamla världen inte var så lätt som bl. a. en aningslös Nyström så ofta fått gapa om i radio-TV och vissa tidningar.

Det vore i så fall en stilla nåd att bedja om.

En hälsokur att fortplanta till hans lika aningslösa supporters. Att döma av senaste rapporter kommer inte heller Kanada och NHL och WHA att behöva använda någon jumbojet för att frakta över nyköp från Sverige och Europa. I allra lyckligaste fall — för USA — kan det komma att räcka med ett lika stort plan som Charles Lindbergh krossade Atlanten i. I sämsta fall — fortfarande för USA — Kanada — behöver mottagningskommittén aldrig ens rycka ut.

Hut som gick hem

För ett par månader sedan sades det vara praktiskt taget klart att Tre Kronor till säsongen 73—74 skulle förlora 10—17 man, flest till NHL.

Verkligheten låter sig dock inte styras. Den finns där och hockeyspelarna finns här, hur mycket provärvare som än åker fram och tillbaka och viftar med kontrakt, som i dag mest har formen av luft. Det är möjligt att Ishockeyförbundets konstiga agerande i någon mån bidragit till att krossa europeiska proffshockeyn, men — gud och Helge Berglund förlåte mig — jag tror att den allra mest stoppats av den allmänna klantighet som initiativtagarna på ena och andra sidan Atlanten demonstrerat så tydligt och jag kan — kollegial som jag är — inte låta bli att minnas slutet på den allra första presskonferensen då hr Nyström aus Fagersta och Detroit med ett bländande leende sade till oss: ". . . och så hoppas jag att vi ses många gånger till mina herrar". Nic Åslund på AB reste sig och mumlade: "Det kan jag aldrig tänka mig".

Djurgårdare bäst bland 9.000 i S:t Eriks-cupen

S:t Eriks-cupen i ishockey är det roligaste som finns. I denna tävlingsform har Expressen och Stockholms Ishockeyförbund verkligen skaffat sig välsignelser i långa banor från tusentals ungdomar och deras föräldrar. Senaste tävlingen hade inte mindre än 9.000 spelare i gång i 657 lag. Det bästa av dessa lag fanns i Djurgården. Så sa' man i alla fall i Expressen, som gjorde reportage mest kring en 16-åring vid namn Kenta Nilsson.

MASSOR AV FYND — HÄR ÄR DET STÖRSTA!

— Killen är ett stort ämne. Har en härlig speluppfattning, åker skridskor och passar bra.

Den karaktäristiken gav AIK-stjärnans Hans "Virus" Lindberg Djurgårdens Kent Nilsson, 16, som utsågs till bästa spelare på plan i A-finalen.

Som tack för det fick Kenta mottaga Expressens statyett men också "Virus" hederspris — en veckas vistelse på hockeyskola i sommar.

— När han kommer tillbaka därifrån bör han säkert platsa i Djurgårdens A-lag. Och då kanske Djurgård'n äntligen kan ge oss i AIK lite motstånd, skämtade "Virus".

Kenta själv tog berömmet från den forne landslagsmannen och sjufaldige svenske mästaren med upphöjt lugn.

— Skjuter bra, men annars tycker jag inte jag är speciellt märkvärdig som hockeyspelare.

Men när Kenta säger så, då ljuger han!

Hela den här veckan har varit en enda lång uppvisning av Djurgårdaren. Av många betraktad som en ny Tumba. Det började i måndags. DIF mötte Älvsjö i "kvarten" i S:t Erikscupen och Kenta hade stor del i att Djurgården segrade med 4—0.

Tre dar senare blev den blivande målaren matchhjälte när Fredrika Bremerskolan vann finalen över Mora i Prins Bertils Pokal med 3—1.

I lördags besegrade han nästan ensam Huddinge i S:t Erikscupens semifinal. Slog själv in fyra mål i 8—2-matchen.

I gårdagens final gällde det arvfienerna Södertälje. Efter 1,42 låg första pucken i Södertäljekassen. Dittförpassad av, ja just det — Kenta. Sen gick det av bara farten.

Enda missen den här veckan kom efter 13,55 i finalmatchen. Då missade Kenta ett straffslag sedan han själv blivit fälld i fritt läge.

Det har varit en jobbig vinter för Kenta.

— Har lirat över 90 matcher tillsammans i A-laget — i Ahearne cup mot

Leksand — juniorlaget, A-pojklaget, pojklandslaget och TV-pucklaget. Men nu blir det fotboll i Ösmos A-lag en tid framöver.

Efter finalegern stod glädjen högt i tak i Djurgårdskabyssen. Allra högst åkte lagledaren Anders "Farsan" Andersson och tränaren Bosse "Spindel-Tarzan" Pettersson, som hissades på starka spelararmar.

Slutomdömet om A-pojkmästarna kan bara bli ett: Vinterns absolut bästa lag i S:t Erikscupen!

Ur dagboken:

Bakom ishockeysegern över AIK

Drygt 11.000 åskådare i Johanneshovs isstadion. Derby och SM-premiär mellan tvillingklubbarna Djurgården och AIK.

Publiken hetsar aktörerna efter en pangstart, där AIK tagit ledningen efter bara nio (9) sekunder och Djurgården kvitterat efter trettonio (39).

Då stiger yngste man på isen, SM-debuterande Sören Johansson, 18, ytterforward i DIF, in i huvudrollen:

Inom loppet av 5,15 — mellan 2,05 och 7,18 — av andra perioden skjuter han raskt och elegant 4—2, 5—3 och 6—3 för Djurgården. Och därmed punkterar han AIK och visar vägen till 7—5 (2—2, 4—2, 1—1). Tala om debutsuccé!

Sören Johansson, handelsstuderande, klappas om livligt efter sin stormatch. Men själv tar han framgången kallt. Han gjorde likadant när han dök upp i grundserien och även där debuterade med klart överbetyg.

— Pappa ger mej nog knappt mer än godkänd ändå, ler han. Jag tycker liksom andra lagidrottare att det är oviktigt v e m som skjuter fullträffarna. Det stimulerande och allt överskuggande är att l a g e t vinner. Delad glädje är ju dubbel glädje!

När Sören senare på kvällen kommer hem möter han mycket riktigt en kritisk pappa. Och inte vilket faderskap

som helst: Yngve, 44, identisk med Djurgårdens mästarmålvakt på 50-talet och tränare för Hammarby, där ättelägen spelade förra vintern, i division II!

— Jag har så fullt upp med det ordinarie arbetet och Hammarbys toppstrid i tvåan att jag tyvärr missade grabbens SM-premiär. Jag följde dock allt via radions Sportextra. Förstod att han var kapabel till ett par tre riktiga fullträffar och det var ju härligt att han lyckades.

Men samtidigt vädjar: Skriv inte upp Sören! Pojken kan de här med ishockey och kan bli en storlirare, men än har han brister och det skall han få höra direkt när han kommer hem till morsan och mej. 1) Han tacklar för sällan. Behöver mer muskler. 2) Han är dålig i slitgöret i egna zonen.

Sören är bara tacksam för pappas kritik.

— Det är han som väglett mej sen jag började träna och matcha på allvar, menar han. Jag litar på hans omdöme, det har gett bra utdelning hittills. Att jag skulle göra tre raka mål mot AIK i SM-debuten hade jag dock inte ens vågat drömma om. Men att vi skulle vinna, det var jag säker på. Är inte särskilt imponerad av "Gnaget".

Sören Johansson visade redan i den dramatiska inledningen sina främsta egenskaper i rinkjobbet: Bra skridskoåkning, fräcka dragningar, svårnotade handledsskott. Hans samarbete i passningar med kedjekamraterna Bengt-Åke "Ludde" Karlsson, center, och Kjell Nilsson, imponerade också.

Roland Stoltz, lagledare:

— Jag understryker gärna Sörens fräcka insats i kväll. Det är sådana killar, som vågar göra det där lilla extra och håller huvudet kallt, vi behöver. En omväxling till alla robotar som kommer fram!

Vi håller med Rolle. Men samtidigt som Johansson j:r, som tillhörde Sveriges EM-segrande juniorlag i fjol och förutom studier satsar allt på hockey, lyfts fram vill man poängtera andra spelare i detta dramatiska derby.

Anders Hedberg, försedd med ansiktsmask, gjorde en strålande comeback. Han formligen flög förbi motståndarna, speciellt vid 1—1 och 2—2.

— Masken irriterar väl en del, men som helhet är jag nöjd, noterar Anders. Kul se en kille som Sören Johansson skjuta tre viktiga mål på raken. Publiken måste väl ha trivts, va?!

Byggnadsingenjör Reinhold Gustafsson

Holländaregatan 20, 104 30 STOCKHOLM 45 - Telefon 23 55 25

Projekterar och bygger

industribyggnader, förvaltningsbyggnader, sjukhus och bostäder

BYGG-RB AB

Ynglingagatan 18, 113 47 STOCKHOLM

Telefon 34 91 90

TILLBYGGNADER
OMBYGGNADER

Berätta om ditt avgörande mål

Den nya tidens sportjournalistik innebär att läsekretsen högst sällan får en skildring över vad som hänt under en match, hur spelet böljat fram och tillbaka och hur målen kommit till. Samt vilka spelare som varit bra eller dåliga.

Ack nej, en sportjournalist av i dag gör det bekvämt för sig och låter de aktiva berätta utvalda bitar om matchen för att därmed slippa avslöja sin egen okunnighet eller oförmåga att ge en verklighetsskildring. Om det någon gång i framtiden skulle bli aktuellt med historieforskning finns det inga möjligheter att tidningsvägen få veta hur en match avverkats.

De stora drakarna försöker överträffa varandra i fråga om att undvika att referera en match på vanligt traditionellt sätt och laborerar i stället med en massa intervjuer fram och baklänges med spelarna vad dessa tycker och tänker. Populärast är att ställa frågan "hur gick målet till, berätta va!"

Det är i detta sammanhang bandspe-larna borde ha sin jättechans att bli heltidsanställda redaktionsrobotar.

Vederbörande spelare, som lyckats göra ett betydelsefullt mål, blir den stora hjälten och allt reportage koncentreras kring honom och hans skott. Att alla de andra i laget sammanlagt varit mera avgörande, får i sådana här fall inte spela någon roll. Den stora "plojen" är berättelsen om hur målet kom till världen.

Vår kollega Stadionprogrammet tyckte också att det skulle vara kul att något ironisera över den nya tidens sportjournalistik och ställde därför samma fråga till en målskytt på Råsunda. Det blev verkligen ett uttömmande svar:

"Det var inte något mål vilket som helst du klämde in, men kan du berätta själv hur det gick till?"

"Jo då gärna, för det är ju inte varje dag det händer. Det var så att jag vaknade i morse och kände på mej att jag hade en massa boll i mej. Jag klädde mej raskt och åt sedan pannbiff med lök. När jag träffade kompisarna i omklädningsrummet kände jag att jag hade ännu mera boll i mej, men jag beslöt att hålla det hemligt. Så lyssnade jag lite på vår tränares dösnack och uppfattade så mycket som att han fått det mesta om bakfoten. Men han kunde ju inte veta att jag hade mycket mera boll i mej.

— Ja visst ja, jo nu ska jag berätta om den här baljan. Vi gjorde alltså avspark och jag fick hand om lädret, men domaren var en petig jäkel och blåste av liret och sa' att avsparken måste gå framåt. Ny avspark men nu fick inte jag bollen. Sen lirade vi hit och dit och grabbarna började bli trötta. Snart började det bli dags för halvtid och jag kände på mej att jag hade en massa boll i mej. Nu måste det hända något. Men så blåste domaren för halvtid. Medan vid drack en läsk och fick skällning bestämde jag

mej för att något skulle ske i andra halvlek.

Vi kom ut på planen och vid en hörna höll jag mej framme och klippte till direkt. Bollen märkte ingenting. Det blev ett stort hål i luften och målvakten tog hand om bollen. Han gjorde en lång utspark och det blev farligt nere hos oss i stället. Det grejade sig till sist och bollen kom upp i vår kedja igen.

Vi tryckte på allt vi kunde. Deras vänsterback högg tag i min ena arm, när jag var inne i straffområdet och just skulle klippa till. Domaren blåste men drog ut till en frispark och då tänkte jag att med så mycket boll som jag hade i mej skulle jag nu ordna det hela.

Men det var tji. Som du såg sprang "Flundran", vår nya center, fram och satte bollen över hela muren och upp på läktaren. Helvisset va? Men nu tänkte det, nu skulle jag vända på det här, jag knöt händerna, drog upp byx-

orna, torkade svetten ur pannan och rusade i väg. I väg till vår massör vid linjen och bad honom gnugga mitt högra ben. Hörde hur publiken suckade, trodde kanske att jag var saddad. Jag kom in lagom för att vara med när vi fick en hörna. Allt hade gått på sned för oss tills nu, men jag hade ju en massa boll i mej och kände att jag skulle bli dagens hjälte.

Det var 2 minuter kvar. Vår högerback sprang upp efter linjen, snuvade två man och föll pladask omkull, när han råkade trampa fel på bollen. Men jag kom efter honom, tog hand om bollen, dribblade mej fri och från 3 meters håll dundrade jag i väg ett skott, som förstås kunde varit hårdare men det räckte för att bollen sakta skulle i en lyra närma sig målvakten. Jag rusade emot honom för att ta returen om han inte kunde hålla bollen."

"Ja, vidare, vidare, berätta nu om målet" säger den plötsligt otålige intervjuaren.

Berätta, jag håller ju på, avbryt mej inte. Jo, målvakten tappade bollen, jag fick den i ansiktet, jisses vad skitig jag blev och mitt i all röran kommer deras vänsterback och snubblar på mej, ramlar och råkar i fallet få en tå på bollen, som sakta rullar in i det egna målet. Vilken lyckokänsla där jag låg och tänkte på allt som hänt sedan jag vaknade i morse. Jag visste ju att jag hade mycket boll i mej."

"Det var självmål alltså, inte mycket att randa om," säger intervjuaren och fyller dagen därpå en halv spalt i sitt blad om MALET.

Allison

En psykologiskt betydelsefull seger vann Djurgården i slutet av augusti, då Elfsborg sattes på plats med 3—0. Det var den här trion, som prickade in de tre målen och fick vår höstuppmarsch att komma igång: Håkan Stenbäck, Harry Svensson och Pelle Lövfors.

Klipp ur en stor dagbok

Den urgamla konsten att skriva dagbok upplever en renässans, och varför då inte även i idrottssammanhang? Så funderade vi på Djurgårdarens redaktion och förde dag för dag anteckningar om vad som hände och skedde kring allt som handlade om vår förening. Det blev så småningom en diger samling. Bokens pärmar räckte inte till att "ge" Djurgården dag för dag och att sedan låta dagboken ingå i ett enda nummer av Djurgårdaren — det var helt omöjligt. Men vi vill rädda något av de omedelbara stämningarna kring vad som hände och skedde vissa dagar, och därför har vi plockat ur vissa blad ur vår dagbok.

Här följer nu några dagboksblad och på andra sidor i detta nummer av vår tidskrift följer ytterligare dagblad ur våra dagboksanteckningar. De hittas under den återkommande rubriken "Ur Dagboken".

Vi fick en Luciabrud . . .

13 dec. 1972: Sverige fick en ny lucia, och det märkliga avslöjades, att hon spelade handboll i Djurgården. Kanske inte precis vår största stjärna, tyckte ordföranden Suzanne Dettner, men vilken P Roch visst är hon söt. Omdömet gällde 19-åriga Christine Thorhede, och om henne skrev Aftonbladet att hon var "lika ljuv och blond som sina föregångare, och därtill bakom de blonda lockarna döljande en tuff och sportig brud. Skulle hon satt fart i spetsen för Lucia-tåget skulle tärnorna inte kunnat hänga med, ty hennes stil är full fart framåt".

Nu kommer tjejerna!

Om slagkraften hos vårt damlag i fotboll inte riktigt framstår i sin totala vidd på andra ställen i denna tidning vill vi nämna, att Djurgården i höstmånaden september var så ordentligt i stöten att vi slog AIK med 1—0 och Vällingby med 5—0. Därmed kröp Djurgården upp på andra plats närmast Jakobsberg, samma poäng dessutom. Den vidare utvecklingen kommer i nästa nummer. Lagledare Bengt Ståhl tyckte att vi haft chanser till 12—0 mot Vällingby. Kristina Westin och Gunnel Borg var våra stora namn.

Senare slog de våra även Hammarby med 3—1.

15 juni: Äntligen premiär på Stadion! Mitt i juni fick vår provade hemmapublik ta avsked av vårsäsongen samtidigt som matchen alltså innebar premiär. På sitt sätt skönt att storpubliken uteblev, ty det skulle bli en kvalificerad plattmatch. Endast de närmast sörjande i form av 3.900 chockade människor tog del av bedrövelserna. Av någon anledning kom det ut ett helt semesterbetonat gäng i Stadiongräset. Ett tag in på andra halvlek ledde Örebro därmed med 4—0. Det hade då funnits bud till än-

nu mera. 7—0 för Örebro hade i det läget inte varit någon omöjlighet.

Men så äntligen vaknade vi till i och med att bedrövligheterna toppats av att Hasse Nilsson, den annars så pricksäkre, missat en straff. Då fick det vara nog. Nu äntligen blev det fart under skosulorna hos de våra och på matchens sista kvart tände det på nästan alla cylindrar. Det blev tre mål på raken och nederlaget reducerades till 3—4. Bittert ändå, men Örebro hade ju bara haft att ta för sig gentemot vårt försvar, som ställde sig öppet för alla vindar och släppte förbi Thomas Nordahl & Co. Särskilt Inge Karlsson måste ha kommit ihåg denna match av det luftdrag som han torde ha känt när örebroarna nojsade bort honom. Puh, vilket elände.

4 november: Ishockeygänget i gång i en nyckelmatch på "Hovet" mot Timrå. Det började bra med 1—0, men sedan slocknade ljuset på 50 sekunder, varunder Timrå gick fram till 2—1. Detta blev även 3—1, och med ett "godnatt" drog vi rockarna över oss i Djurgårdens lilla koloni på läktarna och gjorde oss färdiga att ta emot ännu flera kallduschar. Men så vaknade våra killar och med 19-årige Sören Johansson som det stora glädjeämnet — 2 mål — kunde Djurgården lämna rinken efter att i alla fall ha räddat ansiktet och fått ihop 3—3.

Inte för att det liknade något åt slutspelet till, men nu var våra anspråk för länge sedan sänkta efter smockorna mot Brynäs (1—7), Södertälje (3—7) och Modo (4—7). Tre raka nederlag i följd byggdes nu upp med en liten poängpinne mot Timrå. Alltid något.

Samma dag vann våra brottare två ungdoms-SM-titlar genom bröderna Andersson.

5 november: Fotbollen skulle egentligen lägga sig ner och dö och allt var

tämligen dystert efter vad som hände i sista allsvenska omgången med stryk av Gais borta och missad 100.000-kronors-plats i tipstotocupen 1973.

Men så plötsligt kom det solsken över vår fotboll, solsken allt under det regnet vräkte ner över Råsunda och cupmatchen mellan AIK—Djurgården. Djurgården samlade sig och kunde efter förlängt spel gå vidare i svenska cupen genom att vinna med 3—2. Vid full tid 2—2, vid halvtid 1—1. Durån hade satsat på en yngre besättning, vilket innebar att veteraner som Sven Lindman och Hasse Nilsson kunde vila.

Alla blåränder var hungriga på att få avsluta året med en seger över AIK. Det skulle i så fall bli den första för säsongen. Och det gick vägen. Anders Ahlström klippte in våra två första mål, och i förlängningen klev Håkan Stenbäck fram och ordnade segermålet med 3—2. "Årets roligaste fotboll", tyckte alla som satt och skakade tänder på läktarna.

Det var en karamell, som vi behövde för att suga på under de kommande mörka höst- och vinterkvällarna. Så här var laget i denna årets sista fotbollskamp: Björn Alkeby — Inge Karlsson, Kjell Samuelsson, Tommy Berggren, Tommy Andersson — Dan Bingestam, Conny Granqvist — Lars-Gunnar Renberg, Harry Svensson, Anders Ahlström, Arne Skotte med som avbytare i förlängningen Håkan Stenbäck och Per-Olof Erixon.

Och bäst på plan: Tommy Berggren som kostade på sig ett cirkusnummer av otroligaste slag. Satte bollen som i en rävsax mellan bollskorna och kastade den baklänges över sitt huvud i en lyra och stormade rakt igenom. "Fanns inget annat att göra, när det bara stod idel gnagare runt om mej och hindrade mej annat än luftvägen och med överrumpling försöka en fräckis" menade Tommy med ett blygsamt leende.

GRAMMOFON-SUCCÉ

Sedan sist har Djurgården även stigit in i grammofonbranschen. Det kanske har hörts på matcherna, va?

Även i TV- och radioapparaterna har vår produktion gått fram med Kisa Magnusson i anslutning till Lars Bagges orkester.

Våra låtar finns alltså på skiva att köpa ute i handeln.

"Sjung för gamla Djurgår'n" och "Djurgår'n e' bästa laget" heter de bästa bitarna.

20 januari: Daladans på Johannes-hov med Leksand i huvudrollen. Djurgården låg under med stora baklänges-siffror men hämtade sig och kom dalmasarna in på livet med bara 5—6. I detta läge kokade de 11.000 åskådarna. Skulle Djurgården få in även ett kvitteringsmål? Men tji. Leksand fick hjälp av en av våra backar, som "tap-pade" pucken till en inte nödbedd "leksare", som åkte raka vägen fram och gjorde 7—5. Därmed gick luften ur de våra och Leksand fick vinna med 10—6 och gå upp till ledningen i slutspelet. Men att göra sex mål på Christer Abrahamsson i Leksands kasse, var ju inte illa. Hade vi bara haft ett försvar också, suckade Rolle Stoltz...

25 januari 1973: Med tunga steg lämnade man Johanneshov efter 2—4 mot Södertälje i en match, som länge var "vår" men som inte begagnades till att försöka skjuta Södertäljes målvakt i sank. Vi bara passade och passade och glömde att skjuta. Varpå det var dags för kringlorna att börja göra turmål på turmål...

Men sånt är man van vid. Vad som gjorde att det var extra tungt att acceptera nederlaget var att i Södertäljes mål stod en f. d. djurgårdare och i bålet stod en annan djurgårdare och njöt av alla våra missar... Egentligen skulle en tredje f. d. djurgårdare vara med och skjuta oss i sank, men "Lill-Stöveln" Öberg var förkyld och stod utanför och bara njöt även han av att se det lag gå över styr, i vilket han tidigare hämtat så mycket framgångar, lärdomar och pengar.

Den eviga visan alltså i dagens ekonomiska idrottsvärld. Man går dit, där man får bäst betalt och känner inte längre något för gamla gänget. Även Djurgården har naturligtvis snott åt sig spelare utifrån, vilka varit med och lagt sin gamla klubb på rygg, men det gör det inte mindre bittert för våra supportere att uppleva denna totala brist på klubbkänsla hos dem, vilka vi en gång offrat så mycket på och som vi älskat...

Man tycker att de kvarvarande i laget skall lägga på några kol extra i sådana här matcher för att visa dom som stuckit i väg att de gjort klokast i att stanna. Men ack, inte gjorde man det mot Södertälje denna dystra kväll. Att vara från Stor-Stockholm och ta stryk av lilla Södertälje — det borde väl finnas gränser att förödmjuka sig. Eller räcker det med brödföda?

Ovanpå smällen mot Södertälje var det dags att åka till Karlstad och ta en

Bob-kosing bakom kulisserna

Det på sin tid aktade Bobsleighförbundet — då under ledning av bl. a. presidenten Bengt Jäderholm — döpte häromåret om sig till Bob- och Rodelförbundet. Det skedde under trycket av en svärm rodelåkare, vilka räknat ut att de till antalet var betydligt flera än bobåkarna och därför borde få sitt namn att slå igenom. Att bobåkarna inte är så många hänger helt samman med kostnadssidan. Att åka bob kostar ungefär 10.000 kronor mot så där en 2—300 kronor på en rodelkälke. Rodelåkarna kunde nu i kraft av sin större mängd ta befälet i förbundet.

Eftersom Djurgården håller sig med en bunt bobåkare men ingen enda rodelåkare gick regimändringen i förbundet ut på att sätta våra åkare på plats. Ett första steg i den riktningen blev att inte vidarebefordra ett anslag på över 10.000 kronor till vår bobsektion trots att olympiska kommittén uttryckligen betonat att anslaget gällde Djurgårdens 4-mannalag, som blev 4:a i den för-olympiska tävlingen 1971 i Sapporo. Förbundet lyckades missförstå hela ärendet och delade ut pengarna till kreti och pleti utan att i varje fall "ple-ti" hade en enda olympisk kandidat!

När Djurgårdens protester inte hjälpte, larmades olympiska kommittén och Riksidrottsförbundet med begäran om inskridande, men det oaktat nekade förbundet att lämna ifrån sig ett enda öre. Därför måste ärendet föras vidare och omsider beordrades det bångstyriga förbundet att snarast över-sända de olympiska pengarna till våra bobåkare. Då skulle dessa haft anslaget långt tidigare för att kunna kosta på sig en intensiv olympisk träning. Denna fick nu sitta emellan.

Riksidrottsstyrelsens besked att förbundet skulle få titta i stjärnorna efter några anslagsmedel, om inte Djurgården fick sina pengar, tog skruv och i

olika amorteringar gjorde förbundet rätt för sig. Det tog närmare ett par år. En besk medicin för småpåvarna i förbundet.

Väsentligast var att våra bobåkare fick fortsatta ekonomiska möjligheter att utveckla sina olympiska talanger.

Phult dock under alla förhållanden av förbundet att lägga beslag på våra pengar och strö ut dem på olika händer. Ett sätt att göra sig poppis kanske, men den här gången ledde det bara till att våra bobåkare kom efter med den olympiska uppladdningen i och med att de alldeles i onödan fick ekonomiska bekymmer.

Men Carl-Erik Eriksson och hans mannar klarade sig i alla fall hyggligt, när det slog till med allvaret i de olympiska backarna.

Repetto

Bland många idrottsgrenar har Djurgården även bobsleigh på sitt program. Där handlar det om hårda tag och chanserna att köra av banan och ut i geografien är många. I varje fall om man är blåbär. Så här tänker sig tecknaren att det kan se ut för vårt fyramannalag med en ganska kort väg till sjukhuset...

Funderingar efter ett bakslag

Man vaknar en morgon med alla krämpor i behåll och därtill med besvikelsen över vad man upplevt kvällen innan. Djurgården har gått på en mina. Det kan ha varit i ishockey, och det kan ha varit i fotboll. Ja, det kan ha varit i handboll, boxning och brottning. Vi är inte oslagbara på någon front. Besvikelsen är alltid stor men kanske inte alltid lika berättigad. Har vi kanske satt våra fordringar för högt? Lever vi kvar i historiska dagar, då det egentligen bara fanns Djurgården och några till uppe i elitsiktet?

Utan att svara härpå vore det ju förskräckligt om vi upphörde att känna oss besvikna ovanpå ett svidande nederlag, och särskilt när detta drabbar oss i fotboll och ishockey, som än så länge är vårt ansikte utåt, måste det få kännas som en örfil bland oss, som bara är s. k. supporters. Då tänker vi kanske inte så mycket på dom, som varit med och fått smällarna. De som varit direkt inblandade. Jo, kanske vi tänker på att dom borde kämpat bättre om inte annat så för att de har så bra betalt . . .

—o—

Naturligtvis är det mycket som måste klaffa i sammanhang med ett lag och göra detta till en enhetlig slagkraftig maskin. Det behövs ju bara att en enda spelare faller ur ramen för att laget skall börja tappa rytmen. Det kan även räcka med att domaren gör en miss och omedvetet hjälper våra motståndare till någon favör. Det kan även räcka med den vanliga oturen med centimeterrarna. Ett skott i stolpen i stället för i mål. Allt sådant här anses ju jämna ut sig i långa loppet, och därför borde man naturligtvis ta dagen, som den kommer och tro på en lycklig framtid.

Men så kommer det en skräll. Allt brakar samman. Det finns inga egentliga ursäkter. Bara att erkänna, att vi var borta med vinden och att det måste till ordentliga krafftug för att få upp vår skuta i vinden och åtminstone kunna hålla undan . . .

—o—

Vi har blivit rätt ofta bekanta med dylika situationer under senare år, ovanpå en stjärnsmäll blandar sig i den omedelbara besvikelsen även funderingar vad det tjänar till att streta emot och försöka hindra vår undergång. Defaistiska tankar alltså. Varför skall just vår förening alltid hålla sig på topp? Förr eller senare är det väl bara att erkänna, att vi måste vara utsatta för samma föränderlighetens lagar som de flesta idrottsföreningar. Vi är inte odödliga. I den allt hårdare konkurrensen, där tyvärr penningen i första hand regerar, måste det vara tillåtet att

svikta framför målsnöret och att acceptera att de med bättre resurser utrustade går förbi oss.

—o—

Kravet inte minst på ledarna att Djurgården alltid skall vara på topp känns ofta oerhört tungt. Både i våra inre kretsar och hos andra föreningar frågar man sig ibland om siktet inte borde sänkas något och att man kanske skulle nöja sig med att syssla med idrott på ungdomsnivå och på motionsnivå. På några håll är vi väl också redan inne på sådan satsning.

Vissa statliga myndigheter, som tycker att det är kul att se stjärnorna med hjälp av friplåtar, har ju allt mera börjat styra de stora anslagspengarna till massidrott och motionsövningar. Det kunde man väl också acceptera om inte samtidigt nya pålagor läggs på framför allt storklubbar och gör det svårt för dessa att med egna medel fortsätta att försöka höja sig något över motionsnivån.

—o—

Det här blev nu inte något svar på frågan om det är någon idé att behålla vår nuvarande satsning på att alltid ligga i toppen. Men ovanpå ett katastrofalt nederlag kan man inte undvika funderingar kring möjligheterna att överleva och att motsvara vad alla våra supporters anser vara självklart — att Djurgården alltid skall vara nr 1.

TAKTIK

Vickning hemma hos den gamla fotbollsspelaren. En av kompisarna har kanske fått ett järn för mycket och har litet svårt att få en köttbulle på gaffeln. Trots tappra och upprepade försök får han inte köttbullen att lyda. Hans mera nyktra kompis säger då:

— Jag ska visa dej.

Han fick också köttbullen att fastna på gaffeln och sa triumferande:

— Så ska det gå till!

— Tro fan det, att du lyckades. Jag har ju tröttat ut den.

Curling i malpåse

Vår curlingsektion har bett att få lägga sig i malpåse, och då skall man vara extra kallhamrad i högsta styrelsekretsen för att säga nej. Det måste finnas skäl för att välja utelivet på härliga isar mot att krypa in i en malpåse. I det här fallet handlade det om att de gamla curlarna inte fostrat några kronprinsar, som kunde ta vid, när orken tog slut hos de gamla.

Bidragande var väl också att de bästa yngre curlarna sökte sig ut i stora världen i hopp om att finna någon stark partner med vars hjälp det gick att avancera upp på SM-ranglistan.

Hur som helst går Djurgårdens curlinghistoria vidare. Det behövs bara att vi får ett curlingstadion med gott om speltider och att de, som stuckit i väg åt andra håll, upptäcker att trivseln är större i Djurgården. Då öppnar vi malpåsen igen och plockar fram stenarna. En sparad slant finns då också kvar att starta med.

Vi vill inte släppa bandet

Antalet aktiva medlemmar inom sektionen har för verksamhetsåret 1972/73 nedgått under det minimum, som anges i Svenska Curlingförbundets statuter. Inom styrelsen har därför förslagsvis diskuterats vilka åtgärder, som bör vidtagas.

En nyrekrytering är nödvändig för att antalet aktiva skall öka. Detta medför dock ingen omedelbar ökning, varför sektionen enligt styrelsens mening bör registreras som "vilande" under denna spelsäsong. Detta innebär att aktiva spelare förlorar rätten att delta i SM- och DM-spel, men all övrig spelverksamhet kan bedrivas som vanligt.

Eftersom vi inte vill släppa bandet med moderföreningen och önskar bevara Djurgårdsnamnet som curlingklubb har styrelsen föreslagit denna åtgärd. I princip innebär detta att vi erhållit frist för att bygga upp sektionen.

Curlingsekr. Börje Clerborg

Inte i vår damsektion

En tjej har just kommit hem från BB och det första hon gör efter att ha bytt blöjor på sin nyfödda är att ringa upp bästa väninnan.

— Jo du, Babsan — du minns den där killen på maskeraden, som var utklädd till negerhövding. Han var neger!

(Kommentar: kanske en kolsäck . . .)

AKTIEBOLAGET

LJUSKOPIA

KONTOR: Kammakargatan 23, Fack, 104 30 STOCKHOLM
Telefon: växel 23 84 20 - Bankgiro: 576-9336 - Postgiro: 17 75 50-1

STOCKHOLM

DROTTNINGGATAN 89—93
Tel. 23 84 20

KAMMAKARGATAN 46
Tel. växel 23 84 20

ROSENLUNDSGATAN 50—52
Tel. 69 35 37, 69 33 84

LILLA NYGATAN 22
Tel. 21 87 14/15

JUNGFRUGATAN 6
Tel. växel 23 84 20

DANDERYD

AUG. WAHLSTROMS VÄG 5
Tel. 755 89 70

SOLNA

VRETENVÄGEN 4
Tel. 98 38 90, 98 39 90

LJUSKOPIOR

FOTOKOPIOR

CRONAFLEX

TEKNOPLAN

ZINKTRYCK

XEROZKOPIOR

SKRIVCENTRAL

TRYCKSAKER

**Först
till målet ...**

... om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5

Tel. växel 20 88 25

STOCKHOLM

Leverantör till Djurgårdens Idrottsförening

Ur dagboken:

EN MASSAKER . . .

7/6 -73. Egentligen skulle vi väl dra ner en svart rullgardin i samband med vad som hände när Djurgården skulle spela årets första fotbollsderby mot AIK på Råsunda. Det gick ju inte riktigt som vi hade tänkt oss. Efter bara 3 minuter hade AIK tagit ledningen med 2—0 . . .

För att eftervärlden skall få besked om hur på tok det ibland kan gå, låter vi Bobby i DN kommentera så här:

Derbyn i fotboll skall ju enligt alla gamla märken vara nervpirrande och ovissa. Men ibland bryts det traditionella mönstret och det var just vad som skedde på torsdagskvällen på Råsunda, när AIK slog Djurgården med 4—0.

Visserligen har de "guldkantade" vunnit med större siffror en gång tidigare. Det är dock så långt tillbaka som säsongen 1946/47 — 5—0 — och jag tvivlar på att en match mellan tvillingklubbarna någonsin mist spänningen lika snabbt som nu och övergått i ren uppvisning.

Efter tre minuter ledde AIK med 2—0 genom två fullträffar av Yngve Leback! De drygt 24.000 åskådarna måste ha upplevt den sensationella inledningen som ett slags hägring. Men det till synes överkliga var en bild av verkligheten.

All right. Med lite god vilja kan det sägas att DIF lät sina supportrar kravla sig fast vid ett svagt hopp om en vändning i ytterligare 29 minuter. Eller ända tills att Dag Szepanski via ett virtuost och lyckosamt solonummer ökade till 3—0.

Efter hans prestation sloknade emellertid föreställningen som fight. Kvar fanns bara utrymme för beundran över AIK:s återvunna skicklighet och bekymmer för hur det skall gå för DIF i fortsättningen.

Det är en rätt ovanlig blandning av känslor, och jag måste erkänna att jag lämnade Solnastadion i ett ganska kluvet sinnestillstånd.

Det är sällan riktigt underhållande med s. k. massaker i fotboll och om det händer i ett derby, så tycker man definitivt att man gått miste om någonting som hör dit, nämligen dramatik.

Men de svarttröjade tycker förmodligen annorlunda, och i alla händelser var det inte deras fel att det aldrig blev någon kamp.

Lars Wadell, "grabben" som har allt, kan bli något för framtiden, hans kom-

CYKEL: Kul i busken igen

Nu är det kul i busken igen, vem trodde väl det, när blytyngda ögonlock och fötter fått gå igenom diverse års eklut?

Många tycker om "divor" och annat, vi gillar Mackan. Han är säkert ny för många av våra yngre pedaltrampare, men för oss som inte tappat håret än, tycker vi att bättre "kille" i sportkretsar finns inte. För att inte tala om hans fru, finns det större solsken?

I dag säger expertisen (på det mänskliga planet) att tro är en sorts bekvämlighet för att gottgöra sig andras arbete, men inte de som arbetar och är lojala och ger kritik i handling om vad som bör göras för att utveckla samhället till allas samhälle. Hoppas! Jag höll ju på att ramla över till Camillas stora pengar.

pis Per Kjellström, nybliven PB-klarsare som visar 'att sämst kommer jag aldrig att bli", Anders Brink, "dansen" från fotboll/ishockey till cykel, vad månne bliva, för att inte tala om "Micke Lejon" som inte räckte ner och fick trampa ovan "luften", gjorde vad flera inte tidigare gjort: Han cyklade i mål!

Thomas Holm är grabben som gett sig blanka den på att göra cykel på ett riktigt sätt, en kille som drar med sig andra och med förutsättningar att nå långt.

Visst har vi grabbar i ungdomsklasserna som bidar sin tid. Det är riktigt för först kommer skolan och flickan.

Ungdomsklassen, vår nya junior-klass, Hans Ekholm, stilcyklist av mått, Thomas Eriksson, en långbent kille på bettet, efter alla urlåsta däck, Ulf Crona, killen som tagit hammaren efter skolgången, har fått kännas vid, att långa arbetsdagar gör att dygnet känns som en vecka!

Seniorklassen är lite tunn, det visste vi förut, men det tar tid att bygga upp från de yngre klasserna.

Som sagt: det handlade om en massaker, och inte blev det bättre av att läsa den här tabellen denna fruktansvärda junikväll på Råsunda:

Åtvidaberg	9	9	0	0	21—	6	18
Öster	9	6	2	1	16—	7	14
Gais	9	5	1	3	13—	10	11
Malmö FF	9	5	0	4	18—	14	10
Landskrona	9	4	2	3	11—	9	10
AIK	9	3	2	4	14—	11	8
Norrköping	9	1	6	2	17—	15	8
Hammarby	9	3	2	4	10—	12	8
Saab	9	2	3	4	9—	13	7
Örgryte	9	2	3	4	10—	18	7
Sirius	9	2	3	4	6—	14	7
Örebro	9	1	4	4	8—	10	6
Elfsborg	9	2	2	5	10—	15	6
Djurgården	9	2	2	5	8—	17	6

Innan sommaren bröt ut, kunde vi något avlägsna oss från jumboplatsen. Men ack ack ändå . . .

Visst kan vi göra snabbare ryck för att seniorklassen skall bli bättre och till antalet större, men då måste vi värva, och det är något vi inte sysslar med. Hela vår verksamhet går ut på att verka bland ungdomen, bygga från egna led, se till att våra ungdomar känner varandra, vilket i sin tur ger bättre sportmoral. Vi försöker och gör vår ekonomiska fördelning bland grabbarna till rättvisare bredd, så att ingen blir utan i det långa loppet.

Grabbarna själva hjälper till att skapa ekonomi, genom att sälja lotter och värdefullt stöd av föräldrarna ger också sektionen en hjälpande hand.

Dom två år som gått sedan vi bildade sollentunagrupperna och citygruppen, har givit oss ett bättre utgångsläge vid nya kontakter med nya ungdomar.

Sollentunagrupperna har i sig själv en styrelse, som i ekonomiska frågor (lokaler och träningsutrustningar etc.) skapar egna medel att ge sollentunaungdomen vad som behövs. Hjälper till i Sollentuna Fritidsnämnd med motionsrundor och andra ungdomliga inslag för cykelarbetet.

Vårt gemensamma är Djurgårdens cykelsektion och dess fortsatta verksamhet, och kanske kan det här samarbetet utbyggas ytterligare. Då har vi alla möjligheter att få ytterligare breddning på vårt redan nu fruktbara ungdomsarbete.

Säsongens resultat i tävlingsammanhang har inte låtit vänta på sig. Den som tagit flesta segrarna är PB-klassaren Lars Wadell, som tillsammans med Per Kjellström, Anders Brink och Mikael Boij, gett prov på gott kunnande.

I PA-klassen är Thomas Holm vårt trumfkort, och frågan är om inte han i år verkligen slagit igenom på både tempo- som linjeloppen. Bengt Engstrand, Lennart Persson och Sandro Holm har haft det lite besvärligare i portgången, men deras successiva utveckling ger vid handen ett påtagbart intresse för cykelsporten.

U-klassen, vår kommande junior-klass: här är Hans Ekholm den som ligger närmast till juniorsadeln, och året efter ligger Thomas Eriksson/Ulf Crona, vilka tränat lagtempo, och visat spår av verkligt kunnande genom att bli 5:a i Svealandsmästerskapen och Stockholms DM.

I Trelleborgs 3 Dagers (fyra tävlingar på tre dagar) blev klubbplaceringen 11:a och då att märka antalet lag var 26, med bl. a. danska cykelkunniga pojkar.

Seniorklassen har i dag endast två man, Thomas Eriksson och Berthold Helgesson. Thomas är den som verkligen satt fart på "Bertie" och gett honom självförtroende.

"Mackan" har redan nu signalerat att nästa år blir den stora satsningens år, då kommer han också att träna våra grabbar, och det kan vi säga är populärt: Med Mackan kom vinden...!

På den arrangerande sidan av tävlingar gjorde vi en Ungdoms 3 dagars under pingsthelgen i Sollentuna, vilket som tidigare i vår korta tävlingshistoria, en stor succé med åtföljande av hårt arbete för styrelsen, familjefunktionärerna, och som alltid på plats då det händer Djurgårdens Supporters Club.

Klubbmästare 1972:

Linje/äldre Thomas 'Mackan' Eriksson.

Linje/yngre: Thomas Holm.

Tempo/äldre: Hans Ekholm.

Tempo/yngre: Thomas Holm.

Till vår ÖS: Vi är en liten sektion med mycket bett...

P.G.

3-dagars-cykel

Vår andra Ungdoms 3 dagars 1973 9—10 och 11 juni i Sollentuna är inte bara Cykel, det är mer... Det är förstående Myndigheter: Länsstyrelsen, Polisen, Sollentuna Fritidskontor... och många, många andra hjälpande krafter. Och bland dom många hjälpande krafterna vänder vi oss till Hammarby IF — cykelsektionen, Erik Bertil Hofmejer, ja alla namn i denna förening kan vi ej i skrivande stund komma ihåg... men ett stort tack från oss blåänder, säger P.G. Eriksson och ger en bingé resultat:

Våra djurgårdares resultat:

Klass PB, etapp 1, linje 5x6 km: 4) Anders Brink 30.40,0, 8) Mikael Boij 32.40,4, 14) Mikael Lind 33.52,0.

Klass PB, etapp 2, tempo 10 km: 9) Anders Brink 19.03,7, 11) Mikael Lind 19.30,4.

Lyrik från PG

Lätt att tända har vår cykelordförande Per-Gunnar Ericsson, som låter sig entusiasmeras för aldrig så små glädjeämnen, och som också kläcker massor med goda idéer. Han skulle bara behöva hjälp att genomföra dessa idéer så är det intet tvivel om att vi också skulle ha Sveriges bästa cykliststall. Som på den tid, då halva Stefaniterna flyttade över till oss och gjorde det hopplöst för landet i övrigt att tävlingscykla. Oswald Johansson & C:o åkte ju till sig allt i SM-väg.

Men det var om PG:s entusiasm det här skulle handla. I ett sommarbrev har han skickat vår redaktion ett klipp ur en Örebro-tidning med rätt för oss att föra det vidare.

Under rubriken: "Toppen i Kumla, tycker glada DIF-cyklister" handlar det om ett brev till tidningens lokal-kontor i Kumla.

I brevet från PG berättas det hur vår cykelpappa och hans grabbar mött tidernas inkvartering från Kerstin och Arne Andersson efter att ha kört "Hjälmarer runt". PG svämmas över av entusiasm och talar om "toppen-service, sjudundrande fint kvällsvarsbord, skön inlogering, ett konungsligt bord för hungrande ledare, i all oändlighet kan vi tacka, lyriken den tar aldrig slut..."

Han kan lägga sina ord, den PG.

Hur grabbarna klarade tävlingsstratserna "Hjälmarer runt" är i pressläggningsögonblicket inte känt.

Sammanlagt, 2 etapper: 6) Anders Brink 49.43,7, 10) Mikael Boij 53.11,6, 11) Mikael Lind 53.22,4.

Klass PB, etapp 3, TT-lopp 5x1,5 km: 4-6) Anders Brink 14,29, 9-10) Mikael Lind 16,00.

Sammanlagt, 3 etapper: 4) Anders Brink 1.04,12,7, 8) Mik. Boij 1.09,08,6, 9) Mikael Lind 1.09,22,4.

Klass PA, etapp 1, linje 5x6 km: 40) Sandro Holm 52.50,0.

Klass PA, etapp 2, tempo 20 km: 40) Sandro Holm 35.43,5.

Klass PA, sammanlagt, 2 etapper: 40) Sandro Holm 1.28,33,1.

Klass PA, etapp 3, TT-lopp 10x1,5 km: 35) Sandro Holm 30,02.

Klass PA, sammanlagt, 3 etapper: 36) Sandro Holm 1.58,35,5.

Klass U, etapp 1, linje 8x6 km: 8-30) Thomas Eriksson 1.16,03,5, Thomas Holm d:o.

Klass U, etapp 2, tempo 30 km: 11) Thomas Holm 48.55,9, 14) Ulf Crona

Kvittering

Så var det vår vän långtradarhauffören, som klev in på caféet utanför Västerås på E 18 och beställde kaffe och bullar. Strax efter honom körde två motorcykelknuttar fram och parkerade sina vrålk, gick in och tog vägen till chaffisens bord. Där tog den ene av dem chaffisens kaffekopp och den andre tog bullarna och satte sig vid bordet bredvid och började stjälpa i sig kaffet.

Chaffisen steg upp, gick till kassan, betalade för sig och gick sin väg.

— Du, ropade knuttarna till servitrisen, det var ingen vidare tuff kille, han kunde inte ta för sig.

— Nä, sa servitrisen, och han kunde inte köra bil heller. Jag såg just hur han körde över två motorcyklar som stod utanför och gjorde dom platta som ett par flundror...

Whisky

Och så var den annan skiva, den här gången i Vilda Västern. En cowboy kommer ridande till saloonen och skriker åt barmästaren:

— Fort, en spann whisky till min häst!

— Vad ska ni ha själv då?

— Ingenting, jag kör.

Hundavdelningen

De förnämsta hundkännarna har vi inom Överstyrelsen, där Carl-Hjalmar ägnar sig åt en miniatyr medan Kalle Lilja håller sig med en engelsk Lakelandsterrier (född i Småland). Den senare är betydligt äldre, och när miniatyren presenterades av Carl-Hjalmar utspann sig detta samtal.

— Vad ser jag, har du skaffat en jycke, vad heter rasen, undrade Kalle.

— Jojo minsann, det är en polishund.

— Polishund, det kan man inte se.

— Nä, han är vid hemliga polisen förstärkt.

49.19,0, 22) Thomas Eriksson 49.58,4, 34) Bengt Engstrand 53.29,7.

Klass U, sammanlagt, 2 etapper: 11) Thomas Holm 2.04,59,4, 20) Thomas Eriksson 2.06,01,9.

Klass U, etapp 3, TT-lopp 20x1,5 km: 4) Thomas Holm 52,33, 5) Thomas Eriksson d:o, 8-29) Bengt Engstrand d:o.

Klass U, sammanlagt, 3 etapper: 10) Thomas Holm 2.57,32,4, 17) Thomas Eriksson 2.58,34,9.

Fäktarna står för SM-traditionen!

Det kalla stålets män — så brukar vår historieskrivande årsberättelsekrönikör benämna fäktsektionens hejiga aktiva. Det finns anledning glädjas än en gång över vad dessa åstadkommit. Den tradition, som kräver att Djurgården varje år skall utöka sitt förråd av SM-tecken med något ytterligare i mästerskapsväg, är något som fäktarna förstår att fullfölja. Blir man därtill näst intill världsmästare, som Hasse Jacobsson nu senast i Göteborg — andra plats i sista stund sedan VM-triumfen stod på lut — kan man verkligen tycka att Béla Rerrich, Oscar Bernadotte, Yngve Arnell och allt det andra folket på ledarsidan kan känna tillfredsställelse.

Yngve Arnell,
bas i fäktning,
har anledning
till belåtenhet.

— Och visst är vi belåtna. Säsongen går efter beräkning, kommenterar Yngve Arnell. Kanske jag gläds mest över att "vi" vann världens största värjtävling i Heidenhem, där 300 fäktare från all världens hörn ställde upp, och där vår man, Jaan Veanes, segrade närmast följd av Göran Flodström, som är djurgårdare och tränas av Béla, men som i år tävlat för Umeå Fäktklubb.

Vore det inte för att kostnaderna bara ökar och därmed ger extra stora bekymmer skulle våra fäktare leva ett underbart liv. Särskilt på värjan är Djurgården av världsklass.

—Men allt har som sagt en baksida, och det rör pengarna. Att vara idrottsledare i Sverige är inte så mycket att vara ledare på idrottslig basis utan mera att vara ute och "ragga upp" pengar för att hålla det hela flytande, berättar fäktsektionens sekreterare Ivar Brandelius och undrar samtidigt om inte huvudkassan kan lättas på några slantar.

Under innevarande år har penningkrisen accentuerats till den milda grad, att vår entusiasm och vilja till ideellt och oavlönat ledarskap nästan börjat övergå till defaitism. Det ideella jobbet är ju den hörnpelare, som vår verksamhet vilar på.

Nu gnisslar och knakar det i våra hörnpelare. Ännu håller vi den värsta nöden från dörren, och för visso är vi tacksamma för allt stöd och all förståelse, men det skulle behövas rejäla tillgångar för att vi skall kunna leva upp till hela vår förmåga att producera fäktare av stort format och för att bygga upp diverse talanger av än så länge mindre format.

Säsongen började direkt efter årsmötet genom att vi tog SM på värja i lag med Hasse Jacobsson, Jaan Veanes och Leif Högström, Björn Jacobsson och Takashi Masamma. Given i laget hade varit Calle von Essen, som dock på grund av sjukdom måste stå åt sidan.

Nästa glädjämne: Juniormästartiteln i DM på florett tog Maud-Ann Tesch med Ann Molvidsson på bronsplats.

Sedan en landskamp mot Finland: Sverige vann med 14—2 och våra bröder Hasse och Björn Jacobsson plockade hem vardera 4 segrar.

Vintervärjan i Åkeshovshallen var nästa evenemang: Leif Högström och Anders Ekblom överst på prislisan.

—o—

Sedan kom DM på värja: 1) Hans Jacobsson, 2) Carl von Essen och med Ann Molvidsson tvåa på floretten.

JSM: värja Leif Högström tvåa, florett damer Ann Molvidsson också tvåa.

Skandinaviska mästerskapen på värja i Halmstad följde: Hans Jacobsson vann med 5) Carl von Essen och 6) Leif Högström samt Ann Molvidsson tvåa på floretten.

—o—

Ovanpå det följde världsevenemanget i Heidenheim, där det behövdes omfäktning i toppen mellan Jaan Veanes och Göran Flodström, då bägge stannat på vardera 5 segrar.

När omfäktningen skulle börja, tog Béla sin blaeser och gick! Märkligt med hela fäkteliten i spänning inför utgången, och de ungerska ledarna frågade också vad Béla menade:

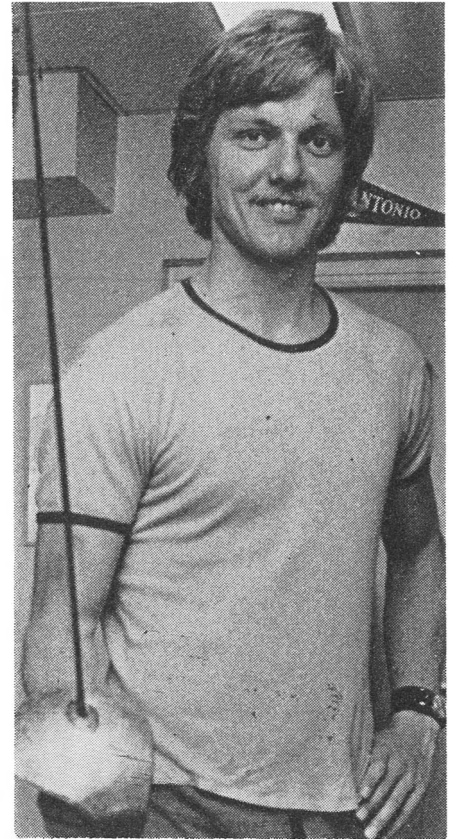
— Skall du inte se finalen mellan dina två adepter?

— Ointressant för mej, jag ser dem varje kväll i vår fäktsal hemma i Stockholm . . .

Fast visst var Béla intresserad av utgången. Men även han kan ju någon gång få hålla masken.

—o—

Nästa tävling gällde SAF-pokalen. Hans Jacobsson vann. Därpå dags för SM-värja den 2 juni i Åkeshovshallen.

Bara någon stöt från världsmästartiteln i somras! Hasse Jacobsson ser dock belåten ut och signalerar en VM-medalj i silver.

Nya djurgårdstriumfer: Jaan Veanes vann och Carl von Essen var tvåa med Göran Flodström närmast efter.

Åkeshovscupen fick sedan Hans Jacobsson som segrare med Calle von Essen på andra plats.

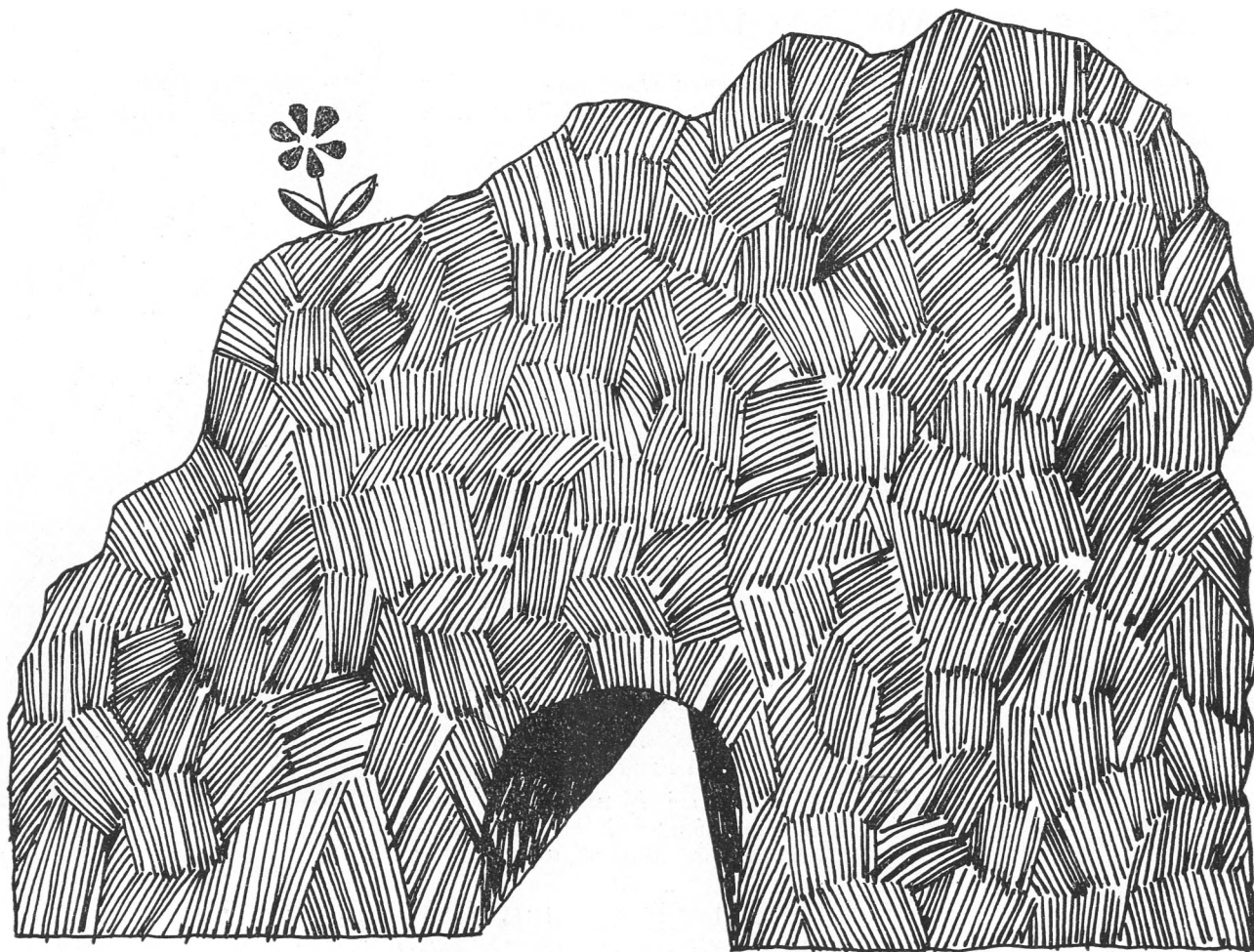
Seniordamernas SM följde med Maud Ann Tesch som 4:a och Ann Molvidsson som 6:a, bra gjort av våra juniorflickor mot de riktiga seniorerna.

Uppsalakannen (skänkt av Oscar Bernadotte af Wisborg) kunde vi av snygghetsskäl (?) inte vinna men Göran Flodström var tvåa, Leif Högström 3:a och Jaan Veanes 6:a.

"Axel Wahlbergs minne" blev sedan Djurgårdens genom 2) Hans Jacobsson, 3) Carl von Essen och 4) Mikael Skantze.

Det kan väl räcka en stund som bevis på våra fäktares aktivitet och förmåga, undrar Yngve Arnell.

Visst kan det så. Yngve håller något vid sidan om i gång med sin egen "tävling". Såsom tävlingsledare. Han kunde jubila med arrangemang nummer 300 i samband med att han fyllde 50 år och blev därvid vederbörligen avtackad och prisad. När det här skrives har han just gjort sitt 312:e tävlingsarrangemang.

Cold Stores, Stockholm

Nytt rekordstort fryshus i berg

16.000 m³

Berget magasinerar kylan

Vid Årstadals industriområde har AB Stockholms Kylhus nu i drift en ny högtintressant fryshusanläggning, helt inne i berg. Med sina 16.000 m³ är fryshuset ett av världens största i sitt slag, och har även utanför fackkretsar rönt stor uppmärksamhet. Den magasinerade kylan i berget gör driften mindre kostsam än i konventionella fryshus, vilket kommer våra kunder till godo.

Kyltempererad terminal inne i berget

Lastning och lossning sker under garanterat säkra temperaturförhållanden. En tunnel går rakt genom servicebyggnaden in i berget och fordonen expedieras rationellt i den naturligt kylda terminalen. Helt skyddade för väder och vind.

Modern servicebyggnad

Servicebyggnaden är placerad utanför själva bergfryshuset och innehåller beredningslokaler, kontor och personalutrymmen, delvis avsedda för uthyrning till kunder.

Snabb expediering

Tack vare anläggningens funktionella utformning och dess nära anknötning till E4, Stor-Stockholm och Essingeleden kommer vi att kunna ge en verkligt snabb och ekonomisk frysservice.

Vi tror att denna nya anläggning skall bli ett utmärkt komplement till vårt fryshus vid Norra Hammarbyhamnen, Stockholms enda moderna fryshus inom tullarna.

Ring gärna och avtala tid för ett besök, så får Ni se ett fryshus utöver det vanliga!

AB Stockholms Kylhus, Telefon 08-44 0870

Med tack för allt ...

Det är ju givet att även djurgårdare måste kunna röra på sig, men det är alltid lika dystert, när det drabbar oss på vitala punkter. Hur led vi inte när Sigge Bergh åkte i väg med Hasse Jeppson till den italienska proffsfotbollen. Visserligen fick Hasse det bra, men svensk fotbollspublik gick miste om en sjuvärdeles färgklick.

Det har hänt mycket sedan dess. Trafiken har blivit livligare både till och från oss, och man skall väl inte jämra sig. Fast nog är det tveksamt om man kan anse sig tröstad av att de spelare, som går ifrån oss, innebär en viss valuta i form av att deras nya klubbar betalar en slant.

Nog skulle vi gärna avstått från de kronor, som Landskrona gav oss för Claes Cronqvist och Danne Brzokou-pil. Visserligen bidrog slantarna till att vi kunde inhandla andra friska krafter, men stabiliteten i laget sattes på hårda prov. Så blir det alltid.

Nu är det aktuellt med att ytterligare ett par spelare packar kappsäckarna och söker sin lycka ute i provin-sen.

Conny Granqvist och Jan-Erik Sjöberg anser sig ha gjort rätt för sig i Djurgården och sticker i väg. Natur-ligtvis önskar vi dem lycka till.

Hur en infödd stockholmare som "Prillan" Sjöberg skall klara sig i den skånska myllan återstår att se. Conny

På sjukhus

Så var det en AIK-are, som hade måst läggas in på Karolinska sjukhuset, där han omsider kom på benen och började röra sig i lokalerna.

Han kände sig ensam och gick in i en av salarna för att se om han möjligen kände någon där.

— Finns det möjligen någon AIK-are här, ropade han.

Inget svar till att börja med, men på en ny fråga hördes från en av de bortersta sängarna en svag röst:

— Nä, det räcker väl att man har magsår för jävelen!

"PRILLAN" LÄMNA R IN

Hösten 1973 upphöjdes Jan-Erik Sjöberg till kapten i vårt fotbollslag och det bidrog kanske till att han växte åtskilliga tum i spelarstyrka och gjorde sin bästa säsong. Därför var det desto smärtsammare för Djurgårdens folk att sitta på läktaren och veta, att han också gjorde sin sista säsong. Här lämnar "Prillan" en match på Råsunda och tar därmed avsked från oss alla. En kille med verklig resning.

som är uppfödd i Mälardalen och stannar där fast på respektabelt avstånd från Stockholm, bör inte få lika besvärligt.

"Prillan" har i alla lägen varit en spelare, som bjudit till ordentligt och lojalt ställt sina krafter till förfogande på vilken plats han än satts att spela. Det är bara hans intresse att spela bandy utanför Djurgården, som varit helt obegripligt. Vi som har så starkt bandylag.

— Om vi lämnar bandyn åt sidan, så beror mitt försvinnande från Djurgården av något så självklart som att jag måste tänka på mitt civila jobb, berättar "Prillan", som från att ha varit murare numera är fastighetsskö-

tare. I denna roll har han förflyttats av sin arbetsgivare Valand till Malmö. Kul att få en sån här chans. Fotboll kan man ju inte leva hela livet på ens som extraknäck. Jag har gjort 9 år i Djurgården efter att som 18-åring ha debuterat 1965. Det kan räcka. Tråkigt att banan i landslaget blev så kort. Jag fick chansen mot Finland i en A-kamp 1966 i Helsingfors, där en finsk hårding fick in en fullträff på mitt ena knä med följd att det blev bärbärare och ambulans. Visserligen läkte skadan efter en längre tid, men min internationella bana var slut. Det fick räcka med Djurgården, och där har mina 9 år verkligen varit underbara år.

Djurgårdens gymnastikdirektörer

Eva Hermansson, som ett tag gällde som ständigt tvåa i SM-konståkning, där Britt Elfving alltid var någon poäng före, har antagits som elev vid GIH. Hon blir om några år gymnastikdirektör. Liksom Britt blev på sin tid. Lycka till!

Ett par manliga gymnastiklärare har Djurgården också fått kläckta vid GIH i form av Sven Lindman (fotbollsbyråsen) och Sten Berglund (boxningstränaren).

Annars mest känd som djurgårdare på gymnastikdirektörernas ranglista: prinsessan Birgitta.

Hon var samtidigt med Sven Tumba Johansson, vilken väl får anses som kändis nr 2 av de våra. På den tiden hette gymnastikskolan GCI (numera GIH), och den minnesgode läsaren kanske kommer ihåg att Tumba inte hade tillräckligt höga betyg för att klara inträdesproven. Han erbjöds emellertid att få slinka in en bakväg som extraelev på de meriter han skrapat ihop från ishockeyn. GCI behövde ju litet PR . . .

När det emellertid inte kom något besked från GCI hur det blivit med Tumbas ansökan hörde en orolig ledare i vår ishockeysektion av sig hos skolans rektor och undrade om det hänt något . . .

Besked:

— Vi har inte fått någon ansökan från Tumba ännu. Bäst han raskar på!

Nu gällde det att få blixtkontakt med Tumba för att rädda situationen. Tumba påträffades också och tillfrågades varför han inte tagit vara på den här chansen och kastat in sin ansökan i tid.

Svar från Tumba:

— Det trodde jag Djurgården skulle göra.

Visserligen var våra ledare vana att sköta Tumba som ett lindebarn, även att snyta honom, när så behövdes, men att skriva sitt namn under en ansökan borde han kanske göra själv. Hur som helst kom ansökan i väg och Tumba blev kurskamrat med Birgitta. Någon förlovning blev dock aldrig aktuell.

—o—

RÅTTAN PÅ REPET . . .

Ta inte i för hårt

Jo då, den här rubriken handlar om AIK och rättor. Men den handlar också om Djurgården. Och om Bajen.

I de två första derbyna i fotboll under 1973 gick det på tok. Både för Djurgården och AIK. Mest för Djurgården. Som fick stryk i två raka matcher.

AIK ställde upp skärpta som raknivar mot oss och redan ett par tre minuter efter avspark låg två bollar bakom Björn Alkeby. Matchen hade ju knappt börjat så det var ju inte så välregisserat om man ville ha litet spänning uppe på läktarna, där ungefär hälften av de 25.000 åskådarna tappade luften. Slutligen vann AIK med 4—0, och vi kände oss mer än förkrossade. Vi kände oss närmast förödmjukade.

Sedan blev det så småningom AIK:s tur att bli förödmjukade. Av Bajen, som inte ett dugg brydde sig om att AIK låtit utropa sig till stans bästa lag i samband med 4—0-segern över vårt gäng. Bajen hade inga komplex utan slog AIK med 3—0.

Men detta var inte denna historie-skrivnings sans morale. Den kommer här i stället. En ofta betrodd fotbollsexpert i vår kungl. Överstyrelse brukade förr i tiden påstå, att det alltid förde med sig menliga följder för de lag, som till varje pris ville hävda sig mot Djurgården och därför mobiliserade alla krafter, både underjordiska och överjordiska, för att lägga våra järnspisar på rygg. Det förde nämligen med sig att denna kraftexplosion tårde så hårt på krafterna, att man inte orkade komma igen i nästa match utan då ofta uppträdde som blåbär och tog stryk av enkla småhandlare.

Bry er därför inte om att försöka krossa våra järnspisar utan spela som vanligt och ta vara på vad slumpens skördar kan ge er, rådde vår expert både AIK och Hammarby. Att bara ladda upp till en enda match, om den aldrig så mycket kallades för "årets match", var misshushållning med krafter och inspiration eftersom den förde med sig att spelarna en tid framöver mest kom att likna slokande tulpaner.

Nu gick dessa erfarenheter igen. AIK var efter en svag start på väg upp igen och mötte Djurgården, som ännu inte kommit igång. Det blev 4—0 för AIK. Men med fortsättningen uppåt för AIK blev det ingenting av. I stället följde en rad dåliga matcher och plötsligt låg AIK efter Djurgården.

Sedan gav Hammarby ett prov på hur svår en läxa är att lära. Hammarby tog i för allt man hade inombords och vann inte bara över Djurgården utan något senare även över AIK (4—1 och 3—0 var siffrorna) och härmed räknade Söder att få uppleva en ny storhetstid, då poängen bara skulle rasa in.

Men de hårda tagen mot AIK och Djurgården och för all del även mot Malmö fick plötsligt sviter. På Söderstadion skulle Hammarby fullfölja grannlåten och sätta Öster på plats. I stället kom Bajen ner på jorden med fruktansvärd fart och lät Öster vinna med 4—0, som kunde varit 8—0, om inte Ronnie Hellström gjort en del magnifika saker i sitt mål.

Vi vill med detta inte ha sagt att krafturladdningar som dessa vilka AIK och Hammarby gjorde mot Djurgården måste betyda platt fall i de kommande matcherna, men historien talar sitt tydliga språk. Ett gott råd till våra allsvenska kollegor här i stan: överansträng er inte mot Djurgården. Det finns lättare segrar att hitta på andra håll — segrar som inte får omedelbara konsekvenser med sammanläggning i veckor framöver . . .

Med tillstånd

Vi träffade Einar Olsson, Lill-Einar, legendarisk backhoppare, budkavlelöpare och fotbollsspelare, när seklet var yngre.

— Även vi var unga, ibland misstänkt unga, när vi skulle tävla, och ibland krävdes det därför fullmakt från föräldrarna. Se här till exempel, säger Einar och plockar fram ett intyg med denna text:

Undertecknad, såsom målsman för Einar Olsson, född den 18 juli 1886, tillåter denne (a) att delta i de af föreningen för skidloppningens främjande i Sverige anordnade täflingar vid Fiskartorpet.

Stockholm den 1 Februari 1900

A. Olsson
Målsman

Bowlarnas uppmarsch har börjat

Glädjande nog blev vår vistelse i div. 3 denna gång bara ettårig. Med det lag vi har nu, kommer det säkert att gå bättre för oss i tvåan. Bl. a. har vi nu flera duktiga ungdomar. En av dessa är Lars Magnusson, som blev bästa ligaspelare med 750 i snitt. Därefter följde Kent Kyrk med 749 och Pelle Gustafsson med 748. Lasses fina slagningar har också uppmärksammats så att han blev uttagen till NM för juniorer.

B-laget kom 4:a i sin grupp med 704 i snitt. Flitigaste B-lagsspelare har de båda nyförvärven Sten Nilsson och Karl-Åke Widman varit.

Vårt C-lag kom 2:a efter AIK. Laget fick 704 i snitt.

Två lag har vi haft med i oldboysligan. Förstalaget kom 4:a i grupp A, medan vårt andralag kom sist i grupp B. Det kanske går bättre till ett annat år när våra oldboys fått rutin.

Ungdomssektionen har även i år tränat regelbundet varje lördagmorgon. Ett 20-tal har ställt upp, och att träningen gjort nytta visade grabbarna genom att vinna grupp A i S:t Erikscupen.

Årets KM spelade vi i Eskilstuna. Lasse Magnusson höll stilen från ligan och vann på 1526. Synd att Lasse inte kunde följa upp sin fina inledning, då han hade 880 på de 4 första serierna. Men då hade han förstås utklussat de övriga, så att all spänning hade försvunnit. Tage Holmlund kom 2:a på 1524 och Pelle Gustafson 3:a med 1509. Tage var 2:a både 1971 och 1972 i KM, varför han nu fick sin 3:e andraplacing.

Träningen har vi även i år haft på Birkahallen, och bästa träningsnitt fick Lasse Bergqvist med 752.

Poängtävlingen vanns i år av Hasse Samuelsson, som fick ihop 202 poäng. Hasse lyckades även vinna den utslags-tävlan som gått på träningskvällarna.

I DM och BDM fick vi inga större framgångar. Bäst i DM Bertil Johansson med 1544, och i BDM Claes Lindholm med 1517.

I JDM gick Björn Oddö till finalen och fick där en fin andraplacing.

I SM, som i år gick i Örebro, ställde vi upp med 8 man. Bäst av dessa blev Lasse Bergqvist på 1558 poäng.

Från JSM i Falkenberg rapporteras ingen över 1500. Bäst var Lasse Magnusson med 1461.

Oldboys-SM i Värnamo blev inte lika lyckosam för vår del som fjolårets. Bäste man i år blev Nisse Dannberg på 1531.

Vi har även i år haft vår vanliga klubbmatch mot MP, och som vanligt så förlorade vi. Men skillnaden mellan oss blir mindre för varje gång, så nästa

Kom ner och titta

Vad är bowling? Jo, bowling är ett spel som spelas på en bana som är 23,8 m lång och 1,06 m bred och man använder ett klot som är borrarat för långfinger, ringfinger och tumme. Med detta klot, som väger ca 7 kg för herrar och ca 5,5 kg för damer, skall man försöka slå ned 10 st kägglor som vardera väger ca 1,5 kg. Bowling... Ja, allt detta kan ni ju läsa om i uppslagsböcker, men titta på bowling kan man inte göra där. Därför har jag ett bra förslag: Kom ner och titta på Djurgårdsmatcherna i stället.

Djurgårdsbowlarna är verkligen på tårna nu. Vi är nyuppflyttade i div. II där vi bl. a. har att tampas med lag från förutom Stockholm även från Näs-sjö, Jönköping, Västervik och Linköping. Med det gamla gardet som vann III:an förra säsongen samt några fina nyförvärv skall vi säkert klara oss bra även i II:an.

Vi tror oss även ha sört för framtiden då vi har en mycket livaktig ungdomssektion, som tränar på lördagsmornanerna för bl. a. spel i St. Ericscupen.

Vi hoppas att Du känner Dig manad att gå ner på bowlinghallen och heja fram DIF. Vi behöver Ditt stöd!

Hasse

år så... Bästa man Pelle Gustafson med 778.

Sektionen har haft det svårt med ekonomin under säsongen, men det har ordnat sig någorlunda. Om nu alla vill försöka att betala sin månadsavgift i tid till nästa säsong, så blir det ännu bättre.

DIPLOM I BOWLING

För första pris i S:t Erikscupen i bowling klass A 1973 blev det diplom till Peter Alm, Lars Magnusson, Lars-Åke Nilsson, Björn Odöo, Kaj Alm, lagledare.

Heligt rum

Rökfria utrymmen ropas det allt ivrigare efter, och på tågen är det nu också meningen att kupéerna för rökare skall bli allt färre, medan vi som gillar någorlunda ren luft skall tilldelas flera kupéer. Men vi som inte åker tåg utan sitter i sammanträdesrum har kvar alla problem med folk, som längtar efter att få gasa ihjäl sig själva och därvid dessvärre också sin omgivning.

Djurgården har infört ett rökfritt överstyrelserum i vilket ingen ens får plocka upp en tändsticksask utan att sekreteraren får eld i stjärten och skriker "ut". Han har tagit på sitt ansvar att inte en röklinga skall få skymta i detta heliga rum. En grannliga uppgift i samband med besök av högt uppsatt och röksuget folk, men av någon anledning har även sådana människor en viss respekt inte för sekreteraren men för gällande regler.

Så rök inte vid edra besök hos överstyrelsen! Bara ett försök kan leda till minskade anslag...

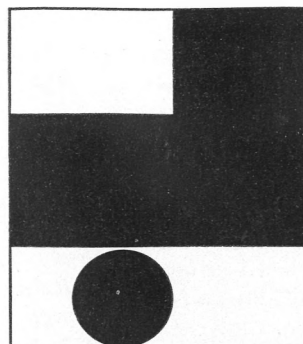
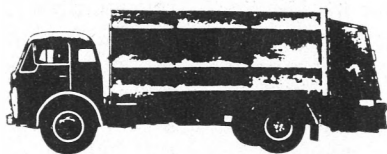
Bland alla urklipp vår sekreterare gjort för att ha stöd i sin fostrargärning plockar han fram denna insändare i Expressen:

SPOLA RÖKEN!

Det är hög tid att alla vi som inte röker säger ifrån att vi inte tolererar rökningen. Från morgon till kväll tvingas vi stå ut med rökarnas hänsynslösa framfart. Redan när man sticker ut näsan i trappuppgången känns den äckliga stanken av cigarettretök. I kön till bussen står nästa rökare. Rökaren släcker sitt rökverk precis innan han går in i bussen. Likadant på tunnelbaneperrongen. Rökarens motto tycks vara att tända just innan han eller hon stiger av och släcka just när han eller hon kommit in i vagnen. På jobbet får de sedan värja dig så gott det går från rökarna i arbetsrum, korridorer, kaffe- och lunchrum! Rökarna förstör också din fritid. I skog och mark, på idrottsplatser, överallt sprider rökarna sin stinkande tobaksrök och skräpar ner med sin aska och sina fimpar. Rökningen är hälsovådlig inte bara för rökarna själva utan också för oss icke-rökare, som tvingas inandas röken.

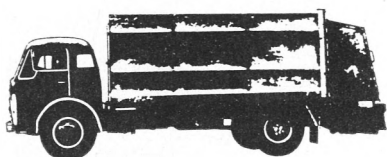
**Håll Sverige rent från rökning,
Täby**

NY SYMBOL FÖR

SELLBERGS

RENHÅLLNINGSSERVICE

Fastighets- och
industrirenhållning

Slamsugning

Tankservice

Maskinsopning

Oljesanering

SELLBERGS

RENHÅLLNINGSS AB

Sveavägen 163, Fack, 104 35 Stockholm 23

Tel. 22 70 40

Upp som en sol . . .

Upp som en sol, ned som en pannkaka . . . Den händelseutvecklingen brukar man höra talas om, och säkert har många av våra lag varit utsatta för att ha fått denna stämpel på sig. Upp som en sol och så det där med pannkaka . . .

Det stämde emellertid dåligt, när våra friska C 2-grabbar gick på en mina i slutspelet i S:t Eriks cup i ishockey. Det enda som stämde var att solen gick upp. En strålände och värmande sol, som tyvärr gjorde pannkaka av isen på Kärrtorps idrottsplats, där slutspelet skulle fortsätta med ett möte med Farsta AIK. Och just AIK av alla lag. AIK som i slutspelets sista match lagt oss på rygg inför 11.000 vittnen på Johannehov. Nu ett annat AIK. Från Farsta. I vår 50:e match och med 300 gjorda mål. Vi gjorde bara 1 mål. Farsta gjorde 3. Ajöss från S:t Eriks cup för denna gång.

Mesostisen var densamma för bägge lagen, men våra grabbar, som fått en viss vana vid parkettgolv och haft hårda isar att få sitt millimeterspel att stämma på, kom mest av sig. När de givna målen inte ville infinna sig av bara farten, började det kärva, och när sedan en av de våra råkade styra in ett skott från en Farsta-gosse bankade olyckorna på dörren. Trots fint målvaktsspel av Micke Alming stod det plötsligt 3—0 och sedan hjälpte det inte att DIF gjorde 3—1. I mesosten gick det inte att få pucken att följa med. Bara att kassera in första förlusten på 50 matcher . . .

Efter banketten

Från den tid, då det förekom s. k. banketter efter matcherna, berättas att en av ledarna blev en smula på lemonaden, och hans hemfart gick därför efter vingliga vägar. Omsider stod han dock utanför porten men bara för att upptäcka, att han glömt portnyckeln. Vad göra annat än att ta upp en näve grus och kasta på sängkammarens fönsterruta, där hustrun snabbt visar sig för att få order:

— Älskling, kan du kasta ner dörrnyckeln.

Hustrun studerar sin vacklande herre och man och svarar:

— Du, kanske jag ska kasta ner nyckelhålet också!

Här ska du få ett tips att lära grabbarna att både skuldertackla och få i väg ett handledsskott, säger föreningsordföranden Carl-Hjalmar Bodman och ger Roger Botte (Tarasov) Bothén en privatlektion.

Rolle Stoltz minns . . .

Efter att hemmaexpertisen i flera år tjatat om att jag åkte skridsko som en snigel kom det onekligen som ett slags upprättelse när jag efter VM 1963 korades till världens bästa back. Den internationella juryn ansåg tydligen att även om jag inte var någon fantom på grillorna, så kompengades det av att dom tyckte att jag var rätt snabb i roten. Så jag var ganska stolt när jag besteg prispallen tillsammans med kanadensaren Seth Martin (bästa målvakt) och tjecken Miroslav Vlach (bästa forward). Och det blev hastigt slut på snacket om min påstådda långsamhet.

Makabraste minnet är när jag råkade slå ut fyra tänder på min gamla vän och backkompis Lasse Björn. Det skedde i Ostrava vid VM 1959. Jag var nere i rinkhörnet och skulle blockera pucken, så jag såg inte att Lasse kom ångande bakifrån för att hjälpa till. Jag gjorde ett ryck för att få loss klubban, och det bar sig inte bättre än att Lasse fick skaftet mitt i planeten med ovan nämnda olyckliga resultat.

Det hela var naturligtvis ofrivilligt från min sida, och i pausen var jag nästan lika gråtfärdig som Lasse. Föga tröst erbjöd dock vår tränare Ed Reigle när han hjärtlöst konstaterade:

BAKA BULLAR . . .

I förra numret av Djurgårdaren hade vi en annons på mottot "Ät mera bröd . . ." från Stockholms-Bagarn. Det blev en succés ty alla våra över 5.000 medlemmar och deras tusentals barn och familjer, släktingar och andra, som får vår tidning i sina händer, rusade i väg och köpte så mycket bröd, att bageriet fick köra för högt tryck för att kunna motsvara efterfrågan. Den här gången bad företaget få slippa annonsera. Man ville inte riskera en ny köprush. Ett annat företag i bageribranschen skall nu med en annons i våra spalter få chansen öka sin försäljning med några tusen procent . . .

— Det var ditt eget fel Lasse. Du hade inte där att göra. Har jag inte predikat att det räcker med att en av backarna går ner i hörnet och täcker?

Till saken hör att Lasse och jag fortfarande är de bästa kompisar, och våra somrar på Sollenkroka tillhör årets höjdare.

*Roland Stoltz
(Saxat ur Pucken)*

Alliansträff på högsta nivå

Då och då träffas Stockholms tre storklubbar i halvhemliga överläggningar på s . k. hög nivå. Oftast gäller det frågor kring umgänget med statsmakterna (a olika slag) och kommunala instanser samt även umgänget oss klubbar och ledare emellan.

Häromsistens ägde en sådan träff rum i vår klubblokal på Stadion, dit samtidigt en fotograf förirrat sig för att ta den här familjegruppen av AIK, Hammarby och Djurgården med huvudsakligen ledamöter ur resp. huvud- och överstyrelser. På bilden återfinnes från vänster sittande i främre linjen: Lasse Norrman (AIK), Jan Johannisson (Hammarby), Tryggve Ohlsson (A), Carl-Hjalmar Bodman (Djurgården), Sten Ahlner (H), Reine Gustafsson (D); mellersta raden: Stig Humlin (A), Bruno Nyberg (A), Rolf Theblin (D), Arvid Claesén (H), Lennart Lindblad (A), Kaj Alm (D), Bengt Jäderholm (D), Arne Palm (D); bortre raden: Bo Hedvall (D), Lars Lindgren (D), Stig Wärdig (A), Sture Danielsson (D), Hilding Lövdahl (D), Gösta Tufvesson (H), Harry Östlund (H), Åke Lindahl (A), Sven-Erik Lindgren (H), Roland Erixon (D) och Karl Liliequist (D).

VM-titel kostade 2.000 kronor

1973 började kanske lite knaggligt för oss i Djurgården. Och när fortsättning följde på våren med att fotbollslaget hade svårt med balansen, såg det mörkt ut. Men sedan vände sig utvecklingen.

Fäktarna visade vägen med bara millimetrar från en VM-titel för Hasse Jacobsson. Ovanpå det reste Frank Andersson till junior-VM i Miami och vann en världsmästartitel i grekisk-

romersk brottning. Den kostade oss visserligen 2.000 kronor, ty så mycket pengar krävde Brottningsförbundet för att Frank skulle få göra denna drömresa. Lika mycket krävdes av de andra landslagsdeltagarnas klubbar, så de' så. Det blev bästa utdelningen för vår del i och med att Frank var ensam om att kunna ta hem en VM-titel. Nog var det värt två avlånga sedlar.

Föredömen

Dessa medlemmar drogs som vinnare av matchbiljetter bland dem som i föreskriven tid betalat sina årsavgifter.

Jack Andersson, Torsplan 5, 113 33 Stockholm, Roland Andersson, Hägervägen 58, 122 39 Enskede, Georg Hasselmark, Klädesvägen 22, 161 47 Bromma, Marie Holmqvist, Nybohovsbacken 97, 117 44 Stockholm, Stig Fröslee, Kaggeholmsvägen 14, 122 40 Enskede, Michael Törnkvist, Erikslundsvägen 180, 183 44 Täby.

Idrottsledaren är han en gammalmodig typ

Idrottsfolket protesterar högljutt mot nedskärningen av aktivitetsstödet till klubbarna. Det sades många hårda ord i Medborgarhuset i går. Det är möjligt att många människor i det här landet tycker att det finns viktigare saker att protestera mot. Det gör det säkert. Men vi ska ha i minnet att det minskade stödet drabbar idrottens sociala funktioner på ett mycket olyckligt sätt. Det kan inte vara oväsentligt.

Det handlar alltså inte om de stora fotbollsklubbarnas kärva situation, t. ex. att Malmö FF beräknar en förlust på 250.000 kronor under den nu pågående säsongen. Den sidan av idrotten har ju litet smak av professionell nöjesindustri och det är kanske begripligt om de som inte bryr sig om idrottsrörelsens problem tycker, att såna saker får "idrottsfånarna" reda ut själva.

Det finns en sida av idrottsrörelsen som inte debatteras tillräckligt ofta. Det är klubbarnas ungdomsverksamhet. 100.000-tals ungdomar är engagerade i idrott. Det är ingen tvekan om att idrotten den vägen gör en stor social insats i samhället.

Det handlar inte bara om att fostra flickor och pojkar till olympiska medaljörer, ibland blir dom inte ens mediokra utövare av motionssport, men dom är i alla fall sysselsatta under några år, då föräldrar och skola ofta har svårt att inspirera tonåringar till en meningsfull sysselsättning på fritiden.

BINGO, TOMFLASKOR

Hela apparaten hålls igång av den litet gammalmodiga typ av människor som kallas idrottsledare. Människor som år ut och år in offerar sin fritid för att kämpa för något som dom tror på, som alldeles gratis tar på sig det svåra jobbet att leda och inspirera ungdomar.

Det är klart att dom själva har utbyte av det, annars skulle dom inte fortsätta. Men nu är det ju så att det kostar pengar att utöva idrott. Klubbarna är nästan alltid fattiga. De medel som finns går till planhyror, materiel och annat som hör till idrottslivets nödtorft. Det blir alltså inte just något över för att betala ledarna med.

Med betalt menar jag då inte lön i vanlig bemärkelse, utan helt enkelt ersättning för gjorda utlägg.

Okay, vi har en slitstark och entusiastisk ledarskara i det här landet, men hur länge orkar dom? En sån här grej som det minskade stödet från statsmakterna kan bli den avgörande puffen för många, som kanske tycker att det är hopplöst att kämpa vidare när man möter så liten förståelse uppifrån.

VISST ÄR DET FEL . . . ?

Ungdomsgårdar och heltidsanställda föreståndare kostar mycket pengar. Dom gör ett fint jobb, men dom skulle

Om kontakt

ETT BREV BETYDER SÅ MYCKET

Det finns en del sektioner, som klagar på dålig kontakt med Överstyrelsen. Därför infördes på sin tid s. k. kontaktmän genom vilka kontakten kunde påskyndas och förbättras. Ofta får vi exempel på att dessa kontaktmän inte delges ens stora beslut inom sektionerna, och i sådana fall kan man naturligtvis ifrågasätta värdet av kontaktmännen. På denna punkt är det önskvärt med större förtroende och med en förbättring. Det är inte bara när det gäller att strida för sektionernas ekonomiska intressen, som kontaktmännen skall "utnyttjas". Låt honom även få del av vardagsbekymren, framtidsplanerandet m. m. Låt honom även få snabba protokollsbesked, ty inte alltid skall kontaktmännen behöva kallas till sektionernas sammanträden.

Den dåliga kontakten består ofta i att sektionerna inte svarar på brev och frågor. Det gäller för all del bara en del sektioner, men denna ovilja att ge besked stör hela rytmen i vårt arbete.

Visst förstår Överstyrelsen att sektionernas folk sitter med jobb högt över öronen, men låt även denna kontakt med ÖS och vårt behov av vissa skriftliga besked ingå i jobbet. De sektionsstyrelser, som känner på sig att ha missat i vissa fall, kanske vill ta sig en funderare och förstå att vi inte tjarar för tjetets skull. Ett brev kan betyda så mycket. Det här brevet går alltid ut i ungefär 30 exemplar. Vi begär bara ett svar tillbaka från varje sektion.

Med hälsningar och hopp om förståelse!

Överstyrelsen

Kärlek

Hon var alldeles uppåt örona kär, strök sin kille över hårfästet, bet honom i nacken och flämtade fram:

— Ooooh, vad jag älskar dej, kommer du att älska mej när vi gift oss också?

— Javisst min kära. Så ofta som möjligt. Bara din man inte upptäcker oss . . .

BETR. MEDLEMSAVGIFTER

Vi har under hösten mottagit en del klagomål från sektionerna angående medlemsavgiften. Trots inbetald avgift har en del medlemmar ej erhållit medlemskort.

För att förbättra ordningen och kontrollen vid inbetalning av medlemsavgifter, kommer vi i fortsättningen att låta **samtliga årsavgifter gå via ÖS**. Detta gäller alltså även första års medlemmar.

Vid inbetalning av avgift för ny medlem, skall på inbetalningskortet medlemmen ange vilken sektion hon eller han önskar tillhöra. Postgiroinbetalningskort för utdelning till nya medlemmar erhålles på kansliet.

Utbetalning av första års medlemmarnas avgifter från ÖS till respektive sektion, äger rum under sista veckan i varje kvartal.

stå inför oöverstigliga svårigheter om det inte fanns en massa människor som jobbade med ungdom vid sidan om.

Idrottsledarna, dessa märkliga män och kvinnor som kväll efter kväll, söndag efter söndag ställer upp och gör ett oavlönat jobb, har rätt att kräva mer förståelse från makthavarnas sida. Jag förstår dem som protesterade i Medborgarhuset i går.

Den dagen idrotten inte längre kan räkna med frivilliga ledarkrafter kommer alla att förstå den protesten, även sådana som inte är ett skvatt idrottsintresserade.

Nog måste det väl vara fel någonsans, när t. ex. en ledare som sköter bordtennisen på en ungdomsgård får betalt per timme, medan en idrottsledare som gör exakt samma jobb i många fall själv måste betala en slant?

(Nic Aslund i AB)

Sveriges färgstarkaste elva

NORDSJÖ

MULTILACK BLANKETT BINDOKRYL
PÅ MUR READY
BINDOPLAST PÅ FASAD NORDSJÖPLAST
VIT-O-SLIP ALSPACKO
NURETANSPACKEL

Res.: BINDOGLOSS - BRANDMAN - PÅ TRÄ - PÅ PLÅT - PÅ GOLV

Ett oslagbart lag när det gäller färger

tintorama

AB NORDSTRÖM & SJÖGREN

Gör gärna ett besök men ropa då "HEJA DJURGÄRN" för det lönar sig!

"MATERIALBOD" BRÄNNKYRKAGATAN 81 — Tel. 69 97 00

MALMÖ - STOCKHOLM - GÖTEBORG - NORRKÖPING - SUNDSVALL - JÖNKÖPING

BOXNING: Inte bara Putte Palm

Under den pågående säsongen har ännu inte några stora och uppskakande händelser inträffat i boxningssektionen, hjärnskakande, skulle väl boxningshatarna säga. Men verksamheten är i full gång, Kalle Berglund har en hel del grabbar, som med svett, blod och kanske lite tårar, försöker lära sig boxningens svåra konst. Tyvärr är tidningarna ganska dåliga att referera boxningstävlingar, knappast ens matchresultaten kan man finna.

Djurgården har representerats vid ett flertal tävlingar, inte bara av Putte Palm, fast många har kanske fått den uppfattningen. Vi har bl. a. haft en tävling i Västerhaninge, tillsammans med Haninge BK och där gjorde två av våra nya gossar, Lars Strandberg och Gunnar Nordmark mycket bra matcher och var helt överlägsna sina motståndare. I tidningsreferaten omtalades bara att Putte Palm besegrat Lothander, Värnamo, som är Puttes efterträdare i landslaget. Putte har besegrat Lothander ytterligare en gång och blev därmed uttagen till landskampen mot Irland den 24 jan. Putte tackade dock nej. Tyvärr, måste man säga. Det hade väl varit ett utmärkt tillfälle, att med en fin match visa förbundsledningen vem de stungit haver, visa att de kanske gjorde fel vid OS-uttagningarna. Men ingen kan tvinga Putte att ställa upp, när han inte vill själv.

På tal om stjärnor inom sporten så har det ibland skrivits en hel del om dessa bortglömda publikidoler. Tyvärr har väl många också glömts av sin gamla förening. Nu är det väl inte bara föreningarnas fel, att så har blivit,

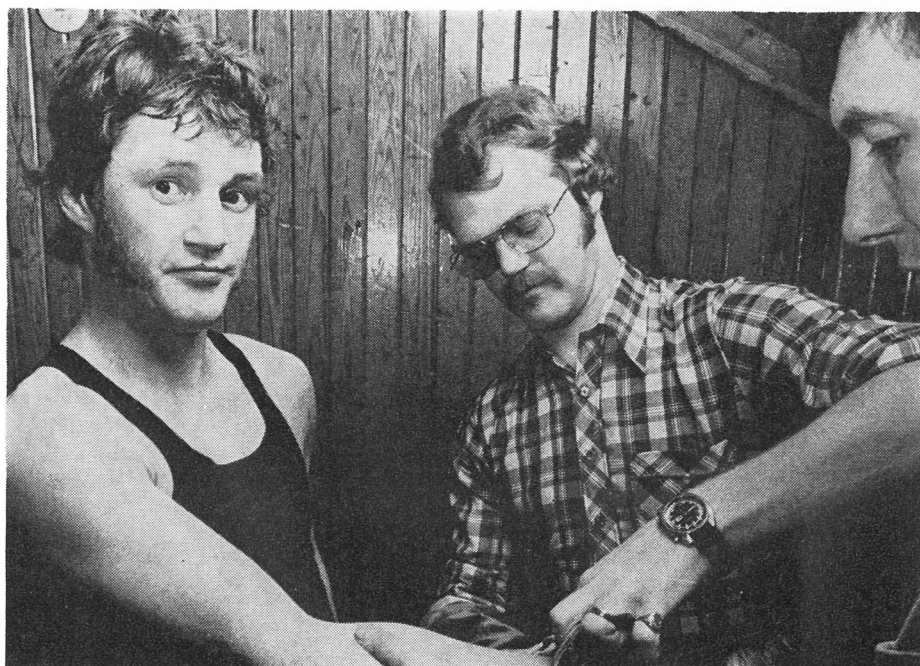
utan den f. d. aktive har heller inte sökte att uppehålla kontakten med klubben. Vi har i sektionsstyrelsen diskuterat detta och vi har vid flera små träffar och sammankomster bjudit in några gamla kämpar, för att dom skall känna att dom inte är helt bortglömda och att dom skall få ventilera gamla minnen. Detta har tydligen varit uppskattat, så vi har inom sektionen beslutat att bilda någon form av kamratklubb med forna fajtare. De som kommer att ta hand om dessa F.F. eller vad som skall kallas är Harry Wolff och Nisse Ramm. Så du gamle djurgårdsboxare som läser detta, ta kontakt med Harry eller Nisse, man kanske kan samlas under mottot: "Till flydda tider återgår min tanke än så gärna".

Du behöver inte ha varit någon av Djurgårdens största tjärnor för att få vara med, enda villkoret är att du har varit boxare inom Djurgården och är minst 35 år gammal.

Telefon till Harry Wolff 40 16 52, till Nisse Ramm 49 83 62.

Ring omgående om du är intresserad av denna träff.

Thore Starck

Senaste decenniets störste Djurgårdsboxare, Carl-Axel "Putte" Palm (till vänster) får hjälp med handskarna av tränaren och brodern Carl-Åke Palm.

Namn att minnas i pingis

På pingissidan redovisar man en omfattande och förnämlig verksamhet med kulmen nådd i form av avancemanget till allsvenskan. På årsmötet fick deltagarna glädjas över en utförlig rapport om allt sitt tävlande med alla placeringar återgivna. Man fick därmed lära känna Bernt Halvarsson, Björn Carlsson, Leif Likamaa, Toni Sohlin, Gunnar Söderström, Inge Henriksson, Stellan Johansson, Kenneth Frank, Christer Lundberg, Jan Erik Svedberg och Marie Louise Arnold.

Vilka utanför de egentliga pingiskretsarna känner alla dessa namn?

På årsmötet konstaterades att "vi i stort sett håller ställningarna från året innan. Medlemavgången är dock betänklig. Spelarna vill inte betala sin medlemsavgift och stryks därför ur rullorna".

Största glädjeämnet: åter i allsvenskan. Vi tror oss om att kunna bjuda övriga lag konkurrens.

Önskemål på damsidan: mera aktivitet. Vi har egentligen bara Marie Louise Arnold, som både tränar och spelar med framgång. Vi siktar på ett damlag bara kostnadssidan går att ordna."

Vid sidan om pingisen spelar man bingo. Därifrån kommer slantarna, som nu håller våra duktiga bordtennisspelare under armarna.

PINGIS I TABELL

DIV. II Norra

Djurgårdens IF	14	12	0	2	79—30	24
Solna BTK	14	9	3	2	77—45	21
Luleå SK	14	8	2	4	70—57	18
BTK Urnan	14	7	3	4	63—56	17
Ängby SK	14	7	2	5	61—60	16
Färila BTK	14	4	2	8	50—68	10
Uppsala Ö:a BK	14	1	2	11	37—78	4
Uppsala Stud IF	14	0	2	12	39—82	2

—o—

Nu är Djurgården igång i allsvenskan, men där har det inte startat särskilt bra. Vi återkommer, när det blir dags.

Grattis!

Många av våra medlemmar har passat på att fylla jämna år senaste året. Så blev Erik Extergren hela 60 år. Nu känd som Bordtennisförbundets ordförande, men innan den upphöjelsen en nyttig man i Djurgården, där han under några år fick vara med och lukta krut kring överstyrelsens bord. Även om han gladdes mycket över de svenska VM-triumferna, så trivdes han nog åtskilligt över att se Djurgården återvända till allsvenskan. Bra 60-årspresent.

Bland födelsedagsbarnen finns Gunnar Dahlfors, som sedan sist nu även blivit pappa till en Djurgårdsflicka. Tidigare har han och Else-Marie skaffat fram tre blårandiga grabbar.

Bland dem, som fyllde 50, hittar vi Yngve Arnell, bas hos fåktarna och hyllad alldeles extra i samband med att han genomförde sin 300:e tävling som ledare i Åkeshovshallen.

50 blev även boxningspappan Carl-Gunnar Palm liksom Gunnar Dahlfors, tidigare i Överstyrelsen och alljämt verksam bakom fronterna.

60 år blev Lennart Öberg, brottningspappa och nu med ett betydelsefullt uppdrag som lotterixpert.

40 år fyllde Ove Malmberg, numera återkommen från AIK till de gamla ishockeykompisarna i Djurgården.

50 år fyllde också Johnne Candelius (ishockey) och Gillis Florsjö (handboll).

Redaktionens hund fyllde 12 år.

I största allmänhet försökte vi vara med och gratulera våra födelsedagsbarn, bar fram blommor och presenter, men kanske någon i alla fall blev bortglömd. Vår Djurgårdsfamilj består ju av över 5.000 medlemmar, så det är inte lätt att hålla reda på alla högtidsdagar.

Till alla har vi följande att säga:

Man måste se med mod framåt, kärleksfullt åt sidan, förhoppningsfullt uppåt och med tacksamhet tillbaka.

TILL SKYDDSRUMMEN när Tommy Berggren kommer ångande

Den gångna hösten har Djurgårdens kämpatag i den allsvenska fotbollen personifierats kanske mest av Tommy Berggren. En friskus och en kämpe, som förstått att sätta sig i sådan respekt hos motståndarna att dessa tänkt sig för mera än en gång, innan de vågat sig i hans närhet. En tidningskrivare fällde omdömet att när Tommy kommer ångande gör man klokast i att skyndsamt uppsöka skyddsrummet . . .

Det kan väl säga det mesta om Tommy och hans sätt att spela fotboll. Buss på bara och kräm dom! Men framgån garna för Tommy — en plats i landslagstruppen också — kan naturligtvis inte baseras på att han i första hand är en fighter utan minst lika mycket på att han är en förnämlig fotbollsspelare.

Hans styrka är inte minst luftspelet. Medan ännu Ralf Edström förekom på de svenska fotbollsplanerna, var Tommy ensam om att hoppa ännu högre och "ta" Ralf i luftregionerna. Tyder på en vristspänst hos Tommy av förnämliga mått.

Lägger man därtill en okuvlig vilja att nå högst upp i kampen om bollen och ytterligare därtill hans förmåga att tänka litet i förväg och veta vad en motståndare planerar för genomfartsvägar, så förstår man att Tommy vuxit upp till den kanske svåraste stopper som vi i Djurgården fått fram. Och då har vi ändå haft åtskilligt med fint folk i vårt mittenförsvär.

Tommy slog upp sina ögon första gången den 24 april 1950 på en gård utanför Tidaholm. En äldre broder fanns förut: Kent. Två yngre kom till: Roger och Göran.

Vi satte Tommy i bästa stolen och fick honom att berätta så här:

I denna 4-brödraskara var jag nog vilddjuret och min lärare Robert Södervall i Solbergaskolan i Hägersten — familjen hade nu flyttat till Stockholm — hade nog rätt jobbigt att tämja mej som idrottskille. Höll mest på med gymnastik men så måningom blev det

Blanda bort korten för motståndarna kan Tommy Berggren, men så har han också lärt sig blanda färg i sitt privata jobb. Här är han i full fart med färgpytsarna hos Nordsjö. En lirare med färg i olika avseenden.

också knattefotboll och som 14-åring började jag lira i Solberga IF. Redan då trivdes jag bäst som centerhake och få sopa undan.

KNIVSTA: BARA SLITA, SÅ...

Djurgården var mitt favoritlag redan nu, och när jag som 18-åring fick plats i reservlaget var det bara första trappsteget. Fick provspela i A-laget några gånger, men där var konkurrensen stenhård bland alla järnkaminerna. Därför fick jag dröja med min chans i allsvenskan till hösten 1970, då jag fick hoppa in mot Öster borta.

Jag gick vänsterback och det hela gick vägen för vi vann med 2—1. "Bara slita och jobba, så får du nog vara kvar", lovade Knivsta. Jag hade tydligen kommit för att stanna, ty sedan debuten mot Öster har jag bara missat 3 matcher till förmån för Björn Jons-son, som verkligen var en fin och klok back och hade egenskaper, som jag inte hade. Senast jag stod över var det frivilligt. Vi skulle få vårt första barn samma dag som matchen 1973 på Stadion mot Örebro (3—3) och då ville

jag uppleva en sons lyckliga födelse. Kl. 20.30 kom Mikael. En praktkille, som ännu inte börjat med snus...

Vid sidan av fotbollen har jag naturligtvis försörjt mej på vanligt vis och bl. a. knogat som brevbärare och sorterare hos Kungl. Postverket. Bra träning uppför många trappor med tung brevväska. Nästa etapp på det civila planet blev hos Nordsjö i färgbranschen, och här gick jag långa vägen och lärde mej följaktligen också att blanda färger. Bättre blandningar, nyanser och kulörer går inte att åstadkomma, så kör med Nordsjös färger, menar Tommy och ler med ett grin som visar att han snart är mogen för ett steg uppåt i reklambranschen.

FICK BLODAD TAND

Naturligtvis har Tommy även hunnit vara soldat, dock utan att få några grader på uniformen. Vid sidan av fotbollen spelar han även basket i allsvenskt sammanhang. Nu satsar han stenhårt på fotbollen, så basketen får kanske vara.

Jag siktar på ftbollens landslag, där jag fått provspela en enstaka gång,

efter att tidigare ha varit med i ungdomslandslaget och starkt bidragit till svenska segrar över Italien och Österrike.

"Det gav mej blodad tand och nu hoppas jag få vara med i diskussionen kring 1974 års VM-lag. Med en plats i landslaget kanske mitt andra stora mål kommer närmare ett infriande. Det handlar nämligen om proffsfotboll. Det brådskar dock inte. Vi har verkligen kul i Djurgården och jag kan nog behöva mogna ytterligare. Alla tekniska grejer klarar jag väl inte i trängda lägen..."

—o—

"Roligaste match? Självklart, när vi tryckte till AIK med 3—0 i höstas. Det smakade fågel efter vårens hemska nederlag med 4—0. Det var bittert, men ännu bittrare var den vårmatch, som vi förlorade mot Hammarby med 4—1. Vi ledde med 1—0, när bara en kvart var kvar. Då släppte vi till några grepp, som Hammarby var ofina att utnyttja."

Säger Tommy Berggren och lovar att nästa år skall bli både hans och Djurgårdens fotbollsår.

K.

BOFAB

ett institut i fastighetsbelåningens tjänst

Vi lämnar långfristiga lån till nybyggda bostads-, kontors- och affärsfastigheter belägna i tätorter.

Lånemedlen anskaffas genom utgivande och försäljning av obligationer.

Lånen förmedlas och obligationerna säljs genom

Bohusbanken · Götabanken · Jordbrukets Bank · Jämtlands Folkbank
Postbanken · Skandinaviska Enskilda Banken · Skaraborgsbanken · Skånska
Banken · Sundsvallsbanken · Svenska Handelsbanken · Sveriges Kreditbank
Uplandsbanken · Wermlandsbanken · Östergötlands Enskilda Bank.

Svensk Bostadsfinansiering Aktiebolag **BOFAB**

Besöksadress: Drottninggatan 25, Stockholm

Postadress: Box 161 66, 103 24 Stockholm

Telefon: 08-24 66 50

-CENTRUM

P-centrum är Stockholms första öppna parkeringshus, 7 parkeringsplan och goda tillfartsgator. Vid infarten stämpelar kunden själv ett tidkort, fortsätter upp i parkeringsplanen och parkerar på valfri plats i direkt anslutning till färdvägen. Betalning sker i kassan vid kundemottagningen FORE avhämtning av bilen. Vid utfarten TV-kontroll av bilen.

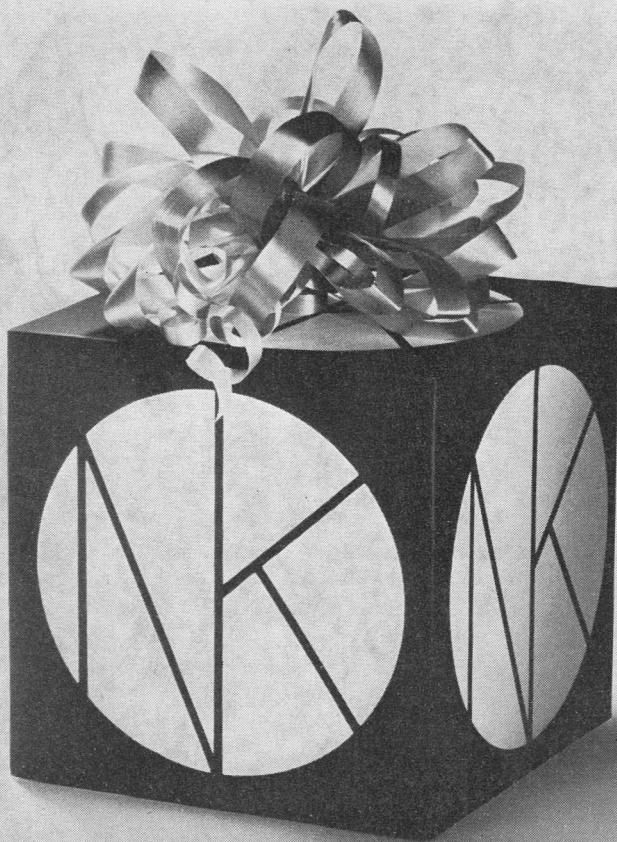
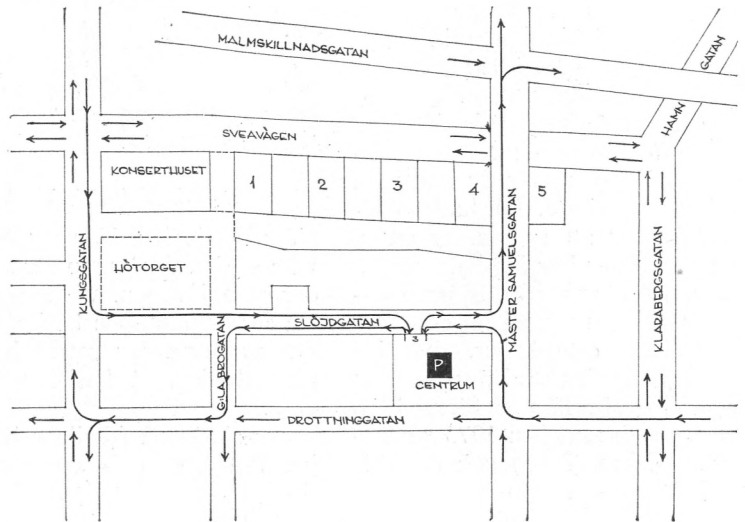
P-CENTRUM,

Tel. 10 09 00

DET NYA PARKERINGSHUSET I CITY

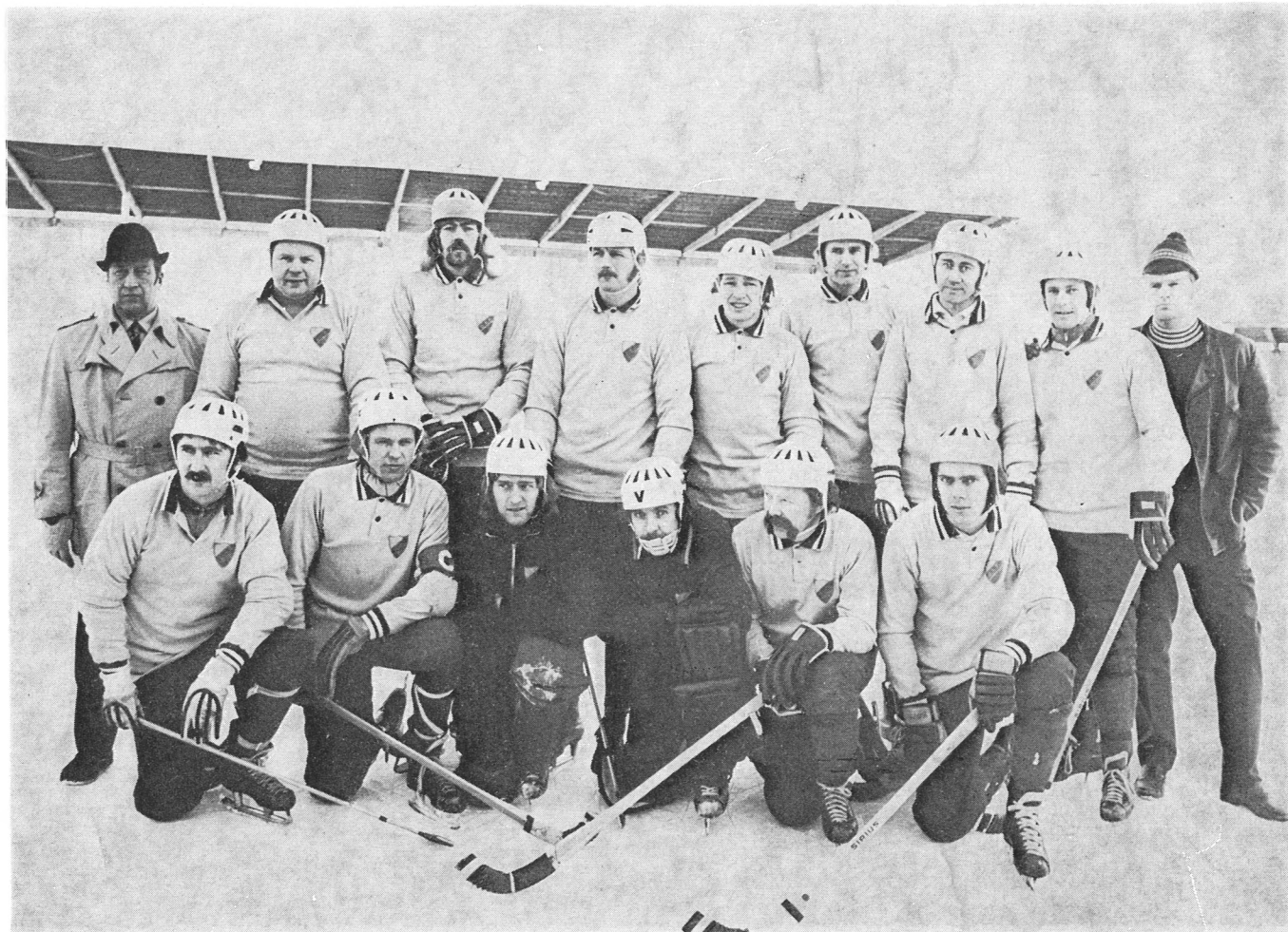
450 platser

Infart från Slöjdgatan 3
Tvättning, smörjning. Lätt att parkera
Valfria platser. Lätt att köra ut
Inga köer vid in- och utfart
Hissar till och från alla plan
50 öre per påbörjad halvtimme
Minimiavgift 1 krona
Vardagar 06.30—23.30

NK
GER
ER
MER

HUR BANDY TOG ETT KLIV UPPÅT

Åter på väg upp mot bandyns societet är Djurgården efter att i fjol ha krossat allt motstånd i division III. Här 1973 års upplaga, från vänster, stående: Sven Bergman (outslitlig lagledare), Gösta Knivsta Sandberg (lika outslitlig), Jan Mårtensson, Thomas Bergman, Ove Alm, Håkan Lennmalm, Lars Jansson, Arne Malmström, Conny Johansson (slipande tränare): främre raden, på knä: Lars Calles, Rolf Fransson, Johan Røjde, Ola Barkengren, Arne Sparf (med seriens längsta pröjsare) och Bosse Andersson.

Bandyns närmaste framtid

Om Djurgården är ett lag för allsvenskan i bandy återstår väl att se. Vackert så långt som till att gänget med Knivsta Sandberg som pådrivande på isen och Gunnar Dyvik som ordförande i bandystyret tog hem sin div. III-grupp och gick upp till tvåan. Vinner man den, blir det allsvenskt, men på grund av de dryga kostnaderna och frånvaron av storpublik på stockholmska matcher — även om de gäller allsvenskan — finns det åtskilliga röster, som talar för att man skall nöja sig med att försvara platsen i div. II. Det är också vad satsningen gäller, säger Gunnar Dyvik, och lovar samtidigt krafttag även utanför planen — då gäller det mest att skapa ekonomiska förutsättningar — och kanske bandyn därmed kommer att bli en

stabil hörnsten i Djurgårdens byggnad. En del andra hörnstenar har ju börjat vittra i kanterna, så det kan behövas nytt material.

Den kommande säsongen spelar Djurgården alltså i div. II, östra Svealand, där man har följande motståndare:

Gustavsberg,
Huddinge,
IFK Stockholm,

Nynäshamn (med ständige Djurgårdsledamoten Lefte Skiöld som ankare),

Selaöpojarna,
Sirius (med diverse kontakter med Djurgården sedan korvhandlare Perssons romantiska dagar...),
Uppsala-Näs.

Det handlar om en dubbelserie. Mycket tyder på att Sirius blir en svårfjällad fisk.

Bara Polisen kunde stoppa oss

Seriestarten skedde mot Triangeln på Söderstadion den 15 december. Det blev en jämn match mot det före detta div. II-laget från Kallhäll. Halvtidsresultat 1—1, men i andra halvlek spelade Djurgården bäst och kunde lämna plan som segrare med siffrorna 3—1.

Matchen annan dag jul mot Ulvarna, det andra nedflyttade laget från div. II, avlöpte också med seger. I denna match spelade Djurgården bra i första halvlek och ledde i paus med 3—1, men i andra halvlek hårdnade spelet till och det passade Ulvarna bäst. Slutresultat 4—3 till Djurgården.

Matchen den 6 januari mot Djursholm på Skolängen fick flyttas till Söderstadion. En bra match mot ett väl-

spelande Djursholm, där Djurgården vann med 4—1.

Dagen efter mötte vi Sundbyberg på Söderstadion. En hård match mellan två jämna lag, med 1—0 i Djurgårds-favor i halvtid. Slutresultat 3—1 till Djurgården.

Tabellen:

Djurgården	13	11	1	1	54—19	23
Triangeln	13	8	3	2	55—24	19
Polisen	13	8	2	3	48—35	18
Hagalund	13	6	2	5	45—34	14
Sundbyberg	13	5	3	5	49—43	13
Djursholm	13	4	3	6	42—60	11
Ulvarna	13	2	1	10	27—52	5
Råsunda	13	0	1	12	28—81	1

Hagalunds hemmamatch mot Djurgården den 13 januari flyttades till Söderstadion. En välspelad match där Djurgården gav nykomlingarna Hagalund deras första nederlag. 4—1 till Djurgården.

Den 17 januari mötte vi Polisen i seriens första riktiga seriefinal. En hård match där Djurgården hade spelet och Polisen kontrade till sig en seger på 2—1.

Mot Triangeln ute i Kallhäll den 21 januari blev det en jämn match som slutade 0—0, men får nästan ändå räknas som en seger för Djurgården ur flera synpunkter. I matchens sista anfall kom en Triangelnspelare fri med vår målvakt, som rusade ut och tvingade ut anfallsspelaren så att denne fick för liten vinkel för att få in bollen i mål. Vi behövde minst en poäng för att ej släppa kontakten med Polisen. När serien var slut visade det sig att Triangeln blev tvåa i serien, svårare motståndare om de fått båda poängen.

Matchen den 27 januari gick mot bottenlaget Råsunda. Andra halvlek hade Djurgården skärpt sig och kunde vinna med 9—4.

Det andra mötet med Råsunda gick endast fyra dagar senare. Den matchen var lik den föregående. Slutresultat Djurgårdsvinst med 9—2.

Efter Råsundamatcherna hade Djurgården återtagit ledningen i serien på grund av att Polisen förlorade sina två matcher som gick samtidigt med Djurgårdens mot Råsunda.

Andra matchen mot Djursholm gick på Söderstadion den 4 februari, en bra match där Djursholm inte riktigt orkade med. Slutresultat 6—2 till Djurgården.

Matchen den 11 februari mot Ulvarna gick spelet bra för Djurgården i

18 hjälpte till

Efter avslutad säsong kan vi notera att 18 spelare använts i A-lagets seriematcher.

Antal matcher har fördelats på följande spelare:

	matcher
Johan Røjde	13
Ola Barkengren	13
Rolf Fransson	13
Lars Calles	13
Håkan Lennmalm	13
Gösta Sandberg	13
Jan Peter Pettersson	13
Thomas Bergman	12
Lars Jansson	12
Arne Malmström	11
Arne Sparv	11
Ove Alm	10
Hans Nilsson	8
Bo von Scheele	4
Jan Mårtensson	4
Bo Andersson	3
Inge Carlsson	2
Sven Bertil Lindström	1

första halvlek, ledning i paus med 3—0. Efter paus kom Djurgårdsspelet ur rytmen och Ulvarna kunde reducera. Slutresultat 4—2 till Djurgården.

Lördagen den 17 februari mötte vi Hagalund för andra gången. En match där skridskoåkningen sattes i främsta rummet. Slutresultat 3—0 till Djurgården.

Andra mötet mot Sundbyberg skedde den 25 februari på Söderstadion. Matchen var ganska hård. Djurgården gick segrande ur striden med 4—0.

—o—

Med elva segrar och en oavgjord match för Djurgården hade serien utvecklat så att inget lag kunde gå förbi Djurgården i tabellen. Bottenstriden var också avgjord när alla lagen hade spelat 13 matcher. Därför beslöt Stockholms Bandyförbund att sista omgången ej skulle spelas. Omgångens sista match för Djurgården mot Polisen blev alltså ej av.

—o—

B-laget spelade fyra träningsmatcher före jul. Två av dessa vanns och två förlorades.

B-laget drabbades hårt av den dåliga vintern, ty de fick endast spela en seriematch. Den spelades mot Åkeshovs reservlag och förlorades med 4—1. Halvtid 1—1.

20 mål av Håkan

Lagets inspelade mål i seriematcher-na fördelades på följande spelare:

	st
Håkan Lennmalm	20
Gösta Sandberg	11
Jan Peter Pettersson	7
Thomas Bergman	7
Arne Sparv	3
Lars Jansson	2
Rolf Fransson	1
Hans Nilsson	1
Lars Calles	1
Jan Mårtensson	1

Den sammanlagda utvisningstiden under vinterns seriematcher är 5 timmar och 10 minuter.

Supporterklubben 25 år

Djurgårdens Supporterklubb har passat på att fylla 25 år och fira jubileum. "Soppklubben", som den litet vanvördigt alltid blivit kallad, bildades en septemberdag för 25 år sedan med eldsjälven Folke Engström som mest pådrivande. Man är nu ungefär 250 medlemmar efter att tidigare ha varit många flera, av vilka dock åtskilliga måste städas bort eftersom de mest tillhörde den s. k. svansen. Det nuvarande gänget är bland de trognaste och ideellaste i den blårandiga familjen.

Vid senaste årsmötet valdes delvis ny styrelse och därvid beslöt man att jobba hårdare än någonsin och få halvljumma medlemmar att rycka upp sig och bli heltända entusiaster. Det är en värdefull tillgång för hela Djurgården att ha denna samling supporters bakom oss. De tvekar aldrig att när så behövs ge oss rejäla handtag.

Troligen är vår supporterklubb äldst i landet.

—o—

SEGRARE I ISHOCKEY

Så här såg B-ettorna ut, när de gick segrande fram i ishockey i S:t Erikscupen i vintras: Alar Broberg, Bengt Håll och Mickael Lund (målvakter), Hans Hansson, Thomas Johansson, Jonas Eklund, Kenneth Olsson, Peter Karlberg och Håkan Pettersson (backar), Anders Olovsson, Peter Svensson, Ove Andersson, Kent Johannisson, Jan Angbjörk, Alf Johansson, Dan Collin, Tommy Lindahl och Olle Sahlin (forwards).

Ledare: Evert Angbjörk, tränare: Krister Westerlund.

Från de ungas fotbollsfront

Årets verksamhet har till stor del präglats av expansion inom alla områden. Antalet lag har höjts till nitton, ledarförrådet väsentligt ökat, penningomsättningen blivit större, resorna flera samt, tyvärr, problemen och friktionerna ökat.

Trots allt blev året ett gott år och en grund lagd för fortsatt stabilisering, ekonomiskt sett en besvikelse, omsättningen har som sagt ökat men årets **plus** blev något lägre än beräknat.

Glädjeämnen saknas dock inte, bara det att lagen mer och mer tränar året runt, att ledarna engagerar sig i avdelningens administrativa problem, att samarbetet och hjälpen från våra överordnade fotbollsektionen bara blir bättre och bättre, samt att vi har Sveriges mest skötsamma ungdomar, gör att vi gläds mycket.

A-JUNIORERNA:

Till vår stora glädje lyckades vi enrollera två nya ledare till den här säsongen, Ulf Lyfors som tränare och Anders Edelin som lagledare.

Tyvärr trodde man väl att Djurgårdens juniorer av modell 1972, inte var mycket att räkna med. Det började heller inte lysande, men det tog upp sig.

I allsvenskan började vi olyckligt, men redan i andra omgången skedde en vändning. Efter våren låg vi helt mot förmodan på övre halvan i tabellen. När matcherna började dugga alltför tätt i säsongsslutet, vi var kvar i alla turneringar, inkasserade vi några onödiga nederlag, men en mycket aktningvärd femte plats belades. Segrande Hammarby fick dock på nöten med 1—0.

Stockholmsserien som står i klar paritet med allsvenskan i fråga om kvalitet, blev även den en framgång. Visserligen belades endast en fjärde plats, men serien var så jämn att det bara varierade sex poäng mellan serievinst och nedflyttning.

DM som i vanliga fall är vårt "röda skynke" blev även det en positiv turnering. Efter fyra segrar var kvartsfinalen nådd. Där mötte svartingarna från Solna upp. Efter en synnerligen jämn och oviss match fick vi stryka på foten med 3—2.

Serieföreningens jun.-turnering blev årets stora händelse. Efter segrar över Sundsvall 2—1, Sirius 3—1 och IFK Luleå 3—2, stod återigen AIK som våra motståndare. Det gällde då semifinal. Efter en mycket stark inledning av våra grabbar föll de tillbaka och fick något oturligt se sig slagna igen med uddamålet, 1—0.

Årets stora händelse blev sommarresan till Oslo, där det samlats 7.000 ungdomar från hela Europa, Oslo-Cup betraktas också som den största turneringen i hela världen.

Förutsättningen blev att vi skulle vinna. Början blev storfin, vi vann vår fyralagsgrupp efter ett spel som gjorde oss till favoriter i hela turneringen. Slutspelet gick också bra ända till kvartsfinalen. Där mötte vi norska mästarna Brand. Tyvärr hade vi i denna match en norsk domare med en sällsynt förmåga att vara blind vid vissa tillfällen, för att sedan ha ögon som en ugglan. Trots att vi fick en straff mot oss direkt, den klarades, och att han blåste för hands när vi gör mål, höll vi spelet väl uppe och dominerade hela andra halvlek. Ett rättvist resultat hade varit 4—2 till oss, men nu blev det förlust med 1—0. I sammanhanget bör nämnas att den i vanliga fall så lugne "Pudding" var linjeman. Han blev dock så retad att domaren fick flaggan i huvudet...

A-POJKARNA

S:t Erikscupen blev inte riktigt vad vi hade räknat med, en andra plats i elitserien belades med endast två oavgjorda som enda poängförluster. Cupspelet började bra och vi nådde kvartsfinalen utan några problem mot Jakobsberg som efter straffar (1—1 vid full tid) slog oss och för åttonde gången förlorade vi en straffturnering.

Det mest glädjande: I finalen mötte vi Brommapojkarnas 57:or och efter full tid och förlängning stod det 2—2. Straffar skulle tillgripas och vi anade att vårt öde var beseglat. Antagligen hade "Hin Håle" tagit semester ty vi vann och slog in samtliga straffar.

B-1

Slutspelsplats ordnades smärtfritt, även avancemang i slutspelet gick efter beräkningarna och semifinalen nåddes. Där mötte Brommapojkarna

upp och det blev en intressant match. Vi tog ledningen och förde matchen i långa stunder, men ännu en gång var inte turen på vår sida utan vi fick se oss slagna med 3—1. Klart godkänt ändå.

Turneringen i Oslo blev väl inte heller vad vi kalkylerat med. Endast tio man befann sig i Oslo dagen innan men efter en god insats av Albin blev vi fullt lag till avspark för första matchen. Gruppen vanns och en slutspelsplats, men när sen skadorna började göra sig påmindade hade vi inga reserver att tillgå så det blev respass i åttondelsfinalen med 1—0.

C-2

I S:t Erikscupen vann de sin grupp och kvalificerade sig därmed till slutspelet. Första matchen mötte de Tyresö FF där resultatet efter full tid blev 2—2. I förlängningen visade det sig att våra grabbar hade en god grundkondition, ty när slutsignalen ljöd hette segrarna Djurgården. I andra matchen blev det dock tvärstopp för de våra eftersom de där mötte Helenelunds IK.

D-1

Laget deltog i S:t Erikscupen och gjorde där en habil insats, placerade sig som tvåa i gruppen. Det innebar avancemang till slutspel och där gjordes ett flertal bra matcher. Tyvärr fick vi dock "stryka på foten" i kvartsfinalen. Bra insats!

Ledare var Johan Lichtenstein, en ung lovande ledare. Välkommen till Djurgården!

Hos doktorn . . .

Så var det en av våra äldre lirare, som ansåg sig ha anledning att sätta sin doktor på plats.

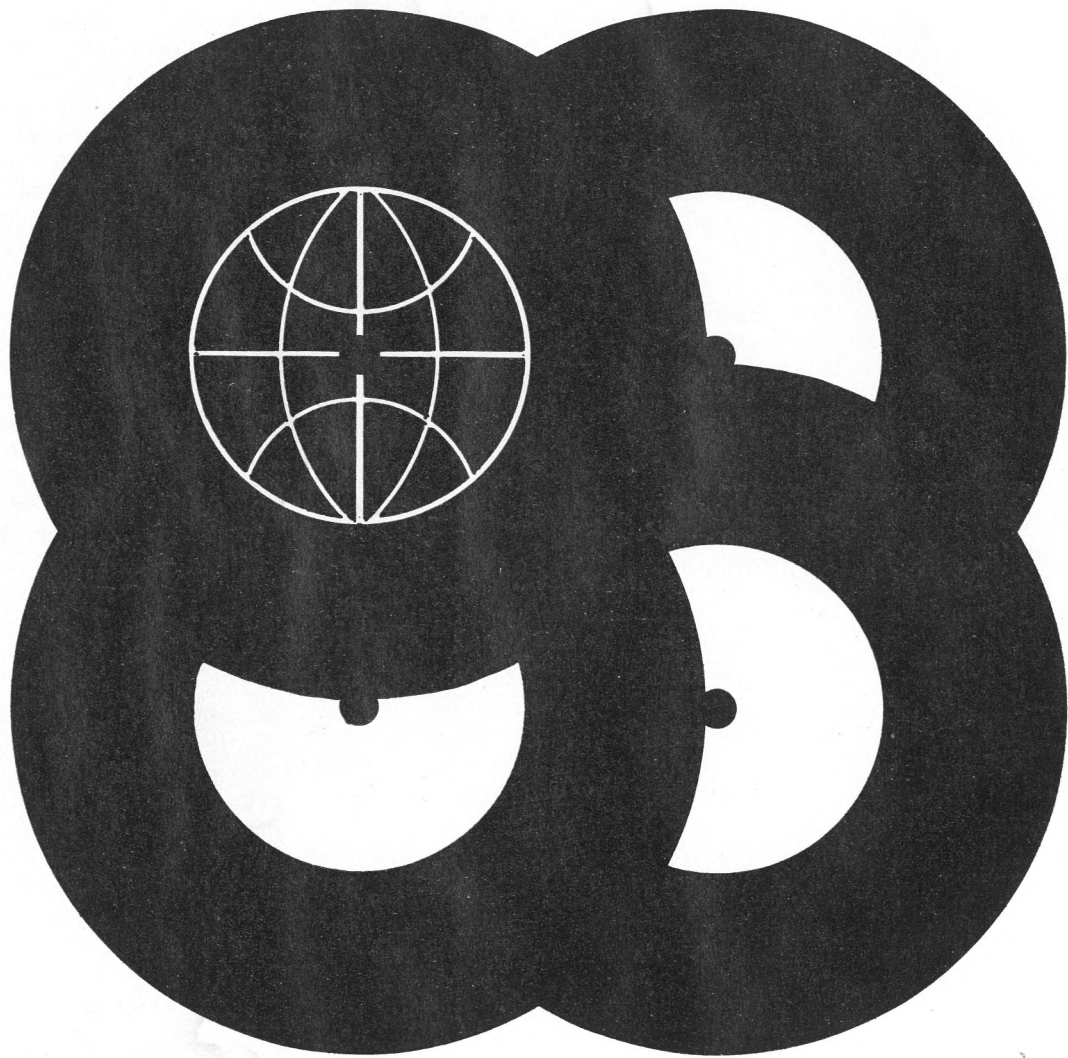
— Säg doktorn, jag känner mig nervös och undrar om jag kan få hjälp på något sätt, mumlar han och knäpper med fingrarna.

— Ja visst, säger doktorn, det ska nog ordna sig, men varför i all sin dar håller du på och knäpper med fingrarna så där. Sluta med det.

— Nä det går inte, jag knäpper för att hålla lejonerna borta.

— Men här finns ju inga lejon på tusen mils avstånd.

— Nä, är det inte effektivt va?

**INTERNATIONAL LEADERS IN
ELECTRONICS, RECORDS AND
ENTERTAINMENT**

Of all records sold everywhere, one in five is made by EMI.

This command of the world's markets makes it possible for the group to offer this international review of recorded music.

In Sweden EMI is selling: Records, Musicassettes, Cartridges, Emitape, Music Instruments, Music Scores, Car Stereo and Taperecorders.

ELECTRIC & MUSICAL INDUSTRIES LTD SVENSKA AB
Box 270 53 · 102 51 STOCKHOLM 27 · Tel: 08-22 45 80

**En lätt match —
ta DELICATO för gott!**

TA EN FIKA I PAUSEN

med

DELICATO BAKVERK

Vänd Er till oss när det gäller

L J U S R E K L A M

**NEON- och PLAST-SKYLTAR
NYANLÄGGNINGAR — SERVICE**

Vi upprättar förslag och offerter kostnadsfritt

BRÄNDSTRÖMS NEON

HOVSLATT, 550 09 JONKOPING

Tel. 036-756 00, 751 80

Stora rubriker för Frank i brottning

Det blev stora rubriker på en gång för 16-åriga Frank Andersson, Djurgårdens brottarefynd från Trollhättan, när han började nyåret 1973 med att respektlöst bolla med en rysk hejare. Vi klipper text ur Expressen:

Ryssar och svenskar har mötts i hundratals brottningsmatcher, men det har aldrig hänt att en ryss har blivit varnad för passivitet i den första perioden i en match mot en svensk.

Men i går hände det i Cup Klippan. Djurgårdens 16-åriga landslagsdebutant Frank Andersson forcerade så energiskt mot Viatsjeslav Stepanenko att denne varnades. Frank ledde med 1—0 efter första perioden.

Låg en knallsensation på lut?

Nej, ryssens betydligt större rutin och styrka tog så småningom ut sin rätt. Efter två perioder hade ryssen gått upp till ledningen med 3—1. Han kontrade ett nacksving från Frank och fick tre poäng.

Unge Frank gav emellertid inte slaget förlorat. I sista perioden satsade han på kast efter kast. Varje gång kontrade ryssen. Det stod 1—1 till Stepanenko när Frank i matchens slutskede satte allt på ett kort — han slog en lindena. Ryssen kontrade och vann på fall efter 8,55 — fem sekunder före matchens slut.

Frank deppade efteråt och sade:

— Nu har jag väl spolerat mina chanser att få vara med i junior-VM i Miami i juni . . .

UK-basen Agne Johansson, Västerås, kom emellertid in i omklädningsrummet och gav lugnande besked:

— Fortsätt att brottas i den här stilen Frank! Visst är du given till junior-VM.

Agne Johansson fortsatte:

— Jag har aldrig sett maken till respektlös kille. Här går han in och skiftar grepp i ett, i ett, mot en sån meriterad motståndare som den här ryssen. Jag gillar Franks respektlöshet. Han kommer att gå långt.

Karl-Erik Nilsson, OS-vinnare i London 1948 och numera skånsk distrikts-tränare, säger:

— Om två år är Frank Andersson oslagbar. Vilken talang!

Frank är junior till 1976, men grämer sig över att han inte redan nu som 16-åring slår de internationella storheterna i seniorklassen.

— Han har den rätta inställningen, säger Helge Lindgren, vice ordförande i Brottningförbundet. Nu ska vi satsa stenhårt på Frank i fortsättningen.

Fotnot: Frank kom med till VM!

Och blev världsmästare!!!

Den snart 17-åriga djurgårdaren är ett av de största löften Sverige fått fram.

Hans karriär har varit snabb, det var först för två år sedan han började satsa riktigt hårt och målmedvetet på brottning. Då flyttade familjen Andersson från Trollhättan till Stockholm och då tändes Franks intresse på allvar.

— Det var främst tränarna Bengt Fridh och Edvin Vesterby som entusiasmerade mig. Tidigare hade jag varit något av en idrottslig allsysslare. Nu blir det mest brottning, berättar Frank.

Han går i den hårda och tuffa lätt mellanvikts-klassen. Där är konkurrensen stor både på det nationella och internationella planet. Men det är någonting som inte avskräcker Frank. Snarare tar han det som en stimulans, det utgör en sporre att satsa ännu hårdare och fränare.

DÅ HÄPNADE ALLA

Just respektlösheten är kanske Frank Anderssons största styrka. Han fruktar inte någon, det spelar ingen roll om han möter en juniorbrottare eller en sedan lång tid tillbaka etablerad världsstjärna. Expertisen häpnade i samband med Mälarcupen i Västerås. Då mötte den unge svensken världsfyran Enucke. Frank Andersson gick omedelbart till våldsamt anfall, han attackerade oavbrutet och den namnkunnige rumänen tvingades helt inrikta sig på defensiven. Efter två perioder ledde Frank med 3—0, sedan tog rutinen och styrkan ut sin rätt. 30 sekunder före full tid kunde Enucke avgöra, få

segerpoängen och vinna med 4—3. Men en storsensation var mycket nära — Frank Andersson hade i den matchen visat sådana kvaliteter och sådan aggressivitet att man i honom såg en blivande storbrottare.

—Inte bryr jag mig om vem jag möter. Det är tvärtom roligare att drabba samman med en toppkille. Då lär man sig någonting, förklarar Frank.

— Det är i armarna jag blir trött i de stora matcherna. Inte i ben, hjärna eller kroppen. Efter matchen mot Enucke skulle jag mycket väl kunnat springa 10.000 meter, men jag var helt färdig i armmuskulaturen. Den tänker jag förbättra.

— Jag förlorar hellre på fall än vinner på en passivitetsvarning. Då vet jag att jag velat någonting, att jag försökt utträtta något positivt, säger Frank.

Hans inställning är den rätta, hans självförtroende och psyke är starkt.

LÅNG VÄG KVAR

— Men, säger Frank, jag har mycket att lära. Ingen blir färdig brottare på några månader, det tar lång tid att förkovra sig i den här branschen. Om 3—4 år är jag 20 och då räknar jag med att vara någorlunda brottningsutbildad.

Då är det nya olympiska spel och i Montreal har Frank Andersson stora utsikter att vara svenskt hopp.

Med bestämdhet vågar man fastslå att han fortsätter träna med samma vilja och intensitet. Han mår bra av det.

— Jag älskar att plåga min kropp. Det var därför jag valde den slitsamma brottningen framför någon annan kanske lättare gren, det är därför jag i det civila jobbar och bär tunga prylar.

Frank Anderssons genombrott var identiskt med hans brottningsstil. Det skedde snabbt, explosivt. Det var då han inom loppet av 1,5 månad tog fem SM-medaljer varav fyra var av guld. 2 i USM, 2 i JSM.

Bröderna Andersson nya stjärnskott

Från att tidigare ha varit en specifik innerstadsklubb har även Djurgårdens IF drabbats av något som kan kallas nödvändig utlokalisering. Det har för Djurgårdens del inneburit "resan västerut".

Nu har turen kommit till brottarna, vilka under många långa och svettiga år bott i en källarlokal i Vasastan, Döbelngatan 97, som nu jämnats med marken och ersatts av Åkeshovshallen. De vid "underjordens" fukt och kyla vana DIF-brottarna troddes inte komma att trivas i den nya moderna lokal, som stans idrottsförvaltning stod till tjänst med, men man har snabbt aklimatiserat sig. Nu upplever Djurgården en början till en ny storhetstid.

Populärast i Brommakretsarna har de tre bröderna Andersson, vilkas vaggor stått i Trollhättan, blivit, och det är också denna trio, som bidragit till

att intresset för brottarmattornas folk börjar återvända i Stockholm.

Expertisen spår framför allt Frank Andersson en lysande framtid. Han har

Här visar vår juniorvärldsmästare Frank Andersson både sin guldmedalj och dessutom hur det går till när han kopplar ett grepp på sin tränare Bengt Fridh.

i vinter gått fram som en kastby på mattorna och stökat om med diverse internationella storheter. Frank är en hejare, som älskar offensiv och som gärna tar en extra chans med följd att hans matcher alltid bjuder på knall-effekter.

”Jag har aldrig sett en grabb utvecklas så snabbt som Frank, säger Djurgårdens brottarpappa Lennart Öberg, och nye sektionbasen Rune Ylipää stämmer gärna in. Självklart att man måste ha naturliga anlag för att så snabbt komma upp i ljust, men utöver sina medfödda anlag har Frank en otrolig vilja att vara bäst!”

Frank, 17 år, satsar stenhårt på brottningen, medan 20-åriga storebror Tommy mest har siktet inställt på att bli storspelare i fotboll. Han har också redan hunnit göra 8 juniorlandskamper för Sverige och debuterade i fjol allsvenskt för Djurgården. Debutmatchen kunde gått bättre, särskilt i säsongsepiologen mot Gais ställdes han för ensam mot Gais landslagsman Hasse Johansson, men tränaren Durán tror absolut på Tommy som en blivande storback.

Nu brottas Tommy mest som ett inslag i fotbollsträningen, medan bröder-

na Frank och Torbjörn är helt inställda på att slå sig fram som brottare. Grabbarna kom i gång i branschen som 10-åringar i Trollhättan. Bland 250 deltagare i GT-brottningarna nådde de högt upp på prislistorna i sina första framträdanden. Om Frank hette det tidigt att han var en våghalsig chanstagare, som ibland fastnade i sina egna grepp. Faktiskt har han fortsatt med samma melodi fram till i dag, då han också blivit en etablerad storhet. När han för ett par tre år sedan tillsammans med hela familjen flyttade till Stockholm — mest kanske för att broder Tommy bestämt sig för att söka sin fotbollslycka i Djurgården — fick han som tränare Edvin Vesterby och denne tillsammans med Bengt Fridh innebar nya impulser. På två år ökade han närmare 20 kilo i vikt — bara rena muskler — och i takt med dessa nya kilon kom även SM-titlarna i ungdomsmästerskapen kilande om hörnan.

I Mälarcupen häromsistens hade Frank en rumänsk silver-tvåa på gärs-gårn, ledde med 3—0 men sista 1 1/2-minuten chansade han litet för djärvt med följderna att rumännen svängde utvecklingen till 4—3. Men det var i alla

fall ett genombrott för Frank. Mest värderar han dock en SM-kamp i fria stilen mot Janne Kårström och oavgjort i grekisk-romersk mot Stig Antonsson tyckte han också var något att glädjas över. Mellanbrodern Torbjörn, som med bara 40 kilo startade sin bana och raskt vann ett ungdoms-SM 1972 och TV-cupen i år i fria stilen, hade chansen att bli finsk mästare i samband med öppna mästerskap i Helsingfors. Dessvärre fick han en otursam lottnings och snabbt en poängbelastning, som bidrog till att han får vänta ett tag på den här titeln.

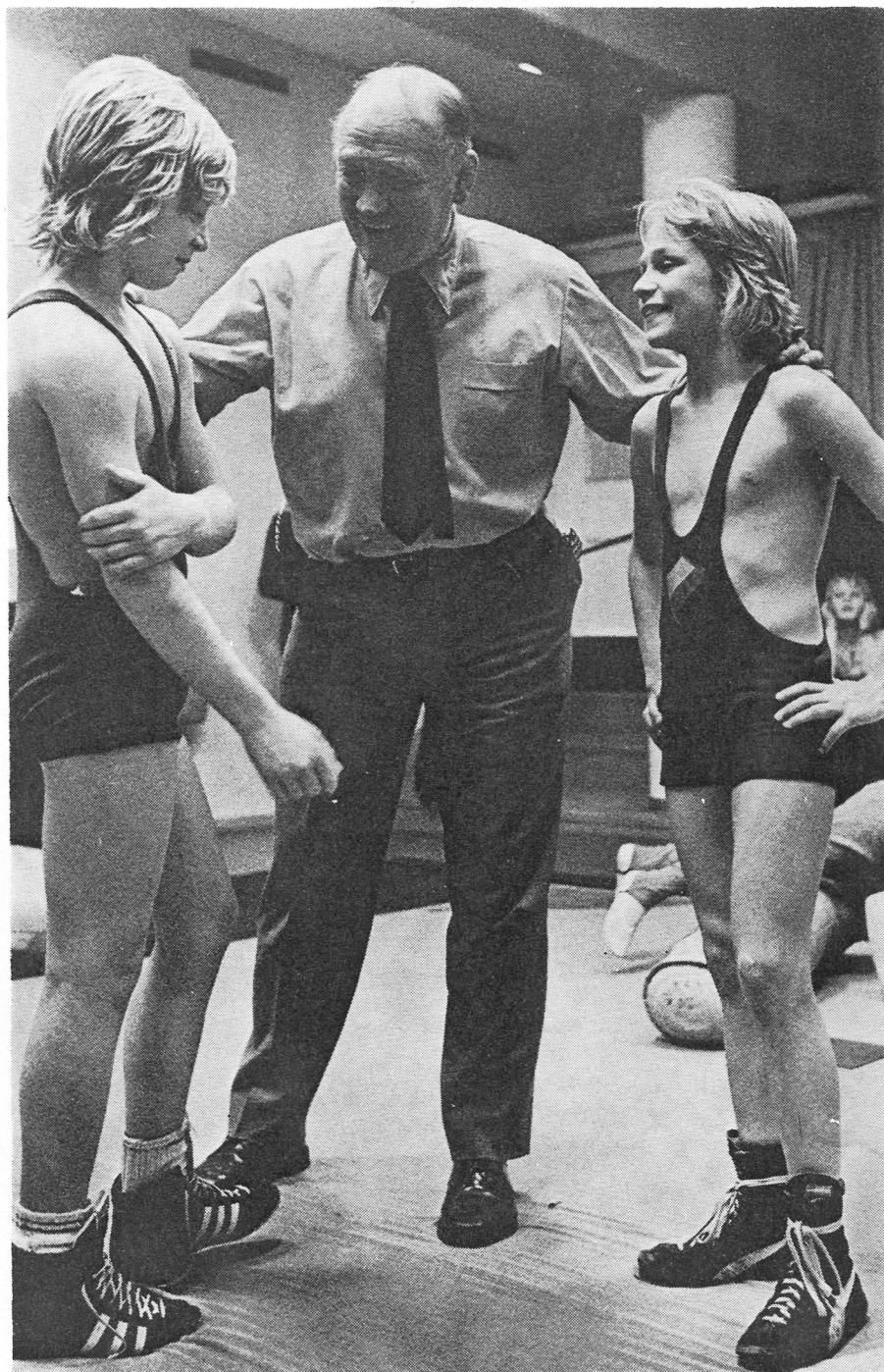
De tre grabbarna Andersson har inneburit nya friska vindar. Att de lyckats akklimatisera sig i storstan' är rätt märkligt. Själva säger de att de tagits om hand av Djurgården — inte minst av lagledaren Göran Lönnborg — på ett sätt som gjort att de måste trivas.

”Om vi haft några idoler när vi satat på brottningen? Nej, faktiskt inte, mina idoler är mina två bröder, säger Frank, och samma säger hela trion om varann. Inte dåligt att ha idolerna i den egna brödrakretsen.

Allison

De yngsta brottarna presenteras

Vi har för närvarande omkring 30 grabbar i åldern 8—14 år som tränar brottning 2 kvällar i veckan onsdagar och fredagar. Bo Hjulström är tränare och ledare för småkillarna. Träningen är förlagd till Åkeshovshallen mellan kl. 17.30—20.00. Bosse har bra handlag med grabbarna, han blandar lagom mängd lek och allvar i träningen. De pojkar, som tränat en säsong, ibland kortare tid, är med och tävlar på de tävlingar som är avsedda för dem. Det finns en hel del sådana tävlingar för nybörjare.

Egentligen har Lennart Öberg lagt av med hårdkörningen inom brottningen, men han kan inte hålla sig borta från mattorna utan hälsar gärna på i Åkeshovshallen, där våra brottare nu etablerat sig. Särskilt ungdomssidan är Lennart intresserad av, och på vår bild ses han också ge Christer Berg (till vänster) och Björn Lindgren några små tips om hur det skall gå till.

Björn Lindgren (12 år) har vunnit många tävlingar. Senast vann han en stor ungdomstävling i Söderhamn (Faxecupen). Björn har också kvalificerat sig till finalen i 70-iaden 34 kg i Eskilstuna. Han vann först distriktsfinalen sedan regionsfinalen.

I Söderhamn erhöll Björn en kamera som första pris, så det lönar sig att träna regelbundet och samla sig före matcherna. Det kan Björn!

Christer Ekström (16 år) har brottats 3—4 säsonger. Han har gått upp i vikt senaste året, så han tävlar nu i 65 kg. Christer brottas öppet och friskt mot ofta starkare motståndare. Det tar ett par år att växa in i en ny klass. Christer kvalificerade sig till TV-cupen där han blev trea. Han har bra anlag, blir bättre och bättre, så om han inte tröttnar räknar brottarstyret med att Christer blir något för A-laget.

Bröderna Stenek Jan (10 år) 37 kg och **Tore** (12 år) 32 kg. Familjen Stenek är helt med brottarna i synnerhet den fallskärmshoppande pappan som stöttar grabbarna. Bröderna har brottats i tre säsonger och vunnit många tävlingar. Tore är något bättre än Janne men han är ju också två år äldre.

Tore Stenek gjorde en mycket bejublad och uppmärksam finalmatch 32 kg på Stockholmsträffen. Han mötte i finalen ett yrväder från Sandviken, Ulf Källgren, som var storfavorit i klassen. Men vår Tore gav sig inte frivilligt. Han förlorade matchen med 19—14 i poäng. Men vilken match! Kan undra hur många slag Tores puls slog efter den kampen.

Christer Berg (16 år) 44 kg har tränat och tävlat 5 säsonger. Han har tävlat med olika framgång såväl individuellt som i Djurgårdens A-lag. Vi hoppas att Christer Berg ska äta upp sig till 48 kg och bli vår man i A-laget. Det finns flera bra ämnen som kommer bara Bosse Hjulström fortsätter som ungdomstränare för den ringa slant han erhåller för sitt uppoffrande arbete.

Det är bra sammanhållning mellan dessa ungdomar. De har ej heller några ekonomiska krav utan deras föräldrar skickar ofta med matsäck på våra resor så det blir mest resor och husrum. Var och en har skaffat sig träningsoverall och tävlingsdräkt själv och ofta köper föräldrarna det som present åt sin grabb.

Även i den engelska fotbollen har det börjat gå hett till, och utvisningarna är inte längre sällsynta. Domarna har med andra ord fått det jobbigare. Så här ser en engelsk tecknaren en match, där bägge lagen tackar domaren med att gemensamt bära ut honom till omklädningsrummet.

Kommentar från poliserna:

— Det är ju första gången han sluppit visa ut någon spelare.

Åkeshovshallen är bra att träna i. Där är alltid rent och snyggt när vi ska börja träningen om kvällarna.

Lennart Öberg

(Djurgårdare och vän av brottning)

I seriesammanhang började det ej så bra tabellmässigt sett med bara två poäng på tre omgångar. Vi förlorade med 5,5—4,5 mot Västerås BK. Vår mellanviktare Lars-Erik Pettersson var ej med på grund av sjukdom. Andra matchen vann vi med 5,5—4,5 mot Sundsvalls AIK, och tredje matchen förlorade vi mot AK Stålpojkarna från Fagersta, då Frank och Thorbjörn var på SM i Finspång. Vi i styrelsen tyckte det var bättre att få två svenska mästare till föreningen.

Göran Lönnborg, vår duktige lagledare, bror till Benke Fridh, skulle sä-

kert få resultat om de ekonomiska förutsättningarna vore bättre. Sektionsstyrelsen måste vara något av trollkonstnärer om det hela skall gå ihop.

Tillbaka igen till roligare saker: jag tänker då på vår ungdomsavdelning med 35—40 grabbar igång under Bosse Hjulströms ledning. Det finns några pojkar som visat stora anlag: bröderna Stennek, Björn Lindgren, Eivind Schriwer, Kjell Karlsson, Georg Lidén, Christer Berg och Christer Ekström, det är pojkar som sektionen hoppas mycket av i framtiden.

Vi har numera hela vår verksamhet förlagd till Åkeshovshallen i Bromma, där sektionen disponerar fina lokaler. Det är klart att den stämning som fanns när det var tävlingar i gamla källarlokalen på Döbelnsgatan, kan vi aldrig uppnå i Åkeshovshallen.

När detta skrives kommer en rapport från Västerås att Frank Andersson erövat Svenska mästerskapet för juniorer i 81 kg. Det är 3:e mästerskapet till Djurgården den här säsongen. Vi lyfter på hatten för bröderna Andersson som så framgångsrikt försvarat Djurgårdens färger på dessa SM. Vi får hoppas att detta smittar av sig på de andra grabbarna i klubben, så att denna fina början på säsongen kommer att bestå. Jag tänker då på pojkar som Kent Sånemyr, Lars-Erik Pettersson, Benny Vesterby, Rolf Brodd och Roger Haglund.

Som synes kul rapporter från brottningssektionen och vi i styrelsen tror att får vi bara ha alla dessa grabbar kvar är det ingen risk att brottarskutan i Djurgården sjunker.

Carl-Axel Haglund

Silver-hästsکو på 90-årsdagen

TELEGRAM

Ingress stockholm ux158 18/17 14.11.1972 1220 kru

Tax. tj.-önm. och adress
etat priorite

djurgårdens idrottsförening
stadion stockholm

Text

mitt varma tack för den vänliga hälsningen på min 90-årsdag

gustaf adolf

Telefonerat av

Mottaget av

Tjänstemärkningar:

Urgent	IL	iletegram	FS	vidareändrad	PC	matlagn.-bevis	TF	uttelefonas
ELT	LT	brevtelegram	GP	poste restante	RP	svar betalt	TR	télégraphie restant
			MP	egenhändigt	TC	kollationeras	XP	extrabud betalt

Utmärkelser vid 83:e årsmötet

Förtjänstmedalj i silver:

Carl-Axel Haglund
Gillis Florsjö

Förtjänstmedalj i brons:

Torsten Adenby
Per Bergström
Gunnar Dyvik
Jan Skogh
Rune Ylipää
Leif Lindgren

Plakett i silver:

Bela Rerrich
Yngve Arnell

Plakett i brons:

Agnes Back
Harald Gustafsson

Förtjänstdiplom (för förtjänstfullt föreningsarbete resp. värdefullt idrottsligt stöd): Ruth Larsson (fäktning), Agnes Back (fäktning), Oscar Bernadotte (fäktning), Gustav Malmberg (fäktning), Sune Hall, (skidor), Karl-Viktor Hermansson (konståk.), Gunnar Sigurdsson (konståk.), Leif Fransson (bandy), Conny Johansson (bandy), Bert Ackered (slalom).

Carl-Erik Eriksson och Jan Johansson för olympisk poängplats i Sapporo 1972.

Förtjänstdiplom för SM: Hans Jacobsson (fäktning, florett), Carl-Axel Palm (boxning, lätt welter).

En av Djurgårdens förnämsta belöningar är silverhätskon. Den har sin särskilda historia, som kanske skall berättas ännu en gång för dem, som blivit djurgårdare under senare år och som därmed inte vet vilka utsikter, som öppnar sig för dem att bli ihågkomna. Inte vem som helst kan räkna med att bli hätskoman. Meriterna skall väga tungt i vår vågskål.

Här emellertid till att börja med bakgrunden till vår silverhätsko:

I samband med att Djurgårdsbron invigdes och det kungliga ekipaget i sakta mak drog över bron tappade en av förridarnas hästar denna sko. En djurgårdare var kvickt framme och tog vara på dyrgripen, men som den ärlige man han var frågade han närmaste polis om han behövde lämna upp skon till Hovstallet. Det behövdes inte. Han fick behålla vad han hittat och skänkte den till det konditori på Djurgården, där vår förening en gång (1891) stiftades.

Där hängde hätskon i flera år, men när rörelsen lades ner var en annan djurgårdare framme med en bön att få hätskon. Det gick bra. Denna kungliga hätsko har sedan länge bevarats i Djurgårdens historiska arkiv högst upp i Klocktornet på Stadion för att i samband med en vindsröjning påträffas. Därvid kläckte en av Överstyrelsens iderikaste ledamöter förslaget att mångfaldiga den historiska hätskon och låta den bli en ny utmärkelse. Med denna hätsko som modell har det alltså framställts kopior, som är så exakt i storlek lika originalet att man får liksom en bild av att den tidens hästar levde på

större fot än dagens fyrbenta pållar.

Utmärkelsen har blivit högt uppskattad bland de prominenta medlemmar, som haft nöjet ta emot den. Den delas ut i numrerad upplaga och har hittills mest utdelats vid 50-årsdagar till sådana medlemmar, vilka redan fått Djurgårdens officiella utmärkelser.

Hans Majestät Konungen fick på sin 90-årsdag ett särskilt utvalt exemplar av hätskon och tackade också alldeles extra för att ha kommit in i denna sällsynta krets djurgårdare. Konungens exemplar numrerades med 0.

De numrerade silverhätskor, som senare har gått ut till prominenta människor, är dessa:

- Nr 18 Ragnvald Gottfridsson (70 år)
- Nr 19 Nisse Ramm (70 år)
- Nr 20 Nisse Lundin (50 år i DIF)
- Nr 21 Arne Palm (50 år)
- Nr 22 Carl-Gunnar Palm (50 år)
- Nr 23 Lennart Öberg (60 år)
- Nr 24 Sten-Otto Liljedahl (50 år)
- Nr 25 Thorsten Sundström (50 år)
- Nr 26 John Candelius (50 år)
- Nr 27 Georg Karlsson (60 år).

BREV TILL DJURGÅRDAREN

Från Elving Sandberg i Kristinehamn har "Djurgårdaren" fått ett brev, ur vilket vi saxar:

"Nu när Djurgården fått en sån tränare som Durán, stiger fordringarna. Nu måste det bli guld, bara inte proffsluffarna kommer och snor åt sig våra bästa lirare, t. ex. en sån som Anders Ahlström. Jag kan ta gift på att han blir storlirare, när Durán fått slipa av honom.

Men så en sak från hjärtat: svara mig om Åby är kapabel att sköta landslaget. Min uppfattning är att han är helt värdelös. Tänk bara på att inte använda en kille som Sven Lindman, som är särklassig i Sverige att slå en långpassning med rätt adress".

Vi tackar för brevet. Åby är nog inte så dum i alla fall. Bara han får behålla lirarna för luffarna . . .

När det gäller

PLÅTSLAGERIARBETEN

Skogs Plåtslageri AB

KUNGSTENSGATAN 18

Tel. 33 22 50

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27

TELEFON 30 22 02

STOCKHOLM

LÄGG OM INNAN DET ÄR FÖR SENT

Trotsa småpåvarna och rädda fotbollen...

Det finns egentligen massor med patentlösningar för att få publiken att vända åter till fotbollsmatcherna. Det är bara så att de ansvariga i förbundets styrelsekreter inte har någon som helst chans att pröva alla de recept som alla välmående och snusförnuftiga experter skriver ut ett par gånger i veckan. Recepten återkommer tid efter annan, och lika ofta skakar förbundets egna experter på sina grånade peruker och säger att recepten är värdelösa. Någon vilja att pröva idéerna visar man inte. Kanske man just nu, när fotbollens ko håller på att dö i kapp med gräset, är villigare att lyssna. Att lyssna på gräsrotsnivå...

"Spela bara bättre fotboll — då kommer publiken", är den vanligaste uppmaningen från den stora allmänheten. Och det är naturligtvis ett bra recept, men det är bara Åtvidaberg som kunnat leva upp till att spela fotboll som i gamla goda tider. Dagens spelare i gemen är inte mycket att hoppas på. De har levt sig in i ett visst mönster, fått vingarna klippta och order att hålla sina platser. Ingen personlig flykt över spelet. Inga nya fräscha idéer.

Ännu en del år framåt måste man nog dras med den typ av fotboll som nu produceras inte bara i Sverige utan litet varstans i vår närmaste utländska omgivning. För att göra denna ofta trista fotbollsvariant något aptitligare och mera lockande till vändkorsen har man velat ha förbud för TV att visa riktig fotboll i rutan. Man har velat ha radion att "puffa" för kommande matcher och måla upp dem som verkliga godbitar. Alldeles som om publiken inte har varukänedom.

Bara reklambyråerna tjänar på fotboll

Visst är det bra att även i sista stund rädda vad som räddas kan och försöka med dyra reklamkampanjer, men när den utbudna varan inte motsvarar vad man lockar med, då sviker publiken ändå. Det är därmed bara reklambyråerna som förbättrar sin ekonomi. Klubbarna blir bara fattigare, eftersom de fått ytterligare en svår utgift. Den dag en annonsbyrå gör sina tjänster på provisionsbasis och betingar sig 2 öre per åskådare över ett visst minimiantal besökare, som kommer även om matchen inte alls är annonserad, vore klubbarna mera intresserade att PR-vägen försöka locka publiken tillbaka.

Nej, jag måste återkomma till min gamla käpphäst med säsongsplaneringen såsom heltokigt upplagd i och med att man började spela vår—höst i stäl-

let för höst—vår som gällde förr under de stora succéfyllda publika säsongerna.

Sorg vid sista höstmatcherna

Det innebar alltså att allsvenskan körde i gång på hösten, tog paus över vintern och körde i gång på våren. I och med detta räckte det publika intresset hela hösten ut. Det kunde regna aldrig så mycket, det kunde vara aldrig så kallt och mörkt — det fanns inget konstljus och inte mycket utrymme för sena kvällsmatcher — men i och med att varje match betydde något, så kom publiken. Och klubbarna hade också eld i stjärten in till höstens sista spark. Det gällde nämligen att ha ett fint utgångsläge på värkanten. Alla låg i som remmar, och när sista höstmatchen var över sörjde publiken över att säsongen plötsligt tog slut.

Hur är det nu? Spelarna släpar sig fram på matcherna och publiken sitter hemma och får rapporterna i radion. Intresset är i det närmaste stendött.

Råsunda kan inte styra utvecklingen

Nu säger naturligtvis alla förstasigpäre, att när matcherna kommit in i maj så kan alla placeringar vara klara och då står man där utan spännande saker att titta på. Visst kan det bli så, men maj är en varm och solig månad. Då går folk på fotboll av bara farten, och under alla förhållanden i betydligt större skaror än i mörka kalla höstens tider. De stora avgörandena får sol och guld över sig.

Jag har föreslagit en återgång till den gamla ordningen vid mer än ett tillfälle i dessa spalter. Många har tyckt som jag, men nu råkar det vara så att svensk fotboll bara delvis styrs från Råsunda. Mest sker styrningen från distriktskamparna landet runt. De bestämmer hur det skall spelas. Det var dessa småpåvar som krävde att säsong-

en skulle starta på våren och sluta på hösten med motivering att man inte ville ha något besvär med att plocka ihop spelprogram under sommarens ljuvliga dagar.

Chans för påvarna

På fotbollskanslierna tänkte man mera på sin personliga trivsel — ostörd sommar — och såg till att omläggningen till det sämre blev gjord. Därmed slapp man att sitta och peta med invecklade serieprogram, då vädret i stället inbjöd till bad, hängmatta, Mallorca och Kanarieöarna. Så fick det bli den misslyckade typ av säsong som svensk fotboll nu tröskar sig till döds med.

På fotbollskanslierna tyckte man inte om att jag kallade dem småpåvar. Särskilt i Värmland, som ju inte precis producerat så särskilt mycket matnyttigt för vare sig landslaget eller allsvenskan, slog man tillbaka. Nu kan de flesta serieprogram produceras med datahjälp, så även vid en omläggning kan nog mina vänner "påvarna" få njuta en ostörd sommar. Väsentligare är dock att tiden äntligen vrides rätt och att fotbollsprogrammet läggs upp på ett för publiken välsmakande sätt.

Förr eller senare kommer denna omläggning. Måtte den komma "förr", på det att publiken stannar kvar...

(Allison i DN)

—o—

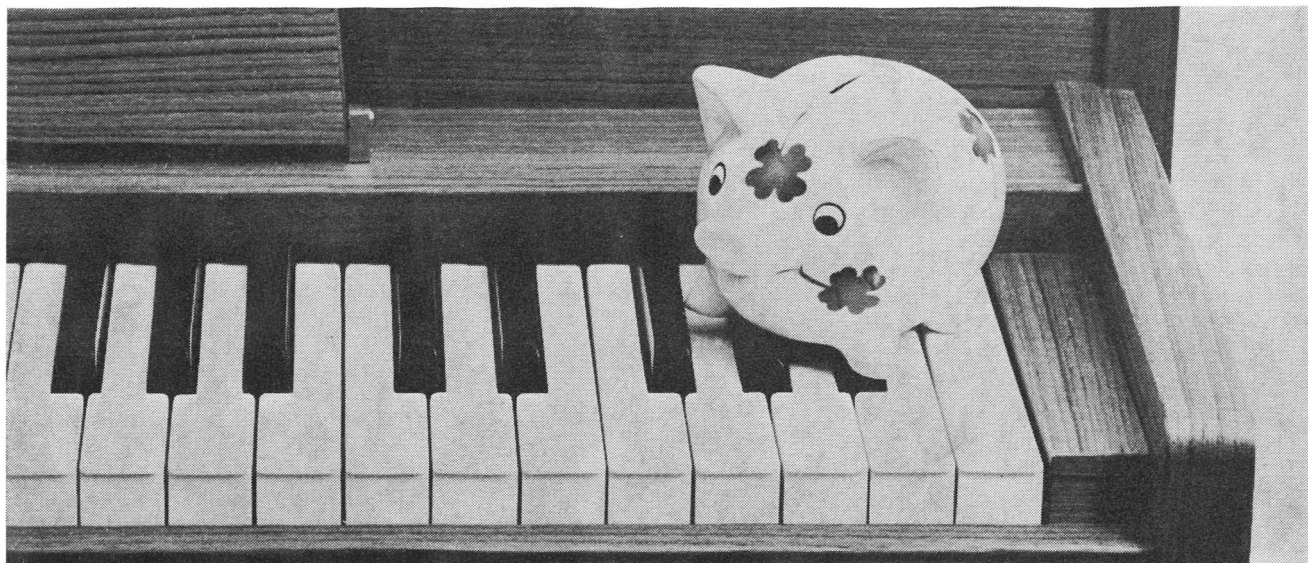
Golf à la TUMBA

Officiellt har vi inte golf i Djurgården, men Tumba spelar ju en del och vår ordförande Carl-Hjalmar plockar också gärna fram sina klubbor och försöker hålla undan för familjemedlemmarna. Nu lär enligt tillförlitliga uppgifter i varje fall Tumba ha blivit rätt lovande, fast i början gick det tydligen vind för våg. Hans första säsong härstammar den här historien från:

Tumba verkar lätt irriterad och frågar sin caddy (det är han som kånkar omkring med klubborna):

— Varför tittar du på klockan varje gång jag slår?

— Det är ingen klocka, det är en kompass!

HYRES-KÖP

— ett riktigt sätt att köpa piano

Ni hyr piano i ett år. Hyran är låg, från 71 :— inkl. moms per månad. Ni får fri hemleverans och kan i lugn och ro pröva det i rätt miljö.

Trivs Ni med instrumentet kan Ni när som helst köpa det och då får Ni hyran gottskriven.

Är inte detta ett bekvämt sätt att skaffa piano?

PIANO MAGASIN
Jacobsson
DROTTNINGGATAN 66
TELEFON 11 65 59, 11 76 19

JO JAG TACKAR JAG

för den härliga korven!

Scan för god mat

Rubriker och intervju i ett Malmöblad

När Djurgården i fjol åkte ner till Malmö och lät sig besegras med bara 2—1, blev det fina rubriker i de skånska tidningarna. Och Antonio Durán utlovade en lysande framtid.

Så här lät det:

"MÅSTE BLI STORLAG... — ... AV SÅDANA NYBÖRJARE!"

— Visst har jag anledning att se mycket ljusst på framtiden. Det är ju bara "nybörjare" jag har i allsvenskan. När jag kom till Djurgården märkte jag att ingen försökt lära grabbarna att spela fotboll, utan bara predikat kämpatag och taktik.

Antonio Durán visade upp ett Djurgården, där Sven Lindman, Jan-Erik Sjöberg och inhoppare Hasse Nilsson är kvar av gamla årgångar och framför allt ett Djurgården, som skapar och lärar fotboll.

FORMBART

— Det är fråga om att tänka fotboll, säger Antonio. Och jag har fått ett härligt material att forma helt efter det mönstret. Därför kör jag också med mitt eget lag, vill inte bygga på en gammal och vittrad grund. Det blir mycket nytt, mycket rutinerat och mycket ojämnt, men det kan inte hjälpas. Laget räcker inte till för toppstrid i år, men oj vad det kommer att bli bra.

Publiken fick alltså se ett Djurgården som hade föga likheter med gamla kämpa-kaminer, men innehöll en rad verkliga snidare, inte minst ljuslockige Kjell Samuelsson som dock inte höll eller orkade hålla högsta fart på sina tekniska påkar mer än i första halvlek.

Jag är inte främmande för att förnya laget ännu mer. Hasse Nilsson vill inte spela libero efter mina intentioner och då får han finna sig i att bli ersatt, säger Antonio Durán, som i går hade gett nye Tommy Davidsson den rollen.

— Gamla meriter räknas inte i mitt nya lag. Har jag kunnat få ut så pass mycket av materialet som hittills är det nog ingen fara att inte påfyllnaden går alldeles ypperligt, säger Antonio Durán full av professionell entusiasm som bara en fullfjädrad yrkesman kan känna inför en samling mer eller mindre oslipade diamanter.

— Vårt reservlag är fyllt av unga grabbar som leder sin serie och vårt A-lag är det yngsta i serien. Inte tror jag att jag har varit med om sista medaljkampen i allsvenskan även om det inte handlar om guldstrid den här säsongen,

säger Antonio Durán, MFF:s f.d. guldmakare, och ler.

DURAN:

TAKTIKEN ÄR ENKEL

Det har låst sig för oss, vi är bättre än resultaten visar. Jag hade också hoppats att vändningen skulle komma mot Öster. Det var också på väg och när vi ledde med 3—1, trodde nog inte bara jag att det var att fortsätta och ta hem full poäng, säger Djurgårdstränaren Antonio Durán. Men just i detta läge kom våra svagheter i dagen. Vi kunde inte hålla bollen utan släppte den generöst till Öster, som tackade och tog emot.

Hur taktiken skall bättras på i vårt försvarsspel vet jag precis, men tyvärr är teori och praktik två skilda ting. Spelarna vet så väl hur de ska göra, när de springer in på planen och de lyckas också ganska länge genomföra vad vi bestämt, men så kommer tydligen nerverna i dallring och då spricker det taktiska. Då är ändå vår strategiska uppläggning så enkel, att den inte behövde innebära några problem.

Det brister i sambandet mellan våra försvarare, och det kan vara förlåtligt med de nya grabbar vi kastat in och med de ommöbleringar vi gjort i de bakre linjerna, men snart vill jag gärna se att detaljerna klaffar och att vi ger våra belackare svar på tal, när de menar att vi inte är tränade för 90 minuter. Förr eller senare måste väl även vi kunna få litet medvind, funderar Durán.

Travare

Utan att vi har någon hästsportsektion håller vi oss i Djurgården med travare. På Solvalla kunde publiken alltså i samband med ett s. k. Sweepstake se Djurgårdens representerat i ett ponnylopp med bl. a. Leif Silbersky i sulkyn. Andra travkändisar: Sven Lindman, Torsten Adenby, Hasse Nilsson, Conny Granqvist och Tommy Berggren.

Hur finalen gick? Tja, bröderna Nordin kan känna sig lugna.

Långa fingrar på Skansen

Det finns långfingrat folk bland besökarna på Skansen. Det har Djurgårdsstenen fått erfara vid olika tillfällen. Vår minnessten uppe på berget med utsikt över Djurgårdsbrunnsviken är utmärkt med ett par bronsplattor, av vilka den ena är vår stora sköld med bågskytten och den andra utgöres av en plåt, som upplyser allmänheten om av vilken anledning denna sten har rests på platsen. Långfingrat folk har som sagt hållit sig framme och bant loss plattorna. Varpå Skansenledningen ryckt ut och tvingats skaffa fram ersättning för det stulna godset.

Även vår dörrplåt på Stadion har då och då försvunnit.

Ring på dörren i stället — vi har bättre souvenirer till salu!

Kanonlag på väg i bob

Djurgården håller på att bygga upp ett elitstall i bobsleigh, som verkar kunna göra Carl-Erik "Jätten" Eriksson & Co oslagbara. Således har man en av Rumäniens stjärnor, Romeo Nedelcu, vilken skrivit på för DIF. Senast var Romeo olympisk representant i Grenoble 1968 för Rumänien efter att tidigare ha representerat detta land i VM och EM. Han söker nu svenskt medborgarskap.

Till sitt förut starka lag har Djurgården även fått Blackebergs främste åkare Thomas Gustafsson. Även en del andra åkare står på lut.

— Jag räknar med att vi till nästa säsong ska kunna ställa upp två högklassiga 4-mannalag, för vilka vi också har var sin förstklassig bob, säger bobbasen Carl-Erik Eriksson, som redan varit nere på kontinenten och börjat orientera för träningen inför den kommande säsongen. Den måste ju ske utomlands i och med att Sverige inte har någon egen backe. Vilket ju är rätt enastående.

Ett betyg

Idrottsledarna karakteriseras av Bengt Bedrup (en gång spolad som TV-reporter) på detta övermaga sätt: "... slätstruktura byråkrater med en eminent förmåga att författa torra skrivelser som inte leder till just någonting. Vad de producerar är eländigt."

Så talar en stor "expert", som aldrig gjort en idrottsinsats vare sig som ledare eller aktiv!

Nya ständiga medlemmar talar ut

Att bli ständig medlem i Djurgården föresvävar många som både högsta lycka och något mycket praktiskt. Man betalar in en slant en gång för alla. Den slanten handlar om bara 150 kronor för en medlem, som tidigare under minst 10 år betalat sina vanliga årsavgifter. Har han eller hon inte gjort 10 sådana år, kostar det 300 kronor att bli medlem livet ut. Bland dem, som valt något av dessa alternativ att bli ständig medlem, har Djurgårdaren gjort intervjuer och frågat om varför de en gång i tiden valde Djurgården, något ljust minne, något bittert bakslag och vad de helst önskar Djurgården få uppleva.

Här kommer några av deras besked.

DJURGÅRDS-BRÖDER!

För mig var det något av en högtidsstund då jag första gången fick bevis i form av ett medlemskort på att jag tillhörde Djurgårdens IF. Redan från tidig barndom hade det från fadershåll itutats att Djurgår'n var världens bästa klubb. Något som i takt med att förståndet utvecklades också visade sig vara med sanningen överensstämmande. Tyvärr har jag inget aktivt förflutet inom Djurgården varken som spelare eller ledare, ett tråkigt faktum som ibland föder en känsla av ofullkomlighet.

Idoler har det funnits många. Vid en hastig genomgång flimrar namn som Hasse Jeppson, Arvidsson, Tumba, Stoltz, Björn, Parling, Lill-Mulle, Knivsta m. fl. förbi. Att namnen endast tillhör fotbolls- eller ishockeyspelare hindrar dock ej att man under åren glatts åt djurgårdsframgångar inom även andra grenar. Detta med att DIF omspänner så många grenar tycker jag är oerhört positivt. Dels därför att det möjliggör att olika kategorier människor kan känna samhörighet, dels därför att man året runt såväl sommar som vinter kan följa idrottsevenemang där DIF:are är i elden.

Ett av mina önskemål för framtiden blir sålunda att denna uppbyggnad med många sektioner kommer att bestå.

Ett annat önskemål är att den historiska förankring som tycks genomsyra verksamheten även i framtiden kommer att vara ett kännetecken.

Slutligen önskar jag ett bibehållande av, och ytterligare markering av den profil som under senare decennier vuxit fram och kommit att bli Djurgårdens varumärke nämligen: En juste hårdhet, betingad av en enastående kollektiv fighting spirit.

En hälsning i Blått, rött och gult

JAN-ÅKE ÖRBERG

Ständig medlem

Hej DIF-kamrater!

Jag tackar för det medlemskort som upphöjt mig till ständig medlem i föreningen, vilket jag är mycket stolt över. Mina idrottsliga prestationer inom DIF är ganska blygsamma och har som mest bestått i att jag fuskat lite med brottnings mellan 1952—60. Tyvärr, så höll inte ett av knäna, och därpå skadade jag ryggen vid ett olycksfall i arbetet —64 som sedan hängt i samt givit till resultat att den inte stoppar för verkstadsgolvet.

Några idoler inom föreningen är inte så svårt att utse, och de skulle kunna vara följande.

Fotboll: Birger Stenman och Ronney Pettersson, samt hela det nuvarande garnityret för dess fina laganda.

Brottnings: Edvin Vesterby samt Lenart och Helge Öberg för deras ledarskap.

Ishockey: Där vill jag inte peka ut någon bestämd, utan väljer hela laget.

Mina önskemål vad beträffar föreningens vidare skötsel är dessa:

Fortsätt med linjen att låta spelare som ser mer till penningen än till lagandan gå sin väg, men pruta för den skull inte på kraven om ekonomisk ersättning!

Jag hoppas slippa rubriker om underskattning efter förluster, och att de skall sluta upp med dumheterna att ta ut segrar i förskott. Ingen match är vunnen förrän slutsignalen gått.

Så vill jag slippa se att grabbarna tar ut avblåsningar i förskott både offensivt och defensivt, ty det är till syvende og sist domaren som dömer hur galet det än är.

Hur jag kom i kontakt med Djurgården? Jo, det skedde 1952 då en kompis bad mig följa med på en träningskväll på Döbelnsgatan 97. Brottningsens förutvarande adress. Då jag haft ett visst intresse just för den sporten var jag inte trögbedd, utan följde med och fortsatte även sedan kompisarna ledsnat. Det hör kanske till poängen, att framgångarna trots enveten

STÄNDIG MEDLEM 3:

Hejsan!

Jag blev Djurgårdare i samband med att en kompis till mig blev upptäckt i en S:t Erikscupsmatch i fotboll. Då han skulle på träning, följde jag med, därför att jag hade Djurgården som mitt favoritlag. Det var 1963. Sedan dess har jag varit kvar, därför att jag tyckte det var bra kamratskap och fina ledare.

Jag minns det senaste allsvenska guldet då laget blev mer eller mindre helt söndervärvat av Sirius, men ändå tog guldet. Det var en strong prestation.

Det bittraste minnet: när fotbollslaget åkte ur allsvenskan 1960, men de kom ju tillbaka efter ett år i tvåan. Skönt, därför att "vi" hör ju till den högre sociteten i fotboll.

Jag skulle gärna vilja att fotbollen spelar sina matcher på Stockholms Stadion i stället för på Råsunda. Det blir mer stämning där.

Lite mer upplysning om vad som händer och sker från de andra grenarna för att få reda på när de har sina aktiviteter och tävlingar. Sedan att man får tidningen "Djurgården Runt" lite oftare än en gång om året, är det inte en tidning som skall komma ut varje månad?!

Och var bussig och vinn SM i ishockey igen, för det var länge sen sist. Vinn i de andra grenarna också!

Hälsningar från en DIF:are.

Rolf Burström

träning inte hopade sig över mig heller. Kompisarna tröttnade väl mest av samma anledning skulle jag tro. Det lyckades mig aldrig att vinna någon match under min aktiva tid, men någon måste ju förlora också och det blev jag eftersom jag förmodligen inte hade tillräckligt självförtroende och ej vågade utnyttja den eventuella styrkan jag kanske hade.

Gunnar Öhgren

STÄNDIG MEDLEM 4:

Bästa Djurgårdsledning!

Då jag ännu är rätt ung (född 1952) sträcker sig mina minnen av Djurgården inte så långt tillbaka i tiden. Mitt första stora ögonblick som DIF-supporter kom 1959 då jag fick följa med min far, mor och syster på Råsunda och se DIF möta IFK Göteborg i en direkt SM-final i fotboll. Det gick vägen för grabbarna och det var "mitt" första guld som Djurgårdare.

Vintrarna 1958—1963 var ju guldkantade som de väl aldrig blir igen. DIF behövde bara åka på en skridsko för att komma till slutspel i ishockey. I slutspelet hade övriga lag ingen chans mot Tumba, Björn, Stoltz, "Tjalle", "Lill-Stöveln", Tvillingarna, "Lill-Lulle" och alla de andra. Jag såg i stort sett varje hemmamatch de åren och man minns ju särskilt när "vi" slog Brynäs med tvåsiffriga tal. Ack, kommer någonsin de tiderna tillbaka?

I fotboll minns jag gärna en annan SM-final, nämligen den 1966 mellan DIF och IFK Norrköping. Det var något av cup-stämning på Råsunda den dagen. Grabbarna skötte sig fint och vann med 3—0.

Hur kommer det sig att jag håller på Djurgården? Svaret på den frågan är enkelt. Min far är sedan födseln och oehjedad vana stor DIF-supporter och min mor, trots att hon var född i Söderhamn, hade samma idrottsliga hemvist som min far. Jag kunde helt enkelt inte undvika att bli Djurgårdare själv, och det är jag glad för.

Medlem i Djurgården blev jag 1962. Jag var på fotbollsmatch på Råsunda och där fanns grabbar i min ålder (10 år), vilka delade ut blanketter där man kunde ansöka om medlemskap. Jag gjorde så och elva år senare blir jag nu ständig medlem.

Vad önskar jag i framtiden för Djurgårdens del? Guld i fotboll bör väl inte vara omöjligt. Djupt inom mig har jag en dröm om att DIF skall återta sin förlorade ishockey-krona, men jag är nöjd om "vi" når slutspelet under hela 70-talet och kanske kan ta guld någon gång.

Alla bittra minnen lämnar jag därhän och slutar i stället med en önskan om framgång och allt gott!

Hjärtliga hälsningar.

Lars Eklund

STÄNDIG MEDLEM 5:

Att jag blev Djurgårdare kan jag tacka "rättorna" för. Dom kallas ju "gnagare" men jag tycker rättor låter bättre. Den ditintills störste rättfantasten, J. A. Karlsson, även förste vakt-

mästare på Stadion, som säkert det gamla gardet minns. I början på tjugotalet umgicks han i hemmet och min fader och J. A. hade många lustiga diskussioner. En liten grabb på ca 10 år håller ju då normalt på faderskapet. Det blev mina första intryck och gjorde väl att jag alltid hållit på DIF, som ju är bäst och när man dessutom är stockholmare av födsel, kan man ju inte hålla på landsortslag.

Beträffande idoler är jag för gammal för att ha några sådana, men tänker givetvis i sådant sammanhang gärna på Knivsta, Björn och Rolle samt Tumba. Var lumparkompis 1933 med Harry Andersson, som menade att jag skulle komma upp till Djurgårdens träning någon gång på Kristineberg, men trivdes bäst med att spela i liten klubb, där saker och ting i samband med spelet ej togs så allvarligt.

Att jag blev medlem i DIF berodde helt enkelt på att jag ville stödja föreningen och har fortsatt härmed.

Ett tips: Jag har själv ej så stora möjligheter — tror jag — att skaffa ytterligare medlemmar, men man kan ju alltid på jobbet vid lämpligt tillfälle försöka insamla en slant och sända till DIF. Det har jag gjort och om det även denna gång endast blev Kr 50:—, så är det ju så, att många bäckar... o.s.v.

Med hjärtlig idrottshälsning och i förhoppning att VÅRT LAG skall kliva upp ytterligare ett eller ett par pinnhål i allsvenska tabellen.

Gunnar Jessner

STÄNDIG MEDLEM 6:

Hej Djurgårdare!

Jag blev först intresserad av Djurgården när jag läste om järnkaminer och kämpatag i den allsvenska fotbollen. Jag fick reda på, att Djurgården var ett riktigt kämpalag, något som jag verkligen uppskattade och givetvis ännu uppskattar. De stora ishockeyframgångarna bidrog givetvis också i hög grad till, att jag blev intresserad av Djurgården.

Bland Djurgårdens stora segrar jag minns under min tid som medlem är naturligtvis de allsvenska guldmedaljerna i fotboll 1964 och 1966. Innan jag blev medlem erinrar jag mig utan svårighet de sex (6) raka mästerskapen i ishockey 1958—1963 samt segrarna i fotbollsallsvenskan 1955 och 1959.

Bland bakslagen är de bittraste slutspelsmissen i ishockey 1964 efter förlust med 2—1 i sista matchen mot Södertälje borta samt slutspelsmissen 1970 när DIF förlorade sista matchen mot Brynäs borta med 6—5 trots ledning

med 4—2 och 5—4 långt in i sista perioden. Vad gäller fotbollen glömmer jag aldrig den missade guldmedaljen i allsvenskan 1968. Det hade räckt med seger i sista matchen hemma mot IFK Göteborg. Djurgårn ledde dessutom med fyra poäng när det återstod sex omgångar, men tog bara tre poäng på dessa.

Vad jag helst vill se Djurgården vinna är SM i fotboll och ishockey och varför inte ett bandy-SM. Bandy är ju på väg uppåt igen och det har gått lång tid sedan senaste SM:et, som togs 1908. Men först gäller det att klara seriesegern i div. II och sedan gå upp i allsvenskan.

Vad som skulle förbättras i Djurgården är supporterresorna, d. v. s. de måste bli flera. Det är verkligen svagt, av supportertrarna att inte ställa upp på resor till t. ex. Leksand, Karlstad och Timrå i ishockey eller till Växjö och Göteborg i fotboll. Resorna ställs in på grund av för liten anslutning. Jag tycker, att de som är anmälda till supporterresor, som blivit inställda ska få följa med i spelarbussen i stället, för samma pris som supporterklubben tillämpar. Det skulle ju innebära ökade inkomster för klubben.

Med Djurgårdshälsning

Johan Sandwall

STÄNDIG MEDLEM 8:

Jag blev medlem genom att min far invigde mig i curlingsporten, där han var en av grundarna till DIF:s curlingsektion.

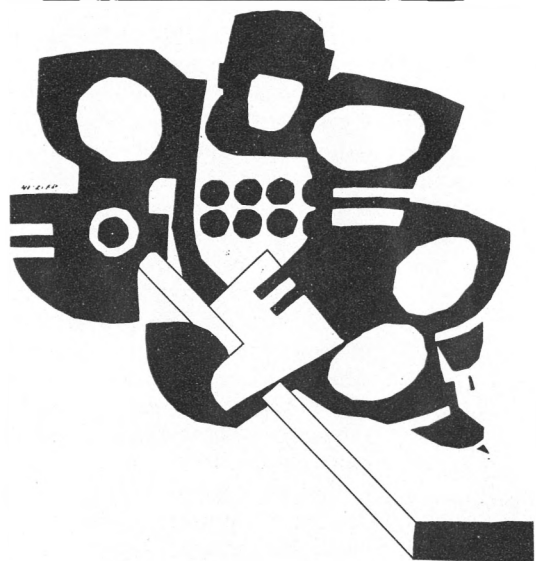
Idoler: Sven Tumba som genom sin positivism spred glädje inom idrotten, vilket man i dag saknar en del av. Inom curlingsektionen var Bengt Öhrman en av de ledande profilerna när jag startade som en av de första juniorerna inom stockholmscurlingen.

Aktiv idrott: Inom DIF enbart curlingspelare från slutet av 50-talet med större framgångar från mitten av 60-talet, bl. a. Stockholms första officiella distriktsmästare i mixed curling med just bl. a. Bengt Öhrman. Ett flertal segrar i större nationella tävlingar. Förde upp DIF till dess hittills enda deltagande i SM herrar lag sedan kvalificeringsgränsen infördes. (Året som gick blev mitt hittills lyckosammaste med fyra stora segrar och SM-plakett som belöning, givetvis tack vare mina goda medspelare i nya klubben).

Ledare: Varit styrelseledamot i curlingsektionen som kassör, sekreterare, vice ordförande, åren 1965—1970.

Med Djurgårdshälsningar.

Ulf Lagerbäck

AHEARNE CUP
DAGENS NYHETERS
ISHOCKEYVECKA
DJURGÅRDENS IF
SÖDERTÄLJE SK

MÅLERIFIRMA
L. ÖRNMARK

I STOCKHOLM AB

Östermalmsgatan 84
114 50 Stockholm
Telefon 08-67 03 40

TELEFON 08-67 03 40

**FRAM
FÖR ETT
RUNDARE
SVERIGE!**

Nu kan Du resa långt billigare med våra nya priser.

Kan Du utnyttja någon av våra rabatter t.ex. veckosluts-, familje-, ungdoms-, eller pensionärsrabatt blir det ännu billigare.

Resebyrån vet:

Inrikesflyget
LINJEFLYG

STÄNDIG MEDLEM 9:

Hejsan!

Tack för att jag fått komma med i familjen under den tid som jag har kvar här på jorden. Jag är bara 24 år och hoppas få hänga med i många år till och då naturligtvis kunna få läsa om många Djurgårdsframgångar. Eftersom jag bor i Göteborg blir det inte så ofta jag har tillfälle att se killarna spela, men jag har sett allt i Djurgårdsväg som hänt här i Götet sedan 1960.

Jag blev intresserad av DIF år 1959 då vi vann allsvenskan i fotboll. Något år senare började jag samla på autografer från idrottsmän från hela världen. En dag skickade jag ett autografblock till Tumba och frågade efter hans autograf. Det gick säkert 3—4 månader och jag hade nästan glömt av alltihop ty jag hade glömt sända med svarsperto. Men så en dag kom autografblocket tillbaka till mig från Tumba och då hade han lyckats få hela DIF:s svenska ishockeymästares namnteckningar till mig. Trevligt gjort av Tumba. Jag skrev aldrig och tackade honom, hoppas han ursäktar då han får veta att efter den dagen fanns det ingen annan klubb för mig än Djurgår'n.

SM-segrarna i fotboll 1964 och 66 är två enastående ögonblick för mig. Jag glömmet aldrig då "Sump-Hugo" slog in straffen på IFK Göteborg i sista minuten och gav DIF guld. Jag hörde det i Sportextra i direktsändning. Herre Gud vad jag grät av lycka.

Ishockeylagets stora förlust på Nya Ullevi för cirka 10 år sedan till Frölunda, med hela 12—1 förlorade DIF. Det stod länge och vägde i matchen och Frölunda ledde bara med 3—1. Då åkte Lasse Björn ut på 5 minuter och då passade Frölunda på att öka till hela 8—1 innan Lasse Björn kom ut ur utvisningsbåset igen. Det har även blivit 12—1 till Frölunda en gång senare, då i Frölundaborg. Några bittra ögonblick för mig. Några fler sådana "ras" vill jag inte veta av.

Jag vill ha förståndigare värvningar i fortsättningen. Det verkar som om man värvade för B-laget och inte för A-laget. Det finns några exempel på senare år som värvats men sedan inte förekommit i A-laget. Jag tycker att det skulle vara möjligt att i fortsättningen värva nyttiga och färdiga storspelare i landslagsklass, vilka skulle behövas bland alla de lovande spelare vilka utgör A-laget. En färdig storspelare skulle få den "lata" Stockholmspubliken att gå till matcherna.

Jag skulle också vilja att Ni försökte

få tag i och värva till medlemmar alla de människor ute i landet som precis som jag inte visste hur jag skulle bära mig åt för att bli medlem i Djurgården innan jag en gång kom till Stockholms Stadion för att se på en DIF-match och i pausen knallade upp i Klocktornet och där fick upplysningar om hur jag skulle bli medlem i DIF.

Varför kan inte medlemmarna i föreningen tilldelas två gratisbiljetter per säsong och medlem. Det kan vara matcher som bestäms av styrelsen och alltså ej derbyn etc. DIF skulle på så sätt aktivera sina medlemmar och dessa i sin tur skulle kanske vilja gå på ytterligare matcher och då ta med sig familj och vänner.

Önskemål: SM i ishockey och fotboll snarast möjligt!

Djurgårdshälsningar.

Finn Johansson, medl. 1429

STÄNDIG MEDLEM 10:

Hej!!!

Det känns härligt att för alltid blivit medlem i Sveriges största och i särklass bästa idrottsförening och jag vill här berätta varför.

Intresset ligger i släkten. Min morbror "Munko" Lindbergh (världsmästare i bowling) och min kusin Bengt Lindbergh (kassör i fotbollssektionen), tog mej med in i bowlingsektionen, där jag spelade tills jag bosatte mej i Malmö 1965. Djurgårdare är och förblir jag dock hela mitt liv.

Roligast med SM-guldet i fotboll 1964, när Djurgården avgjorde på straffspark och vann guld med 1 mål tillgodo på Malmö FF, kändes underbart.

Bittrast då fotbollslaget året efter SM-guld ramlade ner i div. II, i allra högsta grad oväntat.

Önskemål: SM-guld i ishockey, det var länge sedan.

Hur bli flera? Jag tror, att det finns många Djurgårdsälskare över hela landet, försök nå dessa. Själv har jag värvat flera medlemmar här nere i Malmö och fler blir det. Skaffa kontakter över allt, jag tror det lönar sig.

Till sist vill jag bara önska alla aktiva och alla som jobbar ideellt för Djurgården, lycka till och så hoppas jag att den fina Djurgårdsandan förblir kvar i all evighet.

Med Djurgårdshälsningar.

Lennart Nordsten

Kom till Skansen

Det här är en viktig notis, ty det är möjligt, att vi på nyåret inte hinner meddela direkt till alla våra medlemmar vad som skall inträffa den 12 mars.

Det är då Djurgården firar sin födelsedag. Föreningen stiftades ju den 12 mars 1891 ute på Skansen, och till minne härav har Djurgården fått resa en sten uppe på berget ovanför Djurgårdsbrunnsviken. Stenen är även rest till minnet av Stockholms första backtävling på skidor, som Djurgården arrangerade tillsammans med Norska gardet, som då låg förlagt i vår huvudstad.

Till Djurgårdsstenen på Skansen vallfärdar nu våra medlemmar den 12 mars och därefter tågar vi vidare till klubblokalen på Stadion för att tillsammans med en bit mat fortsätta födelsedagsfirandet. Alla medlemmar är välkomna. Det är fri entré på Skansen, men matbiten på Stadion får du betala några kronor för.

Men meddela i tid, om du tänker bli med på Stadion. Det skulle bli trångt om alla våra 5.000 medlemmar kom utan att ha anmält sig i förväg. Alltså: reservera den 12 mars för samling kl. 19.00 vid Djurgårdsstenen på Skansen.

Meddelas endast på detta sätt!

Ständig medlem nr 13:

Att jag blev djurgårdare var en oundviklig sak i och med att jag som arbetskamrater hos Rydholms Herr-ekipering hade Tumba, Lill-Lulle och Bingen Larsson. Gick bara inte att låta bli att bli medlem . . .

Mitt gladaste minne daterar sig från en fotbollsmatch, då Djurgården låg under med 1—4 mot Jönköpings Södra och vände till seger med 5—4. Ungefär samma gjorde Djurgården på 1950-talet mot Hälsingborg — det är sådana krafttag man vill uppleva.

Dystrast är tillvaron de få gånger Djurgården får stryk av Gnaget. Dessbättre inte särskilt ofta.

Önskemål: byt färg på Djurgårdens tröjor! Randig tröja i gult, rött och blått och blå byxor. Mera färg på både spelare och kläderna.

Ytterligare önskemål: varje medlem skall värva minst två medlemmar per år. Själv värvat jag en ny medlem varje vecka . . .

Olof Dahl

WASA EXPRESS & ÅKERI AB

Vretenborgsvägen 13 - Box 420 30 - 126 12 Stockholm

Telefon växel 08-744 29 60

FULLSTÄNDIG ÅKERIRÖRELSE

Radiodirigerade kranbilar — Liftdumpers

Byggnadsaktiebolaget

GUNNAR LINDELL

VRETEENVÄGEN 11 - 171 54 SOLNA

Utför bostads- och industribyggen

Ur dagboken:

Vilket minne — 8—1 mot Hammarby

— Det kan aldrig bli sämre. Så förklarade Djurgårdens spelare, när de sent en måndagskväll lämnade Råsunda efter att ha gjort säsongens plattmatch mot Halmstad. Vunnit med 2—1 men som sagt presenterat ett bottenspel utan all like. Varpå man vilar sig och bestämmer att det må bära eller brista, nu måste storspelet plockas fram om det så också måste ske i derbyt mot Hammarby.

I derbyn brukar det inte finnas utrymme och tid för någon grannlåt, men Djurgården hade piskan över sig och var tvingade att ge ett examensprov på Antonio Duráns förmåga som tränare. Det blev ett övertygande prov. 8—1. Inte ens under mina år i Malmö FF fick jag uppleva några 8—1, suckade Durán med yttersta välbehag, men visst hade jag på känn att det förr eller senare måste slå för mina grabbar.

DJURGÅRDSREKORD:

8—2 PÅ ULLEVI

Djurgården, som nu fick sin magra fotbollskassa berikad med 2.000 kronor för de åtta målen har sannerligen inte för vana att skämma bort sin publik med några större målfester. Mest hela året har man i stället sumpat ungefär 2 givna mål per match och på slutet alldeles tappat stinet.

— På gamle målvaktens tid gjorde vi många mål, minns Arne Arvidsson, när han efteråt kommer in i omklädningsrummet för att fråga sin adept Björn Alkeby, hur denne kan stå och släppa in Hammarbys tröstmål, när det bara är sekunder kvar. Här behövs hårdare träning, hotar Arne. På min tid slog vi Malmö FF en gång med 6—2 och vi slog också Göteborgskamraterna med 8—2 i årets första match på Ullevi 1963. Då kom vi raka vägen från ett år i division II.

SEKUND FÖR TRÖSTMÅL

Underverkens tid är inte slut ännu. Djurgården slår Hammarby med 8—1 och alla de 10.468 åskådarna på Råsunda tycker att det är fullt i sin ordning. Man tar inte utgången med en gäspning, förvisso inte, men man anser tydligen att Djurgården bara gör vad man har rätt att fordra med det höns- hus som representerade Hammarbys försvar. Bara att tacka och ta emot, bara att rusa igenom och pricka in mål efter mål.

Kullerstenar mot slutspelet

Åtskilliga kullerstenar låg på Djurgårdens fortsatta väg mot slutspelet, då nyckelmatchen mot Skellefteå krävde en dubbelpoängare. Och Djurgården fick sannerligen slita hund för att stå emot de kämpaglada norrlänningarna, som inte sträckte vapen förrän i sista perioden. Då hade Djurgården rullat bort kullerstenarna framför Skellefteås mål och ordnat 4—2 (1—0, 2—1, 1—1) som tämligen rättvisa siffror. Tyvärr en dyrköpt seger i och med att Anders Hedberg blev illa skadad.

— Ett otäckt tillbud. Märkligt att domarna inte var med på noterna och såg hur Anders blev upphakad och därmed förvandlades till en flygande torped, sa Pelle Bergström. En utvisning hade visserligen inte betytt något för det tragiska i att Anders nu blev svårt

skadad, men det var ju så solklart en regelvidrig fällning att det inte borde undgått domarna att döma en utvisning. I stället lät de spelet fortsätta en stund med Anders liggande knockad inne i Skellefteås mål.

Det blev inte något skönhetspris för den här matchen, som mest handlade om riv och slit. I det stycket var norrlänningarna framstående. De trasade sönder Djurgårdens tilltänkta delikatesser och lade i dagen en gnista och en ambition, som gjorde att Djurgården fick balansera på en smal tråd och ibland såg ut att även bli överspelat. Men även Djurgården visste att en slutspelsplats låg i vågskålen och satte emot med all tänkbar ambition för att tygla de norrländska viljorna.

En guldman kom tillbaka

Bakom fronten presenterade Djurgården en liten nyhet i upptakten till årets säsong: en guldman kommer tillbaka! Det gäller Olle "Lill-Lappen" Hellström, som tar hand om lagledarjobbet, och därmed kan man väl säga att en cirkel är sluten. På sin tid var "Lappen" nämligen en av Djurgårdens guldmän i fotboll, och han vann det allsvenska guldet inte bara en gång. Det kunde säkert blivit flera än de två som det nu kom att handla om. Krångel med ett knä gjorde att han alltför tidigt måste lägga bollskorna på hyllan.

Djurgården har under något år fört en lagledarfri tillvaro och därunder överfört allt ansvar på tränaren. Som därmed kanske fått alltför tunga uppgifter. Nu blir det ändring på denna punkt i och med att Lill-Lappen gör comeback och hoppar in som lagledare. 1968 spelade han sin sista match i allsvenskan för Djurgården. Sedan dess har han hunnit vara spelande tränare i

Nyköping, som han förde upp till div. II och till semifinal i cupen. Åter gjorde sig det skadade knät påmint, och därmed blev han tränare i Gustafsberg under ett år för att sedan ta ett sabbatsår. Nu är cirkeln sluten — nu är han tillbaka i Djurgården.

Lill-Lappen tillhörde Djurgårdens guldlag 1959 och 1964. Hans A-lagsdebut skedde 1956 på Råsunda mot AIK. Djurgården vann med 2—1. "Jag har aldrig varit med och tagit stryk av AIK", konstaterar han och det innebär kanske ett löfte att han även som lagledare tänker fortsätta med denna vana. Efter sista guldsäsongen 1964 blev han skadad, vilade från all fotboll i tre år, kom tillbaka våren 1968, spelade 16 matcher, gick sönder igen, blev tränare i Nyköping osv.

Vad han tror om årets säsong: omöjligt att säga något, vi har inte haft laget intakt i någon av förmatcherna och vet därmed inte var vi står.

Till 8—0 har Djurgården nått, när 15 sekunder är kvar att spela. Då blir Sven Lindman skadad just som han skall sparka till bollen, men han orkar inte sträcka fram foten utan bollen går till Hammarby och hamnar snart i höjd för kvällens lille debutant, Billy Ohlsson, att nicka in tröstmålet.

— Det kunde man väl unna Billy, säger Lindman efteråt. Billy skall väl inte behöva minnas sin allsvenska debut som något extra nattsvart. Han måste få göra ett mål. Nu kan han i alla fall ha ett ljust minne. Vi var faktiskt glada att det blev Billy, som fick avsluta det här målkalaset . . .

DETTA

är en betald annonssida, som vederbörande företag beställt i
uteslutande ändamål att stödja vår förening, som därför säger

TACK

Affären för SPORT och FRITID

Vi i DIF

väljer kvalitetsgrejor

CYKLAR

MOPEDER

FISKE

FOTBOLL

ISHOCKEY

SKRIDSKOR

SKIDOR

JACKOR

BÅTAR och MOTORER

AB INGVAR ericsson
CYKEL & SPORT

Torsgatan 48, 113 37 Stockholm - Tel. 32 68 98, 32 43 31

Så här vill jag ha't . . .

Jag såg i ett matchprogram på en av de sista hockeymatcherna i år, att ishockeysektionen ville att supportrarna skulle inkomma med åsikter om hockeyn. Eftersom jag har en del åsikter även om annat som gäller klubben så har jag plitit ned några dylika nedan.

Beträffande ishockeyn (och även fotbollen) så tycker jag att resor till bortamatcher måste anordnas (till självkostnadspris, rabatter för medlemmar). Hejarklackar "med nytt sound" borde köras igång snarast. En speciell Djurgårdssång och nya ramor är välkomna. Vidare bör DIF-supportrarna anmodas att samla sig på bestämda läktare på matcherna. Proklamera alltså exempelvis den blå läktaren på "hovet" och västra läktaren på Råsunda till Djurgårdsläktare. Detta gör att publikstödet låter mera massivt och att man slipper sitta bredvid en massa AIK-are på derbyna, och det underlättar också för eventuella hejarklacksledare. Kanske kan vi ge Hammarby en match om publikjudet.

Damfotboll som förmatcher borde förekomma oftare. Förutom att det ger matcherna en festlig ram får publiken trevlig underhållning i väntan på huvudmatchen.

Jag har också en del synpunkter på medlemsvärning o. dyl. DIF har nu äntligen fått ihop ett bra hockeylag som kanske redan nästa år kan bli ett mästarlag. Även i fotboll ser det ljusst ut med ett ungt lag som spelar en

kul och framåt fotboll. Detta gör ju att antalet DIF-supportrar ökar och det gäller nu att få dem att bli medlemmar i DIF. Jag tror att många inte har ansökt om medlemskap bara därför att de inte vet adressen, vad det kostar, vilka förmåner man får (förslag till ökade förmåner kommer nedan). Att bara ha medlemsansökningskuponger i programmen räcker nog inte.

Annonser bör sättas in i våra dagstidningar med text i stil med: Du som håller på Djurgår'n, varför inte bli Djurgårdare på riktigt. Bli klubbkompis med Palmqvist etc. Rabatt på biljettpriserna skulle dra många medlemmar. Mitt förslag är att klubben tillsammans med medlemskortet medskickar 6 styck rabattkuponger à 1 kr. Dessa skulle berättiga till 1 kronas rabatt på 6 stycken DIF-matcher (lämpligen fotbollsmatcher eftersom ishockeypubliken är stor nog ändå). För medlemmar som är med i klubben för andra året eller mer ges 2 kr rabatt till 6 matcher. Med detta bör antalet medlemmar som är med flera år öka.

Det här var något av vad jag hade på hjärtat för den här gången. Det blev rätt så mycket till slut, men jag hoppas att jag har bidragit med något som kan komma till nytta i framtiden.

Med förhoppningar om medalj i fotboll, hälsningar från Djurgårdare nr 5245 Lars Brandelius.

Gubbe ur låda

Det här är en herre, som aldrig lagt fingrarna emellan i samband med boxningens avarter. Han har krigat med både tillåtna och otillåtna medel för att skapa respekt kring sig själv och kring Djurgårdens boxare.

Det handlar alltså om Carl-Gunnar Palm, till i försomras och under många år ordförande i vår boxningssektion och där mest känd som "Puttes farsa".

Efter att ha försökt få ordning på torpet — inte minst vad gällde förbundets inställning till "Puttes" representation i internationella sammanhang kastade han nyligen in handskarna och bad att få slippa ansvaret som sektionsbas.

Medan han lämnade alla uppdrag i sektionen blev dock sönerna kvar, Carl-Axel "Putte" som stilboxare nr 1, och Carl-Åke som allt i allo, var-

med kontakten mellan gammalt och nytt hade säkerställts.

Här finns anledning tacka kämpaglade pappan "Ursvensken" Carl-Gunnar för hans energiska och blåögda jobb för våra klubbintressen och för boxningen som en respekterad svensk sport. Han kanske dyker upp som gubben ur lådan på något annat håll inom föreningen. Hur är det — skulle man inte ha nytta av en friskus på någon av våra fronter?

Kungen

djurgårdare i Vasaloppet

Våra bästa skidåkare, i varje fall de som man mest hör talas om, är de som förekommer i Vasaloppet. Även om ingen av de våra kört på så snabbt att det blivit någon lagerkrans runt halsen vid målet i Mora, har de flesta dock lyckats ta sig fram de 9 milen.

Varje år dyker det upp nya optimister med siktet helt inställt på att Vasaloppet skall bli den stora uppgiften. Senaste vintern höll Djurgården på att bli representerat av våra två mesta (?) kändisar. Både Kronprins Carl Gustaf och statsminister Olof Palme var tilltänkta i loppet, men i sista stund tvingades de backa ur. Den snöfattiga vintern hade gjort att de inte fått tillräcklig träning i hemmatrakterna.

"Kommer gärna tillbaka ett år, då jag tränat tillräckligt och fått upp flåset", rapporterade Carl Gustaf.

—o—

Så var det en annan optimist, som ville berätta om sitt beslut att köra Vasaloppet:

— Ja, nu har jag verkligen bestämt mej, nästa år ska jag åka Vasaloppet.

Jaså du, men det är 9 mil och många timmar, hur ska du klara dej utan mat?

— Det vet du väl att det finns matkontroller.

— Ja, första dan . . .

Djurgårdsrabatter

Appelbergs Radio & TV, Hägerstensvägen 145, Hägersten, t. 45 61 01.

Olympia Herrkläder AB, Sveaväg. 78-80, Stockholm, t. 30 24 03, 33 35 57

Wiberg & Son Foto AB, Karlaväg. 61, Stockholm, t. 23 03 05.

Idrottsmagasinet Hugo Johansson AB, Birger Jarlsgatan 5, Stockholm, t. 20 88 25—26.

Ingvar Ericsson Cykel & Sport AB, Torsgatan 48, Stockholm, t. 32 43 31, 32 68 98.

Sportkompaniet AB, Vasagatan 46, Stockholm, t. 21 26 40, 21 26 50.

Stockholms Velocipedaffär AB, Kungsgatan 53, Stockholm, t. 11 34 83 20 02 49.

Olle Wänlund Sport AB, Götgatan 90, Stockholm, t. 41 43 33, 41 19 52.

AB Stockholms Autotillbehör, Tulegat. 1, Stockholm, t. 30 25 70, 32 74 28

Olof Dahl Fynd-Shopen, Kungsgat. 62, Stockholm. (Se annons!)

Byggnadsfirman **A. PALM AB**

UTFÖR ALLA SLAGS REPARATIONER
TILL MODERATA PRISER

Björngårdsgatan 2 A, Stockholm

Telefon 08-44 21 00

ALLT FOR BYGGET FRÅN GRIND TILL TAK

INGARÖ TRÄVARU AB

BRUNN INGARÖ

TELEFON 0766/27100 Växel

BRILJANTER

GULD ★ PÄRLOR

Smycken under garanti

HOVJUVELERARE

Franz Holm

Guldsmeder i sex generationer

Butiker:

Drottninggatan 50

Sergels torg 4

Kungsgatan 68

Kungsgatan 5

Humlegårdsgatan 9

STOCKHOLM

Gör som vi i Djurgården

Vid behov av BUSS

till resor i in- och utland

vänd Eder

med förtroende

till

**KRISTIAN LARSSONS
BUSSTRAFIK**

Björklinge

Tel. 018-37 50 28 eller 08-62 49 55

**AHRNES
FASTIGHETS AB**

Drottninggatan 16

111 51 STOCKHOLM

Konsulterande i:

Uthyrningar av nyproduktion

Fastighetsförvaltning

Köp och försäljning av fastigheter

Låne- och Finansieringsärenden

Kontors- och Lokalfrågor — Värderingar

Evakueringar

TEL. 10 04 06, 11 60 11

Djurgårdare!

Då Er fru eller fästmö
söker något chict och
personligt vänd Er med
förtroende till

J A C O B S S O N S

— ledande mode inom
damkonfektion —

Jacobsons

Kungsgatan 53, Stockholm

Ät snabbt

Ät bra

Ät internationellt

hos Stefan Dolderer

Bofri-Bar

SURBRUNNSGATAN 46

113 48 STOCKHOLM

Tel. 31 99 64

FRÅGA:

Var kan den som är intresserad av sportfoto få råd om lämpligaste fotoutrustningen?

SVAR:

Hos Öbergs Foto får du råd och kan välja ur ett brett sortiment.

öbergs

S:t Eriksgatan 31, tel. 50 45 69

Biblioteksgatan 12, tel. 11 91 12

Nybrogatan 45, tel. 67 23 93

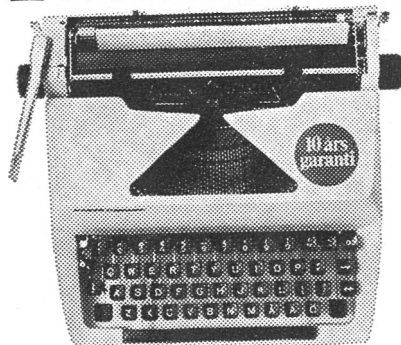
T-banan, Hötorget, tel. 21 84 62

Götgatan 92, tel. 43 40 95

Skärholmen, tel. 710 45 15

Vällingby, tel. 87 30 90

Facit Privat

**Familje-skrivmaskinen
med 10 års garanti
Köp den!**

Alltid något:

Före AIK i Ahearne cup

1973 års upplaga av Ahearne cup, den stora internationella ishockeyveckan med Djurgården, Södertälje och Dagens Nyheter som pålitlig arrangörstrio, fick se Djurgården spela en rätt blygsam roll men dock tillräckligt stark för att vi skulle hålla oss före

AIK. Ännu inför sista omgången hade Djurgården chansen att gå upp på silverplats efter de oslagbara Spartak från Moskva, men Södertälje gav oss en omgång med 8—3 (tack, tack!) och när sedan Leksand tog ner AIK med 10—7, blev slutet på visan det här:

Djurgården—Södertälje	3—8	(2—0, 1—4, 0—4)				
Leksand—AIK	10—7	(3—4, 3—3, 4—0)				
Spartak—Totems	10—5	(2—2, 3—2, 5—1)				
Spartak	6	6	0	0	49—26	12
Leksand	6	4	0	2	45—28	8
Södertälje	6	3	0	3	43—34	6
Helsingfors	6	3	0	3	28—27	6
Djurgården	6	3	0	3	23—37	6
AIK	6	2	0	4	32—37	4
Totems	6	0	0	6	23—54	0

Inte ärtsoppa på burk . . .

Som ofta lyser alltid en viss avundsjuka igenom från kretsar, som inte har med de direkta arrangemangen att göra. Bobby i DN kommenterar en del av kritiken så här:

De traditionella helgcuperna har varit en exempellös framgång för deltagarna från Sovjet. Chimik hemförde ju Expolaris Cup och i Star Cup fick våra guldmedaljörer från Brynäs stryka med 4—3 mot Sovjets Vingar. På övertid.

Svensk klubbhockey på toppnivå har alltså med eftertryck satts på plats och dess banérförare måste oroligt fråga sig vad de kan göra för att reducera ryssarnas allt större försprång.

För oss turneringsarrangörer har Kanada-lagens nivellering kommit som extra salt i såret. Amatörerna håller inte måttet längre och proffsen har internationella förbundet portförbjudit här.

Något måste hända. Men vad!?

I motsats till en herre på TV 2 vet alla som har minsta hum om idrott, att det är omöjligt att varudeklarera ishockeylag och andra sporters utövare i samma stil som ärtsoppa på burk eller babyamat.

Det var därför att utmana löjet, när TV-reportern i fredags kväll försökte

bussa konsumentombudsmannen på DN. BC Totems har ju inte motsvarat förväntningarna och vi på tidningen påstods ha kört med falsk reklam.

Anklagelsen är naturligtvis befängd. Vi har på förhand bara redovisat kända fakta och under turneringen gång efter annan skrivit att Totems är dåliga. Precis som våra kolleger och TV:s sportexperter gjort.

De som gått på kanadensarnas matcher efter deras debut i Helsingfors i tron att de var skickliga måste således ha varit antingen blinda eller stendöva. Eller bådadera. Och då jag vågar utgå från att de inte är någotdera är jag övertygad om att de haft andra skäl att titta på kamperna i Ahearne Cup.

Knappast nånting avslöjas så snabbt och skoningslöst som dålig klass på deltagare i idrott och det gäller alldeles speciellt i en tävling över en längre tidsperiod. Totems svaga insatser har därför främst drabbat dem själva och arrangörerna, som pungat ut med över 100.000 kr för att få hit dem.

Det är dock en stor tröst att Spartak & Co varit desto bättre. Och om sex av sju lag sköter sig finns ingen orsak att ropa på konsumentombudsmannen. Såvida man inte jobbar på TV 2 och inte ens har rudimentära insikter i ishockey.

Med frikort

En åskådare som inte glömmer Ahearne cup i ishockey i första taget, heter Barbro Candberg. Säkerligen kommer hon tillbaka i fortsättningen. Varför då? Jo, hon räknades in som åskådare nr 5 miljoner, när hon klev genom vändkorsen sista dagen i Ahearne Cup. En sådan jubileumsåskådare måste naturligtvis firas, menade man på Idrottsförvaltningen och släppte fram Thorsten Sundström att både krama om Barbro och ge henne blommor och frikort till "Hovet" för nästa säsong. Gällande två personer. Hör av dej, Barbro!

Dagboksblad:

Sven Lindmans jubileum

Det finns många sätt att celebrera ett jubileum. Men mer övertygande och rakt på sak än vad Sven Lindman, 29, gjorde det i går kan man knappast skåda. Han spelade sin 200:e A-lagsmatch för Djurgården.

Det firade han med att vara bäst på plan och indirekt greja en poäng (1—1) mot Landskrona på Råsunda!

— Jubileum???

— Jasså, det hade jag verkligen ingen aning om. Trodde inte att jag hade spelat så många matcher för Djurgården, säger då Sven Lindman förvånat till alla gratulanter.

Förklaringen till hans stormatch mot Landskrona återfinns helt enkelt i det faktum att Sven Lindman är i absolut toppform redan.

Någon stormatch missade inte backstugesittarna. Men bara Lindman hade varit värd entréslanten.

— Jag är helnöjd med min egen insats. Tycker att mitt spel fungerade perfekt. Men samtidigt är jag missnöjd. Vi skulle inte ha behövt tappa en poäng, säger han bistert.

När 10 minuter var spelade fick Djurgården en frispark strax utanför Landskronas straffområde. Lindman lägger bollen till rätta, alla väntar på ett rungande skott. Men snyggt och behärskat rullar han fram bollen till en ensam Harry Svensson som gör 1—0!

— En lyckad frispark. Den inlärda varianten gick hem. Men i det läget skulle vi naturligtvis ha ökat på vår ledning. Vi spelade så pass bra i det skedet av matchen att vi skulle ha orkat med att göra 2—0, menar Lindman.

Det blev 1—1. En herre vid namn Claes Cronqvist höll sig framme och tackade för tiden hos Djurgården med kvitteringen.

**Björklund
& Wingqvist
TAPETAFFÄR**

***Specialfirma på
väggbeklädnader***

KUNGS HOLMSTORG 10
TELEFON 08-52 07 00

**Gunnar Fahlström AB
Hovjuvelerare**

Sveavägen 33 - Stockholm C

Telefoner:

21 64 22 - 20 93 39 - 20 48 32

Förnämligt konsthantverk från egen ateljé

**Folksam
för
idrottsfolket
FOLKSAM**

En annan storseger

Djurgården gladda ett återigen tämligen välfyllt Isstadion (9.238 betalande) med att ta fram storspelet och därmed lägga Brynäs på rygg med 5—4 (2—2, 3—2, 0—0). Nu är ju inte Brynäs det stora mästarlaget längre men vissa stunder höjde sig laget till en viss nivå och Djurgården måste därför lyckas i det mesta för att orka med att bjuda på den här goda konfekten.

Först att erkänna det rättvisa i Djurgårdens seger var Brynäsledaren Tommy Sandlin:

— Djurgården hade en beundransvärd offensiv och det är saker som lönar sig i längden. Fegt försvarsspel ger sällan några överraskande segrar. Vi får faktiskt vara nöjda med att det inte blev mer i baken. Djurgården hade ju betydligt flera upplagda tillfällen än vi fick fram. Djurgården tycks dessutom ha förmåga att ta livet på rätt sätt. Ovanpå baksmällen mot Frölunda (1—7) i torsdags borde laget ha deppat. Men icke så! Vi har betydligt lättare att tappa gnistan efter ett nederlag, och ärligt talat upphörde vi att tro på guld redan i samband med förlusten mot Södertälje.

STOLTZ:

PISKAN ÄR ÖVER OSS

Hos Djurgården stod glädjen högt i tak. Och Rolle Stoltz hade inte svårt att finna förklaringen till att man slagit till på det här sättet:

— Ishockey är alltid en fråga om gnista och vilja. Mot Frölunda i torsdags saknades bägge dessa ingredienser. I kväll sprakade det om laget rakt igenom. Alla gnodde för livet. Hade sedan Anders Hedberg lyckats litet bättre med en del goda tillfällen skulle grabbarna inte behövt halvt slita ihjäl sig på slutet för att hålla undan. Men Anders är tydligen inte någon kall storskytt. Räddande ängel var Rolle Einarsson, som klarade diverse pepprade skott och absolut borde ha plockats fram av juryn i valet av rinkens tre bästa.

Djurgården var i underläge med 1—0 och 3—2, men vände sedan utvecklingen i andra perioden med tre raska mål av Anders Hedberg, Totte Bengtsson och Ove Svensson. Med 5—3 att leda på fick Djurgården friska krafter ovanifrån och kunde trots massiv Brynäspress hålla undan. I sista perioden knäckte sig Brynäs för egen hand med att dra på sig två utvisningar för "Lill-Prosten" Karlsson och Jan-Erik Lyck. Börje Salming, som gjorde comeback efter sin avstängning levde farligt. Han "vevade i gång" på slutet och ilsknade

Rustat på Stadion för invasion

Djurgården är hittills det enda lag, som mera ordinarie tvingats laborera med två hemmaplaner, dels Råsunda, dels här på Stadion. Något som givetvis ej varit till särskild lycka för vare sig själva laget eller publiken. I gamla goda tider var tvånget att spela på Råsunda mest betingat av något så lyckligt som att publiken var så stor, att Stadions utrymme ej räckte till. Nu räcker Stadion till många gånger om.

Från och med i år skall Stadion bli Djurgårdens riktiga hemmaarena. Stora flertalet matcher skall gå här. Endast i derbyna behövs Råsundas utrymme tas i anspråk.

Den kommunala idrottsförvaltningen har också gjort allt för att rusta upp Stadion, vilket till att börja med mest märks i fråga om en förnämlig grasmatta. Men även i för publiken mera osynliga avseenden har Djurgården haft idrottsförvaltningens stöd att etablera Stadion till ett "hem", där spelare, ledare och vanliga medlemmar skall kunna trivas, träna och ha det lika bra, som alla andra allsvenska klubbar i årtal haft förmånen att ha på sina hemmabanor. Nu återstår bara att göra matcher, som gör att publiken upptäcker att Stadion ligger bra till för vallfärder av samma slag, som innan Råsunda kom till höll på att spränga Stadiongrindarna. S. k. from förhoppning.

T-banan är också klar för de publika transporterarna från och med hösten 1973. Då behöver vi inte släpa med oss alla bilar till obefintliga parkeringsplatser.

till mera allmänt på domare och hela tillvaron. Den korta stubinen är alltså jämt lika kort. . .

Hos Djurgården höjde sig Roland Einarsson över mängden med kallt och skickligt målvaktsspel. Gamle Totte Bengtsson fick göra ett kort gästspel i andra perioden och hann åstadkomma ett psykologiskt värdefullt mål med 4—3. Sedan drog han sig tillbaka mätt på ära och berömmelse.

Allison

Kan löna sig utan annonser

I vissa fall kan det löna sig för en idrottsförening att minska antalet annonser i sina tävlingsprogram. Det är en av de erfarenheter som ett halvårs tillämpning av reklamskatteförordningen givit.

För en trycksak där mer än halva utrymmet upptas av annonser måste 10 procent av tryckkostnaden betalas i reklamskatt. Är annonsutrymmet mindre slipper föreningen den skatten.

Det är framför allt föreningar som arrangerar arenaidrotter och till dessa tävlingar låter beställa program som kan drabbas av reklamskatt på tryckkostnaden. Förutsättningen är att tryckeriets verksamhet anses skattepliktig.

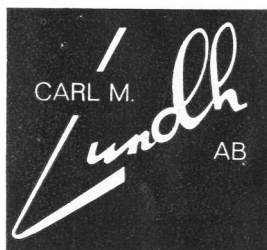
Enligt riksskatteverkets tillämpning av reklamskatteförordningen måste nämligen tryckerierna betala skatt med 10 procent av tryckkostnaden för varje reklamtrycksak som framställs och för varje annan trycksak i vilken annonsutrymmet utgör mer än hälften av det totala utrymmet. Den skatten vältras över på kunden — i detta fall idrottsföreningen.

Det kan således i vissa fall vara lönsamt för de föreningar vars match- eller tävlingsprogram innehåller annonser till drygt 50 procent att minska det relativa annonsutrymmet för att på så sätt slipa betala 10 procent av tryckkostnaden i skatt. Vid lönsamhetsbedömningen kan man gå två vägar: antingen minska annonsutrymmet i absoluta tal (= uteblivna annonsintäkter) eller öka antalet annonsfria sidor i programmet (= öka tryckkostnaden). Båda åtgärderna bör ses som en kostnad och ställas mot den uteblivna reklamskatten, vilken bör ses som en intäkt.

I övrigt gäller, att idrottsföreningar som har annonsintäkter överstigande 60.000 kr/år är redovisningsskyldiga och skall då betala 10 procent av intäkterna i skatt. Det torde vara ganska ovanligt att idrottsföreningar drabbas av denna del av reklamskatten, men föreningar som begagnar sig av tröjreklam och dylikt bör se upp. Riksskatteverket har börjat granska tröjreklamen extra noga, skriver och råder sign. B. R. i Svensk Idrott.

Inte bara börjat granska, utan bett att få betalt även retroaktivt. . .

Du kan spela tennis,
bowla, boxas, brottas,
curla, ja sporta i
vilken gren som helst,
Du kan bada, duscha
Du kan vara
i stort sett som vanligt
med ett hår från
Carl M Lundh

Perukmakare

*Almlöfsgatan 3
(bakom Dramaten)*

*Perukmakeri
tel. vx 67 99 15*

*Boutique Perukhörnan
tel. 61 10 16*

*Damfrisering
tel. 67 85 90, 67 85 95*

Ny och snygg tävlingsmedalj för fotboll

Sporrong har tagit fram en ny och trevlig medalj för fotboll. Till ett vettigt pris. Den finns i tre utföranden och är 40 mm i diameter. Frånsidan är slät med plats för gravyr. Leverans med tapp för medaljband eller utan tapp. Brons kostar 3:50/st, försilvrad 4:20/st och förgylld 5:20/st. Moms och porto tillkommer. Beställ medaljerna redan idag!

AB SPORRONG
Idrottssektorn
Kungsgatan 17, 111 43 Stockholm
08-22 56 60

AB INDUSTRILEVERANSER

RETURPAPPER

ALLA KAN HJÄLPA TILL
så att användbart papper går
i retur till pappersbruken.

KONTAKTA OSS!

Tel. 08-83 02 40
Hedvigsdalsvägen 5, Solna

Tel. 08-86 02 75
Grossistvägen 10, Älvsjö

Pingis-alternativ:

Allsvenskan eller nedläggning

Vi utpekades som favoriter i slutspelet i div. II norra. Uppgiften klarade vi med glans. Genomförde slutspelet utan förlust. Av andra än oss själva anses vi även vara mer eller mindre klara för högsta divisionen.

Kvartetten Christer Lundberg, Björn Carlsson, Bernt Halvarsson samt Into Henriesson har genomfört en strålande säsong, med extra plus för duon Lundberg och Carlsson som pålitligaste matchvinnare. Dessa har även utmärkt sig vid flera turneringar där de nått framskjutna placeringar.

Även våra juniorer har spelat verkligt fin bordtennis. Kenneth Frank, Stellan Johansson, Tony Sohlin, Jan-Erik Svedberg samt Leif Liikamaa har vid olika tillfällen dominerat prislistorna. Den sistnämnde svarade för sensationen att i en turnering slå ut juniorlandslagsmannen Christer Hafn i första omgången efter glänsande spel.

Vår livliga ungdomsverksamhet under Kalman Szepesis ledning har gett

goda resultat. 11—12-åringarna Tommy Nyström, Anders Edlund och Lars Ahlström, gick till slutspel i S:t Erikscupen efter sex raka segrar med de otroliga siffrorna 6—0 i varje match.

Normalt borde vi med tanke på ovanstående andas idel optimism, men så är icke fallet. Borta vid horisonten hopar sig mörka moln. Vår sektion har som kanske bekant är, under många år varit självförsörjande genom inkomster på bingo. Genom den nya lag som klubbades för lotterier i höstrikdagen förra året, ser vi nu vår verksamhet hotad. Den eventuellt kommande tillståndsgivningen räcker inte för spel året runt. Under sådana förutsättningar kan vi tvingas lägga ned verksamheten när vi står inför våra drömmars mål, eller också att enbart syssla med ungdomsverksamhet, som trots allt ger en liten slant i bidrag.

Som läsaren förstår, känns det ganska bittert att efter så många år av slit i lägre divisioner få alla illusioner kros-

sade med ett dråpslag mot idrotten som den nya lagen kan innebära. Sista ordet kanske dock inte är sagt. Den kommande utvecklingen beträffande tillståndsgivning blir intressant att följa och blir helt avgörande för sektionens vara eller icke vara i de stora sammanhangen. Givetvis hoppas vi inom sektionstyrelsen på en fortsättning av både sportsliga och ekonomiska framgångar.

Bertil Ferséus

P. S.

3—0 mot AIK

Även Nocke nöjd

Sedan tryckpressarna börjat rulla har det härliga inträffat att höstens match mellan AIK och Djurgården avverkats på Råsunda med 3—0 för de våra i slutresultat. Det var något annat än den våldsamma besvikelse vi upplevde på vårsidan, då AIK körde över vårt lag och vann med 4—0. En närmast förlamande känsla spreds den olycksaliga kvällen över hela föreningens verksamhet, och för att någorlunda återställa balansen krävdes naturligtvis revansch i höstens returmatch.

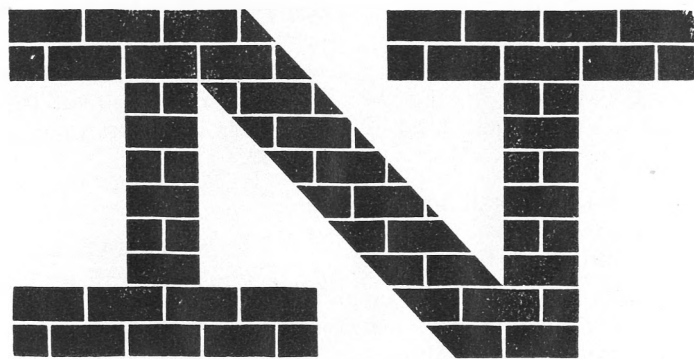
Det blev också en rejäl seger med 3—0, och därmed var livet åter värt att leva. De 4—0 i baken hade fått sitt svar i en match, som av all möjlig slags expertis beskrevs som årets bästa fotboll på Råsunda. Djurgårdens seger ansågs ha kunnat vara större än 3—0, men för vår del räckte det så innerligt väl med att det över huvud taget blev seger. Ett nytt nederlag och vi hade lite till mans måst gå under jorden.

Storsegern över våra arvfäder förbereddes av Harry Svensson, vilken såsom nybliven landslagscenter ville ge ett prov på sin förmåga och också skar igenom AIK:s försvar som en kniv går igenom gräddtårta. Tillsammans med Sven Lindman dukade Harry för att matchen skulle definitivt svänga över i Djurgårdens favör, sedan AIK under hela första halvlek sprattlat emot och fått oss att känna en viss oro. Efter pausen blev det emellertid andra tongångar. Då var det mest fråga om vi skulle göra mer än 3—0. Håkan Stenbäck, Arne Skotte, Tommy Berggren och Jan-Erik Sjöberg var också avgörande inslag i matchbilden.

Det var en stor kväll på Råsunda. Även Nocke Nordenskjöld var helt belåten. Det säger det mesta.

Byggnadsfirman Nils Nessen AB, Bergsgatan 1. Stockholm K.

NESSEN

BYGGER

KVALITET BETALAR SIG

Med blommor och blader och DN-pokal

Harry Svenssons stora fotbollskväll i höstmörkret på Råsunda, där han mot arfienden AIK spelade skarprättarens roll och var mest bidragande till Djurgårdens 3—0-seger. För detta nominerades han som bäste man på plan och fick Dagens Nyheters derbypokal.

Facit efter svunnet fotbollsår

Följande 17 spelare medverkade till vår 7:e plats: Björn Alkeby (22 matcher), Tommy Berggren (22), Hans Nilsson (22), Jan-Erik Sjöberg (22), Sven Lindman (22), Harry Svensson (22), Conny Granqvist (21), Kjell Samuelsson (21), Arne Skotte (21), Inge Karlsson (18), Anders Ahlström (18), Håkan Stenbäck (16), Dan Bingestam (15), Lars-Gunnar Renberg (11), Tommy Davidsson (8), Hans Jonsson (3), Tommy Andersson (2).

Vidare kan för A-lagets del nämnas att Arne Skotte, Anders Ahlström, Dan Bingestam och Tommy Andersson var debuterande i allsvenskan,

att Hans Nilsson mot First Vienna i Wien den 22 juli spelade sin 300:e match i föreningens A-lag,

att den interna skytteligan vanns av Anders Ahlström med 11 mål följt av Kjell Samuelsson med 9,

att vi i seriematcher totalt lockade 177.072 åskådare, fördelade hemma och borta med 75.915 resp. 101.157,

att motsvarande siffror året innan var 214.280 totalt, 96.398 hemma och 117.882 borta, en minskning totalt med 37.208 och hemma resp. borta med 20.483 och 16.725,

att Åby-Ericson under året använde bara två djurgårdare i sitt A-lag: Anders Ahlström mot Sovjet och Tommy Berggren mot Pressen,

att Julle Gustavsson anlidade oss i större utsträckning. Björn Alkeby, Tommy Berggren, Kjell Samuelsson

och Håkan Stenbäck tjänade U-lands-laget,

att A-laget under året spelade 38 matcher, som resulterat i 16 vunna, 7 oavgjorda, 15 förlorade, målskillnad 70—69.

RESERVLAG I

kunde vinna allsvenska reservlagsseriens östra grupp.

Serien börjades och avslutades mot Eskilstuna. Vinst vid båda tillfällena, borta med 2—1 och hemma med 7—2. Däremellan en rad mycket bra matcher med seriefinalerna i den 20:e omgången mot Örebro borta (vinst med 3—1) och i den 21:a mot Åtvidaberg — också borta (2—2), att särskilt minnas. I den senare matchen låg man dessutom under med 0—2, när knappa 10 minuter återstod att spela.

Mera dagboksblad

24 maj: Ett av de svenska olympiahoppnen i femkamp, vår djurgårdsfäktare Hasse Jacobsson, överfallen utanför kårhuset vid Holländargatan av en liga på 6 man, som sparkade honom i ansiktet och trasade sönder ena knäet. Sex veckor i gips, sa' doktorn och knappast någon chans komma i gång inför olympiska femkampen.

1 augusti: Klarsignal för Hasse Jacobsson, som efter överfallet i Stockholms centrum bet ihop tänderna och beslöt att satsa stenhårt på att bli frisk och efter bästa förmåga hålla träningen i gång. Det som ingen trodde på lyckades han med och beviset på hans olympiska förmåga var lördagssegern i SMI-tävlingen.

Vid en titt i den slutgiltiga tabellen, behöver man bara läsa den översta raden, för att med tillfredsställelse kunna konstatera följande:

1. DIF 22 15 3 4 68—29 33

De tretton medaljörerna heter:

Göran Aral (22 matcher), P.-O. Erixon (22), Lars Pilö (22), Ronney Skog (21), Lars-Gunnar Renberg (20), Tommy Davidsson (18), Dan Bingsham (17), Torgny Mattsson (16), Åke Wetterblad (16), Ronald Widegren (15), Tommy Andersson (11), Jörgen Lindman (11), Lars Åhs (11).

Reservlagets skytteliga dominerades av Larsarna — Renberg gjorde 12 mål, Pilö och Åhs 8 vardera.

UNGDOMS- AVDELNINGEN

En mycket omfattande årsberättelse från vår numera självständigt arbetande ungdomsavdelning.

Sektionsstyrelsen hade under år 1972 följande sammansättning: ordförande Hans Troedsson, vice ordf. Gunnar Lundqvist, sekreterare George Johanson, kassör Bengt Lindbergh, ledamöter: Bo Brattlöf, Hans Nilsson, Bengt Pergel, Olle Pettersson; adjungerade: Stig Annerhög, Gunnar Risberg.

Tillsammans med AIK, HIF och Solvalla anordnade vi ett s. k. Sweepstake-lotteri med ett avslutande ponnylopp på Solvalla, där Tommy Berggren, Hans Nilsson, Towa Carson och Leif Silbersky representerade DIF.

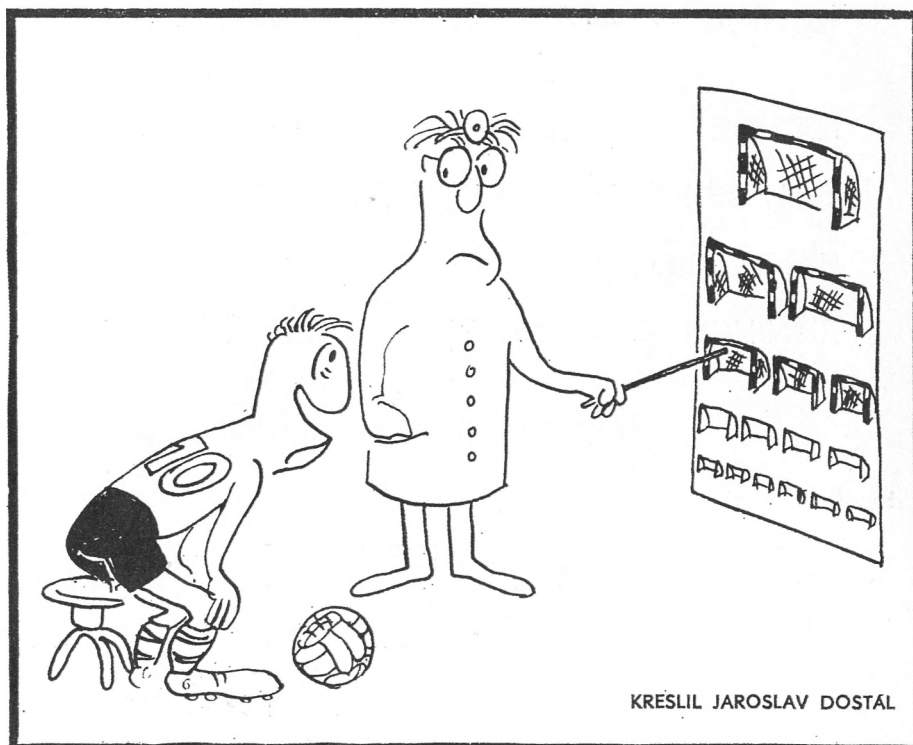
5 augusti: Besked från olympiska kommittén: ingen plats för "Putte" Palm i den stora truppen till München. Som ett klubbslag för både honom själv och för pappa Carl-Gunnar, som fick rasa ut i Aftonbladet och undra vad meningen var. "Putte" hade länge och väl varit olympiska kommitténs satsning och sedan ett år tillbaka räknades han som given. Men när det alltså kom till kritan beslöt de olympiska skäggen att en annan kille i de tyngre klasserna kunde anses ha bättre chanser att vinna en olympisk match. Att våran "Putte" vunnit en rad internationella segrar betydde då plötsligt ingenting. Otroligt!

9 augusti: Höststart i allsvenskan och nu var det meningen att den stora poängplockningen skulle börja för att reparera allt misslyckandet under vårsäsongen. Det såg också lovande ut, då vi hade Öster nere för räkning på Stadion och ledde med 3—1. Men så sprack taktiken i försvaret och i sista stund lyckades smålänningarna ordna två mål och rädda sig till oavgjort. Inte så bra för oss. I stället för att åka uppåt i tabellen och lämna 8:e platsen blev det ett steg tillbaka och med av-

stamp från 9:e platsen hade vi att härnäst möta Malmö FF på samma plan. (Det gick ju bra förstas!)

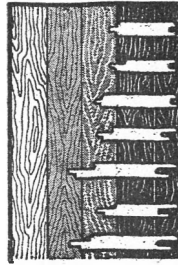
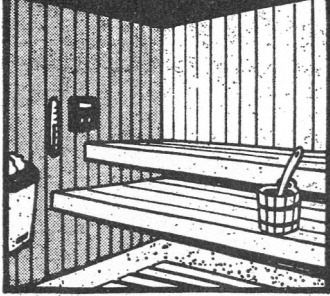
16 januari: En första seriefinal i bandy mot Polisen med dysterhet efteråt eftersom det blev första nederlaget med 2—1. Extra bittert i och med att domarna gav Polisen ett handtag genom att godkänna deras segermål gjort med en höjd klubba. Visserligen sägs det ofta att allmänheten står passiv och inte hjälper en polis i nöd, men det trodde man inte gällde i sådana här situationer på en bandyplan. Hur som helst bestämde sig en av domarna för att godkänna målet trots att det först tycktes som om han blåste för frislagen. Han gjorde nu i stället en utsträckt signal och pekade på mittpunkten. Därmed stod det 2—1 och sedan hjälpte det inte hur Knivsta försökte ånga igenom polis-kedjorna framför målet. Slaget var redan förlorat, men det skulle ju bli ett andra möte med samma motståndare.

18 januari: En ny pangmatch i ishockey mot Västra Frölunda inför 8.000 på Johanneshov med 6—4-ledning för Djurgården när sista minuten var inne. Men då bjöd vi på några blottor och på 7 sekunder fick göteborgarna tillfälle klippa in två mål

Den närsynta fotbollsstjärnan hos ögonläkaren. (Att tröja nr 10 i Djurgården innehas av Sven Lindman har ingenting gemensamt med teckningen).

SKAFFA BASTU

Paneler av
riktigt trä!

Vackert
Starkt
Beständigt
Lättarbetat

CANADA KÖKET

NÅGRA AV DE BYGGREJOR DU FINNER HOS

Huvudkontor

Lidingö
Elfviksvägen 14
181 46 LIDINGÖ
Tel. 08-765 26 90

Täby
Bergtorp
183 63 TÄBY
Tel. 08-756 04 55

Vallentuna
Rosendal
186 00 VALLENTUNA
Tel. 0762-221 00

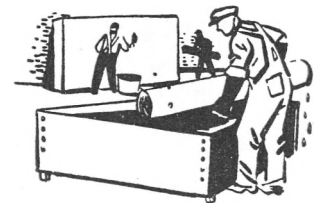
Allt för Er inredning

NÄR DET GÄLLER OMBYGGNADER

OCH RENOVERINGAR HAR VI ALLA

HANTVERKARNA

RITNINGS- OCH KOSTNADSFÖRSLAG LÄMNAS

HELTÄCKANDE - LINOLEUM - PLASTMATTOR

ALLINREDNING SVEN ÖBERG

Stockholmsvägen 60 C, 181 42 Lidingö

Telefon 08-765 46 16

och rädda sig till 6—6. Snopen upplösning på all dramatik, som hade börjat med 1—0 för Djurgården för att sedan förvandlas till 4—2 för Frölunda, varpå Djurgården i rask följd i sista perioden svepte in på isen och gjorde 4—0 på raken med följd att det plötsligt stod 6—4 och vi alla jublade över triumfen . . . För tidigt alltså!

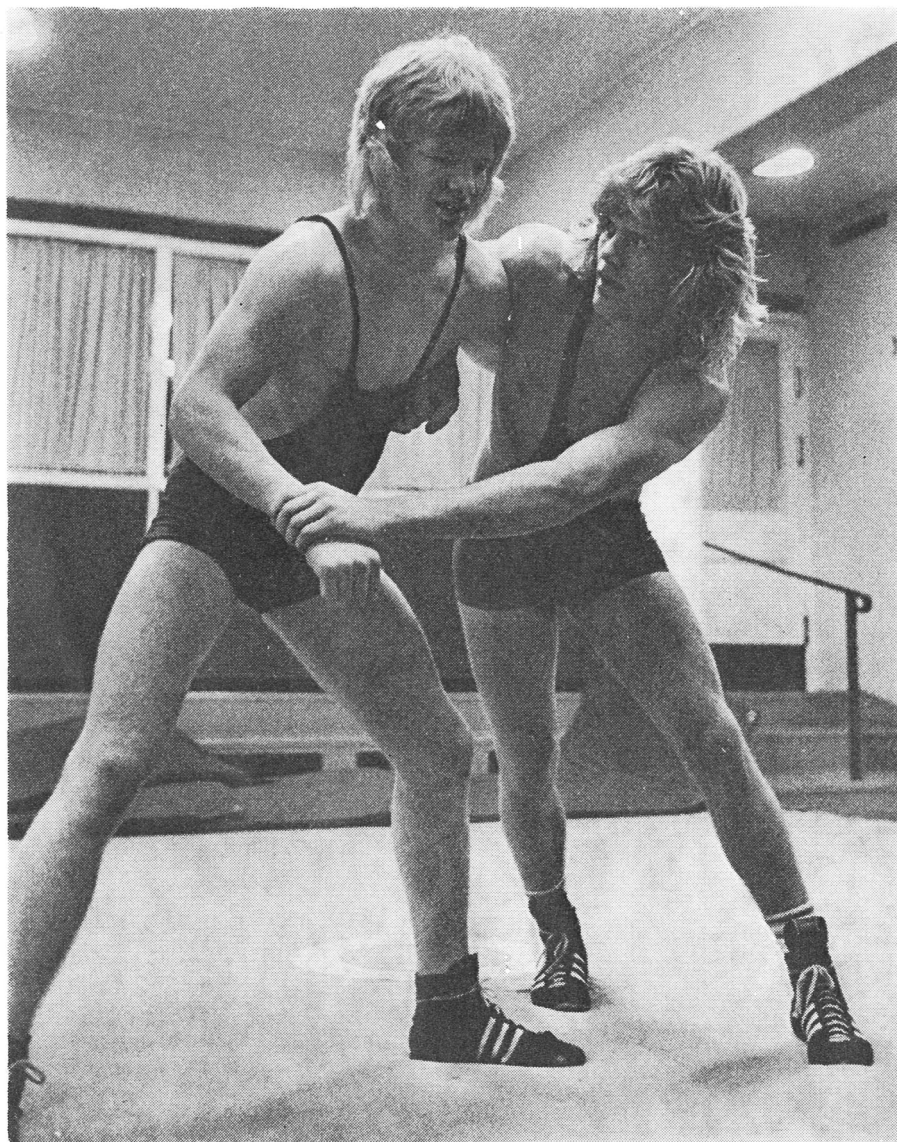
Egentligen skulle vi haft störrre ledning, ty domarna godkände dels ett Frölundamål, då skytten stod innanför målgården, dels godkände de att en Frölundaback fick kasta sin klubba efter Anders Hedberg, som var igenom i en klar chans och nu berövades denna möjlighet. Det skulle givetvis varit straff.

Efteråt gick Frölundas kanadensiske tränare Bowness aggressivt fram mot domarna och menade att de förföljt hans lag . . . Motsatt förhållande var det ju. Men tränaren, som är rödhårig, såg rött och hade tappat all sans och förmåga att se klart. (Fick senare silkessnöret . . .)

11 februari: Tidigt på morgonen match i bandy och 4—2 för Djurgården mot Ulvarna. Men det kunde gått på tok. Vi ledde i halvtid med 3—0 och var på väg mot en promenadseger, men så orkade Söderstadions snöplogar inte med att ploga rent under pausen. Den blev en halvtimme lång och skulle väl varat en timme om inte Djurgårdens spelare anmälde sig som frivilliga snöskottare, tog till skyfflar och lade alla sina kroppskrafter bakom maskinplogen för att hjälpa den igenom snödrivorna.

När det äntligen kom till spel var våra grabbar rätt slutkörda ovanpå snöskottningen och plötsligt gjorde Ulvarna, som inte gjort någon insats vid snöskovlarna, två mål. Med bara 3—2 att leda var våra snöskottare i omedelbar fara, men så kom ett befriande mål och gjorde slag i saken med 4—2.

31 januari: Återigen storseger i bandy: 9—2 mot Råsunda och definitiv (?) placering i serietoppen. Det handlade återigen om en nattföreställning på Söderstadion och man måste beundra grabbarnas förmåga att hålla sig vakna och hinna pricka in 9 mål på Råsundas bollmotare, innan det var dags att krypa till sängs en bit efter 12-slaget. Knivsta (40 år) jämfördes med Leffe Fredblad (34 år), som före Djurgårdens match spelade allsvenskt för Hammarby mot Eskilstu-

Här handlar det om friska tag på brottarmattan! Det är bröderna Torbjörn (till vänster) och Frank Andersson, som blivit säsongens glädjemen i Djurgården.

na. Jämförelsen utföll till Knivstas fördel. Han både åkte snabbare och sköt bättre än Fredblad. "Det har jag alltid gjort" menade Knivsta blygsamt och slog ner ögonen . . .

4 februari: En ovanligt bra dag för oss med diverse segrar, som t. ex 6—2 för bandylaget mot Djursholm och därmed säkrare ledning framför Polisen, samt vidare en fäkttriumf på värja genom Leif Högström med Carl von Essen på tredje plats. Det innebar sammanlagt slutseger för Högström med Anders Ekblom tvåa och von Essen sexa.

Ishockeyns illa kantstötta A-lag vlade — landskamp dagen därpå med 1—6 i baken mot tjeckerna — men i stället var våra yngre lag ordentligt i gång. I juniorallsvenskan slog Djur-

gården Fagersta med 11—2 och i juniorernas elit vann Djurgården med 9—0 över Jakobsberg. Samtidigt gjorde våra S:t Eriks-cuplag stor lycka med 6—0 för D 1:an mot Lidingö varmed seriesegern var i hamn.

Slalom: SM-kval i Tärnaby med B. Lindberg från Djurgården på en meriterande 6:e plats. I övrigt handlade prislistan bara om Malmberget. Tärna, Kiruna och Gällivare.

9 mars: Dramatisk ishockey i Södertälje, där hemmalaget enligt diverse expertis skulle göra rotmos av Djurgården. "Kringlorna" började också förhoppningsfullt och ledde ett tag med 3—1, men så tände det till i blåändarna. Det stod plötsligt 3—3 utan att det räckte som väckarklocka för hemmaborna. Djurgården fortsatte

Varför inte en motorbåt?

MOTOR AB
GÖSTA BERG

Hornstulls strand 11—13, 117 39 Stockholm

Tillbehör, reservdelar: tel. 08-84 09 75

Service-verkstad: Österskär, tel. 0764-600 15/16/17

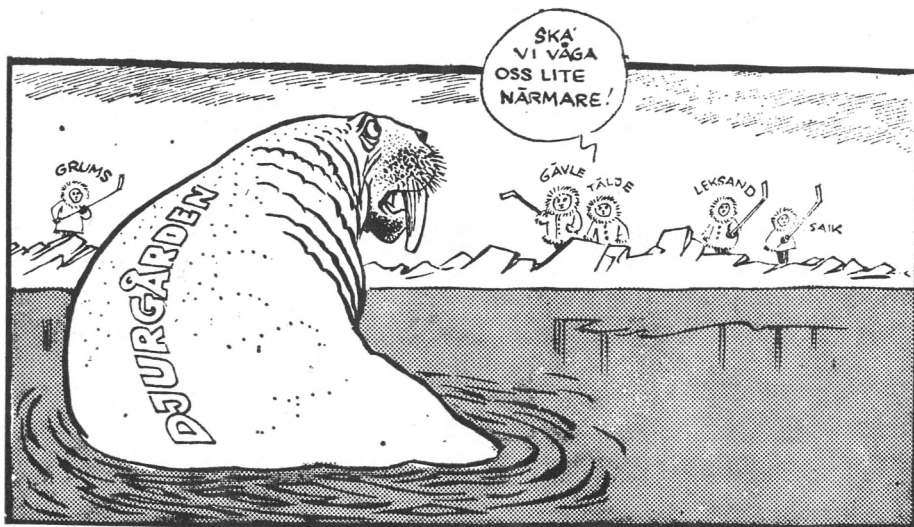
Filial: Riggargatan 1, Box 430, 801 05 Gävle 1

Tel. 026-11 89 70/71

Båtleverantör till bl. a. Djurgårdens Carl-Hjalmar Bodman
och Karl Liliequist

LYXMOCCA
ett starkare ord
för kaffe.

En gång i tiden var Djurgården ett mycket fruktat namn på ishockeyfronten. Så här såg en tecknare hur Djurgårdsskolossen tittade på sina darrande offer. Omsider skulle våra valrossar gå ner på djupet och inte skrämra kollegorna särskilt mycket. Men nu börjar Djurgården komma igen och har en glupande aptit på nya offer, som heter något annat än den tidens små lamm.

därför och en god bit in på tredje perioden var publiken beredd ge upp hoppet, ty då ledde Djurgården med 6—3. Nu äntligen var det dags för de gamla veteranerna bl. a. vår svenska mästare Lill-Stöveln Öberg (som numera är kringla) att trycka gasen i botten och i rask följd ordna 6—6. Kvitteringsmålet kom på ett långskott som hamnade i träväggen bredvid målet och som studsade ut på isen mitt i gapet på Södertäljes framstormande Hasse Carlsson. Fick fram klubban i rätt ögonblick. Och så var det 6—6 och slut. Djurgården hade dragit det tunga lasset i två och en halv perioder och orkade inte riktigt de sista skälvanande minuterna. Annars så...

Men 6—6 var ju också bra med tanke på att Södertälje förklarats vara enda laget med möjlighet att hota Brynäs.

12 mars: Djurgårdens födelsedag förde med sig bästa tänkbara present genom ishockeylagets seger över AIK. Längre såg svartingarna ut att vinna med 2—1, mycket tack vare att Honken tog alla skott, men när nöden är som störst är hjälpen närmast. Per-Allan Wickström klippte in 2—2 och sedan hände sig, då blott 41 sekunder var kvar, att Jörgen Palm med ett lurigt skott klämde in 3—2 och därmed drog ner gardinen för AIK. Därvid blev AIK-kaptenen Bert-Ola Nordlander så stött i kanten att han drog ner all himmelens förbannelser över de stackars domarna. Matchen var då slut men domarna är skyddade även efter matchen, och därför gav de Bert-

Ola 10 minuters utvisning för osportsligt uppträdande. Mest symboliskt eftersom en utvisning inte gäller i nästa match, men i statistiken står straffet kvar. Ingen risk för Bert-Ola att bli utropad till "rinkens riddare", men visst kan man förstå honom. Det är alltid bittert att vara AIK:are och förlora mot arvfjenden.

Denna kämpamatch av Djurgården fick man kommenterad i Aftonbladet så här: "Viljelös allmänhetens åkning i 50 minuter avslutad med ett litet ryck av ett slätstruket och matt gäng". Svårt att få ett erkännande i den kvällstidning, om vilken Rolle Stoltz (och Orvar Bergmark) puffar i annonser med att säga, att "visst är sporten bäst i Aftonbladet"...

En pangmatch av Djurgården i Södertälje mot våra trätobroder kringlorna med våra ständiga medlemmar

En offensiv laguppställning

OK bilvård

OK trafikskola **OK** bilgummi

OK verkstäder **OK** värme **OK** GDS

Slå in på **OK**

Spara på hemma- plan

*du når målet
genom att
lönspara i*

SPARBANKEN

- ★ Hemmaplan ger fördel. När du ska spara till ett mål är Stockholms Sparbank din hemmaplan
- ★ Sparlån ger dig möjlighet att fördubbla kapitalet genom borgensfria lån
- ★ Bostadssparande ger dig förtur vid köp av villa eller fritidstomt
- ★ Lönsparande ger dig gratischanser att varje år vinna upp till 25.000 kronor

Utnyttja hemmaplans fördelar

SPARA i

STOCKHOLMS SPARBANK

Ur dagboken:

Då återuppstod Skotte

27/6 -73: fotboll på Stadion och länge nermörkt mot Sirius, som tog sig friheten att leda med 1—0 fram tills bara 30 minuter var kvar att spela. Då hade vår kedja spillt allt sitt krut förgäves och den stora deppningen var på gång. Men så kom en friskus in på banan: Arne Skotte lyftes in från avbytarbänken. Mer behövdes inte för att få fart, ty Arne ville något, kämpade och stred och hade också lyckan se 1—1 som en följd av sitt sätt att gå rakt på sak och inte krångla till spelet. Han friskade på ett skott som Siriusmålvakten inte kunde hålla och returen träffade vår gamle svenske mästare Totte Furukrantz på bakbetet så att bollen gick i mål. Där fick Totte för att han gick till Sirius . . .

Sedan gjorde Harry Svensson precis som Ralf Edström och nickade in 2—1 i själva krysset. Varpå Arne Skotte slog knock på sig själv genom att sparka sig på hakan. Syntes död. Allt talade för att Siriuspressen nu skulle leda till 2—2. Men så återuppstod Arne Skotte från de döda, fick tag i bollen och rusade rakt igenom det överraskade Siriusförsvaret och dundrade in även 3—1. Egentligen en otrolig vändning.

Men segern behövdes för att vi skulle våga tro på möjligheten att kunna lämna jumboplatsen. Så eländigt var läget just då.

Hasse Mild och Lill-Stöveln Öberg smidande listiga planer att stjälpa oss över ända. Det listiga visade sig senare inte vara så listigt. I stället var det kringelmålvakten Curt Larsson, som tillät sig rädsla ungefär 10 givna tillfällen, då våra gossar åkt rakt igenom och "bara" hade att lyfta in puckarna. Men de lyfte allting på Curt Larsson. Så gick det som det gick.

Vi hade kringlorna i gungning, ledde med 3—2 och släppte sedan till ett par blottor så att Södertälje gick upp till 4—3. I det läget chansade Rolle Stoltz med att få 4—4 genom att ta ut målvakten Rolle Einarsson och visst var det nära med en poäng. I stället lyckades Södertälje komma emellan och spela in en femte puck i vårt öppna mål. Vilka polare vi har i Södertälje, va?

Ulla Örnmarker visar talangerna på konst-åkarsidan.

Hjälp Ringen

Djurgårdsringen är en fotbollskrets som jobbar i det tysta med att försöka bättra på de ekonomiska möjligheterna att få fram ett stjärnlag.

Har du själv några slantar över eller kanske bara någon god idé — prata gärna med någon av dessa tre i Ringen:

Elvir "Knutte Knopp" Westman,

tel. 08-53 15 66;

Georg Karlsson, tel. 08-36 28 80;

Paul Hamel, tel. 08-82 77 81.

Idrotten blir äldre och äldre och därmed också Djurgårdens gamla historiska kämpar. En efter en passerar de nu gränsen och lämnar stora tomrum efter sig. Även i de relativt yngre åldrarna skonas inte vår förening.

Bland dem, som lämnat oss tänker jag med en särskild känsla på Gunnar Bengtsson, på 1920—1930-talen ung och förhoppningsfull fotbollsyttar, senare bowlingspelare och sekreterare i sektionen.

Han togs in på sjukhus och vi skickade en blomma till honom med några hälsningar.

Han samlade sina krafter och skrev det här kortet:

Hej!

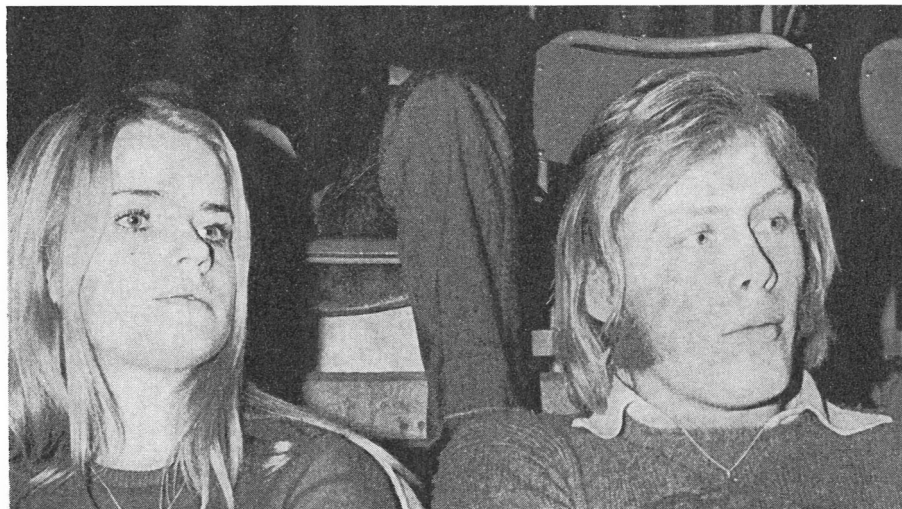
Tack för vänliga brevet. Ni ska veta att jag grät en skvätt, när jag läste brevet och sedan lade jag mina händer på det och sade "mitt kära gamla Djurgårn".

På samma gång tänkte jag på Djurgårdseken. Den blir äldre för varje år men vägrar att ge upp. Så även med mig. Jag vill ej heller ge upp fast sjukdomen satt sin stämpel på mig. I dag är jag feberfri och känner mig rätt så bra. Nu håller doktorerna på med min högra njure, som inte arbetar riktigt som den ska. Få se vad som händer. Hoppas det ska gå bra.

Med hopp om återseende sänder jag mina varmaste hälsningar.

Vännern Gunnar B.

Någon månad senare var det slut.

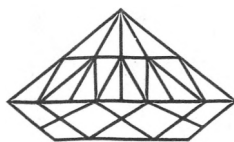
Visserligen lyckades Anders Hedberg inte alltid så väl framför motståndarmålen, men hans snabbhet och stora ambition gjorde att det blev fart på hela laget. Trots diverse skador förstod Anders alltid att komma tillbaka. Ett gott stöd hade han utanför banan av fästmon. Här kopplar han av i hennes sällskap i den mera sällsynta rollen som åskådare på "Hovet".

EN STARK KOMBINATION

Hur ska kedjan se ut? UK:s uppgift inför en landskamp är nästan lika krävande som själva matchen — det gäller att ge laget den mest genomtänkta sammansättningen! Fantasi, kombinationsförmåga och snabb uppfattning hos elva individer skall länkas samman till ett effektivt, samspelt lag.

Den moderna affärsbankens verksamhet är ett komplicerat spel, där de olika avdelningarnas specialister måste hjälpa varandra, så att de tillsammans bildar ett effektivt samspelt lag. Variationsmöjligheterna är många — Götabanken hjälper Er att finna den kombination av tjänster som leder till Ert ekonomiska mål.

GÖTABANKEN

Mannen bakom namnen

Roland Erixon — vad har du för förflutet, innan du fann din lycka i vår kungliga överstyrelse?

Frågan går till vår vice ordförande, som prompt svarar:

— Inte mycket att skrävla med. Dock har jag spelat en hel del handboll och lärde under min militära tid att mota bollar på ett sätt, som inte ens dagens landslagsmålvakter kan visa motsvarigheter till. Även i pingis kunde man inte klaga på mina talanger, vilka jag dock inte utnyttjade till att bli världsmästare. Fast än i dag vet jag hur en otagbar serv skall serveras.

Att jag för 6—7 år sedan blev djurgårdare, berodde på att jag som arbetskamrater på ARE-Bolagen hade Ernst Nilsson och Eric Barck, vilka fick mig att med en viss sympati omfatta begreppet Djurgården. Jag föll lätt för deras värningsförsök och har inte ångrat att jag blev blårandig långt in i själen. Ja, mycket mer har jag inte att berätta om mig om jag inte får göra reklam för min nystartade firma och avslöja att alla som utnyttjar våra resurser kan sitta lugna bakom stugväggarna. När larmet går, är boven redan halvvägs till Långholmen.

Upp och bowla

DIF:s bowlare stormar fram i serien och div. I hägrar.

För att i god tid se om vårt hus behöver vi förstärka bowlingsektionens ungdomsverksamhet.

Kanske Du eller någon Du känner vill pröva på bowlingen. Kom ner till oss på Birkahallen, Birkagatan 16—18, lördagsmorgnar mellan 9—10.

—o—

YNGST I DJURGÅRDEN

Vår souvenirförsäljningsbas Olof Dahl anser sig ha värvat Djurgårdens yngste medlem. Det gäller en kille vid namn Joakim Börjesson, som född den 23 maj 1973 kl. 19.27 anmälde som medlem samma dag kl. 19.28. Alltså bara en minut gammal!

Visserligen hade vi inte blivit inbjudna till födelsetillfället och var inte representerade med medlemskort och krav på att få 20 kronor i årsavgift av den nyfödde, men nog är det påpassligt ändå att Olof Dahl var framme med värningsblankett och allting. Vi tackar storvärvaren, som nu föregår med gott exempel när det gäller att i praktiken omsätta parollen

FLICKORNA MÄSTARE

I denna senare upplaga av "Djurgårdaren" — den tidigare gick i tryck i somras — kan vi rapportera, att våra fotbollsflickor blev seriemästare i en rafflande höstomgång. I den krävdes att Djurgården slog Göta och att Hammarby spelade oavgjort mot Jakobsbergs tjejer. Och det gjorde man. Med följd att denna serietabell kunde skrivas:

Djurgårdens IF	14	11	0	3	39—10	22
Jakobsbergs GoIF	14	10	1	3	76—11	21
Hammarby IF	14	9	3	2	44—6	21
IK Göta	14	9	1	4	39—13	19
AIK	14	6	1	7	46—19	13
Sätra SK	14	6	0	8	33—25	12
Vällingby AIK	14	2	0	12	5—66	4
KFUM Söders IK	14	0	0	14	2—134	0

Mera detaljer i nästa upplaga av Djurgårdaren.

Leve våra fotbollstjejer, som nådde högre upp än grabbarna...!

att man direkt från vaggan skall rekrytera våra kommande stjärnor. Används det vaggor förresten?

Finns det någon som har en yngre medlem än vårän Jocke? En enda minut gammal, innan han blev blårandig.

**Att spola kröken
är väl enkelt...**

**...man
dricker inte
så ofta
bara.**

**DIF OCH
SYSTEMBOLAGET**

Nio tappra i Vasaloppet

Åter ett år när vi måste använda den vid det här laget väl bekanta frasen: att vi på grund av den uteblivna snön inte kunnat bedriva någon större tävlingsverksamhet. Den gångna vintern var så snöfattig, att det överhuvudtaget knappast arrangerades en enda tävling i Stockholmsdistriktet. Undantaget var väl ungdoms- och juniorstafett DM, samt TV-skidan som Kung Bore i ett ögonblick av inspiration eller förvirring — vad vet jag — gynnade. Våra löpare har dock resonerat som Muhammed — han med berget — kommer inte snön till oss, så får vi komma dit snön finns.

Med Vasaloppet i blicken har våra aktiva tävlat på mera snörika, och geografiskt sett ganska skiftande delar av vårt land. Man har deltagit i tävlingar i Jämtland, Härjedalen, Medelpad, Hälsingland och Västmanland. Kulmen nåddes i Dalarna, närmare bestämt vid det 50:e Vasaloppet. Bäst av de våra lyckades vår ordförande Ingemar Sundberg, som skidade in på tiden 6 timmar 26 minuter och 22 sekunder. Sammanlagt fullföljde 9 tappra kämpar från vår sektion, samtliga erhöill det för året mycket exklusiva Vasaloppsdiplomet.

Efter skidsäsongens slut, för vår del i och med det ovan nämnda Vasaloppet, har flera av våra löpare deltagit i olika park- och terränglopp. Antalet startande från vår sektion har varierat från 5 till 30 deltagare i ett 15-tal tävlingar. Placeringarna har varit blandade, men kämpaglöden och kampanjan har det inte varit något fel på. En höjdpunkt var väl att vi deltog i Brommastafetten med både ett dam- och herrlag. Ur idrottslig synpunkt kanske vi inte lyckades fullt så bra, som ur PR-mässig synpunkt. Bilder på våra deltagare och text om vår sektion förekom rikligt i lokalpressen veckan efter löpet. Särskild uppmärksamhet tilldrog sig därvid damlagets flicka på slutsträckan, den endast 8-åriga Maria Hall.

Roligast är att vi i och med våra flickor, fått ett verkligt lovande garde

som vi i fortsättningen hoppas mycket av. Vår eldsjäl och kassör Sune Hall har t. o. m. lyckats få sin fru Ann-Mari så intresserad av detta med terränglöpning att han nu kan tävla hur ofta han vill utan att för den skull riskera familjefriden. Fru Ann-Mari ställer nämligen numera lika ofta upp.

Träningen förlades under hösten till klubbstugan Höjden. Men sedan vår sektionsstyrelse efter åtskillig möda och stort besvär lyckats ordna träningslokal i Stadion, har träningen mestadels förlagts dit, varje tisdag och torsdag.

Man får väl inte heller glömma den funktion vi har, som sektion för motionsidrottare. Våra "motionärers" valspråk är: bättre springa sakta, än motion helt förakta — bättre en kvart i skogen, än en timme på krogen.

Framtiden ser alltså ganska ljus ut, vi har via medlemsvärning fått framför allt vår ungdomsverksamhet att expandera. Vi hoppas att vi ytterligare skall kunna växa under nästa verksamhetsår. En bön inför nästa säsong riktar sig till vädrets makter, en vit vinter, tack!

Backhopningen död?

Under säsongen 1972—73 har sektionen inte haft någon aktiv backhoppare, och ej heller bedrivit någon verksamhet som kan inplaceras under ovanstående rubrik. För närvarande finns ej heller några direkta planer på

PRESS-STOPP! PRESS-STOPP!

Silver i fotboll

I sista stund kommer rapporten från fotbollens allsvenska front:

Det blev silver och tredje plats.

Sista speldagen förde med sig att Djurgården körde över Gais och vann med 5—2. Därmed hamnade vi på 3:e plats och fick lilla silvret.

Om Åtvidaberg visat något av sina mästartalanger och slagit Öster — nu blev det 2—2 — skulle vi hamnat på andra plats.

"Vi såg nästa års guldmedaljlag" kommenterade en radioröst Djurgårdens 5—2-seger över Gais.

Ja, varför inte?

—o—

Dagen därpå gick slutspelståget ifrån oss på ishockeyfronten i samband med att Timrå vann med 4—2 över ett kämpande men otursförföljt Djurgårdslag. Inte minst förekomsten av en målvakt vid namn Christer Sehlstedt gjorde att Timrås kasse var som igenspikad, när våra killar kom singlande igenom. Christer, som härom året stod i Djurgårdens mål . . .

Och då hade Björn Palmqvist i Björklöven från Umeå någon vecka tidigare varit med och dragit tyngsta lasset för att sänka oss i de de två ödesmatcher, som annars fört oss ovan slutspelsstrecket. Samma Björn, som under flera år haft sin ishockeyför-sörjning hos oss.

I sanning bittert. Och kostsamt.

att återuppta backhopningen. Styrelsen är dock som alltid beredd att diskutera olika förslag till åtgärder för att återuppväcka denna förr så framgångsrika idrottsgren.

Skidstyrelsen

På rekordtid kan alla Djurgårdare lära sig språk
och därmed få ännu bättre valuta av alla utlandsresor

Metoden heter

SPRÅKSKIVOR

Ta del av vad vi kan bjuda på till billigaste priser.

Sänd oss namn och adress och berätta vad du vill lära till

SERDEL-BOKHANDELN

Hötorgscity, Sergelsgatan 12, 111 57 Stockholm

Telefon 08-10 57 84, 11 65 75

Djurgårdens Idrottsförenings styrelser

Hedersordförande: Bertil Nordenskjöld, Högalidsgatan 28, 117 30 Stockholm, tel. 84 37 59.
Djurgårdens IF:s adress: Klocktornet, Stadion, 114 33 Stockholm — Tel. 21 15 83 — Postgiro 5 69 16.
Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22 — Tidskriften Djurgårdarens postgiro: 52 32 01.

Tjänstgöringstid för kanslisten Sture Danielsson på Stadion är måndag—
torsdag med telefontid kl. 13.00—15.00. Telefon 08-21 15 83. (Bostad: Draken-
bergsgatan 31, 117 41, Stockholm, tel. 08-58 22 64.

ÖVERSTYRELSEN:

ordförande: Carl-Hjalmar Bodman, Skaldevägen 15, 161 40 Bromma, tel. 08-26 78 27, (08-67 08 80).
vice ordförande: Roland Erixon, Styrmansvägen 2, 133 00 Saltsjöbaden, tel. 08-717 59 92, (08-711 25 90),
sekreterare: Karl Liliequist, Skaldeväg. 17, 161 40 Bromma, tel. 08-25 36 99,
skattmästare: Reine Gustafsson, Gustafsvägen 11 B, 171 49 Solna, tel. 08-82 39 14, (08-44 90 60).
ledamöter: Hilding Lövdahl, Grevmagnigatan 12, III, 114 55 Stockholm, tel. 08-62 97 04, (08-67 98 00).
Rolf Theblin, Poppelväg. 20, 161 36 Bromma, tel. 08-80 09 35 (08-22 40 80)
Bengt Jäderholm, Skogsfrugränd 31, 161 38 Bromma, tel. 08-26 68 27.
suppleanter: Kaj Alm, Örnstrabacken 110, 127 36 Skärholmen, tel. 08-46 43 41, (08-22 40 80).
Åke Barrling, Linnégatan 90, 115 23 Stockholm, tel. 08-63 39 16, (08-24 91 40).

Ständig ledamot i ÖS: Hugo Caneman, Backvägen 7, 182 75 Stocksund, tel. 85 43 29, (24 60 60).

Kontaktmän för de olika sektionerna:

bandy: Åke Barrling
bordtennis: Rolf Theblin
bowling: Kaj Alm
boxning: Hilding Lövdahl
brottning: Hilding Lövdahl
curling: Kaj Alm
cykel: Hilding Lövdahl
damidrott: Roland Erixon
fotboll: Karl Liliequist/Rolf Theblin
fäktning: Kaj Alm
handboll: Reine Gustafsson
konståkning: Kaj Alm
ishockey: Roland Erixon/Karl Liliequist
orientering: Reine Gustafsson
skidor/slalom: Kaj Alm
skidor/backe, längd: Kaj Alm
bobsleigh: Karl Liliequist

För ungdomsidrott, administrativ chef: Åke Barling.

Hyres- och lokalfrågor och kommunal kontaktman: Rolf Theblin.

Aktivitetsstödgrupper: Hilding Lövdahl.

Klubbmästare: Hilding Lövdahl, vice dito: Roland Erixon.

Redaktör för Djurgårdaren: Karl Liliequist.

SEKTIONSSTYRELSE:

(Inom parentes telefon till arbetet, dit man bör ringa endast i undantagsfall.)

BANDY:

Ordf.: Gunnar Dyvik, Lojovägen 13, 18147 Lidingö, t. 765 56 03, (54 03 60).

Vice ordf.: Gösta Sandberg, Doktor Abrahams väg 118, 161 52 Bromma, tel. 08-37 96 13 (25 46 42).

Sekr.: Leif Fransson, Platåvägen 7, 175 40 Järfälla, tel. 0758-354 73 (0758-116 26).

Kassör: Lennart Björk, Kallforsväg. 9, 124 32 Bandhagen, tel. 08-47 97 23, (33 22 50).

Materialvård.: Conny Johansson, Rådjurstigen 2, 191 46 Sollentuna, tel. 08-35 65 55 (35 62 22).

Ledamot: Rolf Fransson, Backvägen 20, 175 40 Järfälla, tel. 0758-343 67, (08-96 05 65).

Ledamot: Bo von Schele, Thaliaväg. 66, 161 42 Bromma, tel. 08-26 24 53.

Lagledare, A-laget: Sven Bergman, Brälunden 5 B, 161 42 Bromma, tel. 08-25 73 20.

Lagledare, B-laget: Conny Johansson, Rådjurstigen 2, 191 46 Sollentuna, tel. 08-35 65 55 (35 62 22).

Lagledare, Jun.-laget: Lars Thorslund, Virebergsvägen 9, 10 tr., 171 40 Solna, tel. 08-82 38 51.

Postgiro: 35 92 49.

BORDTENNIS:

Ordf.: Karl Fagerstedt, Tomtebogatan 12, 113 39 Stockholm, tel. 31 19 98 (48 41 44).

Vice ordf.: Bertil Ferséus, Tunnelgatan 12, 111 37 Stockholm, tel. 20 22 64 (22 91 20)
Sokr.: Åke Magnuson, Bagarfruvägen 95, 123 55 Farsta, tel. 64 07 69 (24 91 90).

Kassör: Karl Enar Larsson, Högbergsgat. 89, 116 53 Stockholm, tel. 84 57 86.

Tävlingssekr.: Gert Strid, Döbelnsgat. 60, 4 tr., tel. 32 20 38 (22 01 00).

Ledamöter:
Björn Carlsson, Vasavägen 21, 542 00 Mariestad.

Kalman Szepesi, Sköndalsvägen 35, 123 53 Farsta, tel. 93 41 71 (22 01 00).

Urban Olsson, Gullmarsvägen 39, 121 41 Johanneshov, tel. 91 37 14.

Postgiro: 50 93 21.

BOWLING:

Ordf.: Ulf Johansson, Milstensvägen 16, 141 41 Huddinge, tel. 08-774 29 39.

Sokr.: Per Gustafsson, Traststigen 27, 150 24 Rönninge, tel. 0753-548 96.

Kassör: Bertil Olsson, Pyrolavägen 22, 181 60 Lidingö, tel. 08-766 33 40.

Vice ordf.: Anders Dahlström, Ordens-
trappan 1, 114 30 Stockholm, tel. 08-218832.

Vice sekr.: Tage Holmlund, Rissnavägen 45 A, 163 58 Spånga, tel. 08-761 42 18.

Suppleanter:
Kjell Andersén, Byälsvägen 30, 121 74 Johanneshov, tel. 08-49 16 20.

Hans Samuelsson, Östervägen 8 B, 190 50 Kungsängen, tel. 0758-527 00.

Lagl. A: Bengt Lindbergh, Högbergsg. 34, 116 20 Stockholm, tel. 08-41 13 89.

Lagl. -B: Gunnar Lindbergh, Albygatan 138, 172 39 Sundbyberg, tel. 08-28 46 50.

Lagl. C: Evert Lindbergh, Högbergsgatan 30, 116 20 Stockholm, tel. 08-41 96 52.

Träningshall: Birkahallen, Birkagatan 16—18, 113 39 Stockholm, tel. 08-30 50 10.

Träningstid: onsdagar kl. 19.30—20.30.
Postgiro: 60 95 31.

BOXNING:

Ordf.: Sven-Olof Åsbrink, Barrstigen 28, 161 35 Bromma, t. 08-25 96 72 (08-32 71 90).

Sokr.: Göran Nordh, Bäckvägen 114, 126 46 Hägersten, tel. 08-19 61 76 (08-24 50 60/118).

Kassör: Torsten Almqvist, Sandemarsväg. 17, 122 40 Enskede, t. 39 25 77 (08-62 72 69).

Ledamöter:
Thore Starck, Sigfridsväg. 4, 126 50 Hägersten, tel. 08-19 17 47 (08-744 00 20).

Dan-Olof Hammar, Bergvägen 32, 196 30 Kungsängen, tel. 0758-723 49.

Klubbmästare: Harry Wolff, Kapellgränd 6 A, 116 21 Stockholm, tel. 08-40 16 52.

Tränare o. materialförv.: Carl-Åke Palm, Rönnbärsväg. 49, 196 31 Kungsängen, tel. 0758-713 56.

HALLÅ ALLA

Djurgårdsgrabbar och Djurgårdstjejer!!

Tag frugan eller tjejen med dig och kom till oss när det gäller köp av

Klänning, Kjol, Blus, Byxdress, Tunika eller Byxor

Vi har storlekar för alla från 34 till 48 samt (20 serien) 19 till 27,
det är för ER som är lite rund, god och gullig.

Du får 10 % hos oss mot uppvisande av medlemskortet.
(För Du har väl betalt medlemsavgiften?)

**ALLA DJURGÅRDSSOUVENIRER KOPER DU HOS
OSS PÅ KUNGSGATAN.**

FYND-SHOPEN

O. Dahl AB

KUNGSGATAN 62
Tel. 11 06 94

ODENGATAN 26
Tel. 30 06 08

KARLBERGSVÄGEN 44
Tel. 32 77 70

Suppleanter:
Sten Berglund, Olaus Magnus väg 20,
121 45 Johanneshov, tel. 49 56 16.
Valentin Johansson, Nybodagatan 5, 9
tr., 171 42 Solna, tel. 82 31 63.
Postgiro: 45 35 19-1.

BROTTRNING:

Ordf.: Rune Ylipää, Larsbergsvägen 9,
181 38 Lidingö, tel. 08-7673835 (08-7673973)
Skr.: Carl-Axel Haglund, Kirunagatan
38, 162 25 Vällingby, tel. 08-38 44 32 (0758-
100 20 ankn. 1055).
Kassör: Axel Brun, Ljungvägen 14 B, tel.
08-35 50 71.
Ledamöter:
Lars-Erik Pettersson, Mockasinvägen 28,
126 39 Hägersten, tel. 08-19 09 61.
Göran Lönnborg, Gröndalsvägen 112,
117 45 Gröndal, tel. 08-19 49 26.
Rolf Gustavsson, Attundavägen 8, 161 52
Bromma, tel. 08-37 87 45.
Kjell Claesson, Rävsnäsvägen 50, 125 42
Örby, tel. 99 54 44.
Hedersledamot: Lennart Öberg, Slätbaks-
vägen 22, 3 tr., 121 64 Johanneshov, tel. 08-
49 95 56.
Postgiro: 19 47 24.

CYKEL:

Ordf.: Per Gunnar Ericsson, Bygatan 44,
2 tr., 191 46 Sollentuna, tel. 08-96 41 24,
(0760-341 40).
Vice ordf.: Berthold Helgesson, Lovise-
lundsvägen 27, 162 35 Vällingby, tel. 08-
89 66 99.
Kassör: Åke Holm, Larsbergsvägen 28,
181 37 Lidingö, tel. 08-767 32 36.
Skr. och tränare: Thomas Eriksson,
Fiskarnas Gata 161, 136 62 Handen, tel. 08-
777 99 92.
Mekaniker: Rune Ekholm, Kruthornsväg.
60 A, 191 53 Sollentuna, tel. 08-96 16 74.
Ungdomsledare: Kjell Engstrand, Stup-
vägen 21, 191 41 Sollentuna, tel. 08-35 54 33.
Aktivitetsgr. ledare: Ingeborg Ericsson,
Bygatan 44, 2 tr., 191 46 Sollentuna, tel. 08-
96 41 24.
Ungdomsakt.: Hans Ekholm, Kruthornsvä-
gen 60 A, 191 53 Sollentuna, tel. 96 16 74.
Thomas Holm, Larsbergsvägen 28, 181 37
Lidingö, tel. 767 32 36.
Thomas Eriksson, Baronvägen 13, 191 51
Sollentuna, tel. 35 87 71.
Bo Dertell, Bagarmossvägen 13, 122 36
Enskede, tel. 48 65 36.
Postgiro: 5 55 87.

DAM-IDROTT:

Ordf.: Suzanne Dettner-Mathiasson, Vall-
vägen 26, 125 33 Älvsjö, tel. 08-47 24 56.
Skr.: Siw Johansson, Tomtbergavägen
207, 145 72 Norsborg, tel. 0753-719 35.
Kassör: Margareta Ekvall, Storsjövägen
4, 121 71 Johanneshov, tel. 08-81 36 99.
Ledamöter:
Britt-Marie Thorsén (vice sekr.) Gavelius-
gatan 6, 116 41 Stockholm, tel. 08-44 22 67.
Yvonne Gosch, c/o Lundquist, Korintväg.
16, 123 56 Farsta, tel. 08-64 05 33 (24 87 00).
Bengt Ståhl, Welanders väg 7, 112 50
Stockholm, tel. 08-53 78 29.
Anneli Hellberg, Heleneborgsgatan 4, 2
tr., 117 32 Stockholm, tel. 08-68 82 50,
(69 33 84).
Postgiro: 50 22 11.

FOTBOLL:

Ordf.: Arne Janson, Skebokvarnsvägen
215, 124 35 Bandhagen, tel. 08-47 72 32 (08-
24 51 50).

Skr.: George Johansson, Falköpingsväg.
9, 121 49 Johanneshov, tel. 08-49 07 77 (08-
40 48 44).

Kassör: Bengt Lindbergh, Högbergsgatan
34, 116 20 Stockholm, tel. 08-41 13 89 (08-
38 58 13).

Vice ordf.: Gunnar Lundqvist, Norrbac-
kagatan 8, 113 41 Stockholm, tel. 08-34 24 77
(08-22 40 80).

Ledamöter:
Bo Brattlöf, Ängkärrsgatan 16, 171 58
Solna, tel. 08-27 50 47 (08-21 97 95).

Stephan Dolderer, Plogvägen 18, 183 51
Täby, tel. 08-756 24 47 (08-31 99 64).

Gunnar B. Janson, Vindkallsvägen 10,
182 61 Djursholm, tel. 08-755 73 21 (08-
98 15 70).

Hans Nilsson, Furulundsvägen 12, 186 00
Vallentuna, tel. 0762-272 93 (08-22 34 20).

Olle Pettersson, Fågelvägen 7, 170 15
Stenhamra, tel. 0756-442 48 (08-31 63 80).

Adjungerade:
Stig Annerhög, Multrågatan 18, 162 28
Vällingby, tel. 08-37 77 53 (08-34 30 65).

Gunnar Risberg, Rådjurstigen 17, 191 46
Sollentuna, tel. 08-96 19 70 (08-35 00 96).

Tränare: Antonio Durán, Roslagsgatan
52 C, 113 54 Stockholm, tel. 08-30 27 65.

Lagledare: Olle Hellström, Årstavägen 41,
121 68 Johanneshov, tel. 08-81 28 78 (08-
24 42 95).

Materialförvaltare: Harald Gustafsson,
Vita Liljans väg 74, 127 34 Skärholmen, tel.
(781 47 34).

Postgiro: 35 37 30.

FÄKTNING:

Ordf.: Dir. Yngve Arnell, Erik Sandbergs
gata 26, 171 34 Solna, tel. 08-27 34 36.

Vice ordf.: Greve Oscar Bernadotte af
Wisborg, Frötuna gård, 740 53 Rasbo, tel.
018-36 80 00.

Sekreterare: Civ.-ing. Ivar Brandelius,
Kapellgat. 9 B, 171 58 Solna, tel. 08-229660.

Kassör: Lantmät. Lars Kvarnström, Hy-
velgränd 6, 137 00 Västerhaninge, tel. 0750-
280 98, (08-22 40 80/1462).

Led. för kvinnl. fäktare: Fru Sonja Tesch,
Årtullsvägen 10, 181 43 Lidingö, tel. 08-
765 80 72.

Lagkapt. samt utbildn.-led.: Friherre Carl
von Essen, Norr Mälarstrand 52, arb. Skogs-
högskolan, Sthlm., tel. 52 16 46, (15 09 20).

Utbildn.-ledare: Gymn.-dir. Hans Jacobs-
son, Fornuddsväg. 81, 135 00 Tyresö, tel.
08-712 05 51.

Klubbmästare: Dir. Gunnar Friberg,
Grumsgat. 3, 123 44 Farsta, tel. 08-93 65 70,
(08-33 33 70).

Salsdirektör: Stud. Thomas Löthman,
Karlavägen 53, 114 49 Stockholm, tel. 08-
32 29 62.

Adjungerad: Fäktnäst. Dr Bela Rerrich,
Bällstavägen 205, 116 52 Bromma, tel. 08-
37 05 56.

FÄKTSALEN: Artemisgatan 17, 115 42
Stockholm, tel. 08-67 14 64.

Postgiro: 60 43 60.

HANDBOLL:

Ordf.: Gillis Florsjö, Maria Skolg.
38, 116 52 Stockholm, tel. 84 32 34,
(82 04 60).

Vice ordf.: Lars Yngve Larsson,
Henriksdalsringen 39, IV, 131 00 Nac-
ka, tel. 44 43 54, (44 08 20).

Skr.: Lars Troedsson, Källängsväg.
47, 181 44 Lidingö, tel. 765 45 41,
(20 38 88).

Kassör: Hans Thor, Stagvägen 4,
Saltsjöbaden, tel. 717 73 77 (23 85 00).

Ledamöter: Kaj Bohman, Nyboda-
gatan 3, 171 42 Solna, tel. 83 25 09,
(11 02 16); Björn Cronwall, Katarina
Bangata 27, 116 39 Stockholm, tel.
42 81 93.

Suppl.: Curt Wilson, Stupvägen 63,
191 42 Sollentuna, tel. 96 05 13,
(67 07 25).

Postgiro: 60 03 41.

ISHOCKEY:

Ordf.: Nils Munck af Rosenschöld,
Sibyllegatan 14, 114 42 Stockholm, tel.
63 60 96 (24 49 70).

Vice ordf.: Per Bergström, Kattgränd
1, 117 25 Stockholm, tel. 58 21 50
(13 09 00), landet 0766-430 52.

Skr.: Nils Stjärnfeldt, Trålgatan 6,
133 00 Saltsjöbaden, tel. 717 23 68,
(23 18 50).

Kassör: Eddie Wingren, Oscarsväg.
26, 172 37 Sundbyberg, tel. 29 62 41,
(98 10 20 el 98 08 60).

Rune Andersson, Bagarfruvägen 19,
123 55 Farsta, tel. 94 48 33 (67 90 70).

Per Edberg, Undangömda stigen 5,
182 35 Danderyd, 755 07 27 (34 04 30).

Lars Lindgren, Rökubbsgatan 6,
115 28 Stockholm, 61 95 53 (34 96 10),
Arne Palm, Sköndalsväg. 179, 123 53
Farsta, tel. 64 59 19 (59 17 46), landet
0764-471 10.

A-lag:

Lagledare: Kurt Thulin, Lottastigen
9, 141 42 Huddinge, tel. 774 20 47
(23 44 15).

Tränare: Carl-Göran Öberg, Kolar-
torpsvägen 5, 141 70 Huddinge, tel.
97 48 36 (710 07 50).

Materialförv.: Leif Markusson, Väv-
nadsvägen 24, 170 10 Ekerö, tel. 0756-
309 18.

Massör: Lennart Aspholm, Skönviks-
vägen 247, 122 42 Enskede, t. 91 82 71
(91 50 05).

Postgiro: 65 05 84.

KONSTAKNING:

Ordf.: Lars-Erik Löfman, Svartensgatan
7, 116 20 Stockholm, tel. 08-43 51 43 (08-
24 91 40).

Vice ordf.: Arne Håkansson, Stallvägen
10, 183 40 Täby, tel. 08-758 38 58 (08-
22 31 40).

Skr.: Alice Sandström, Blåvingevägen 6,
125 31 Älvsjö, tel. 08-47 75 74 (21 12 60).

Kassör: Gunvor Janson, Skebokvarnsväg.
215, 124 35 Bandhagen, tel. 08-47 72 32.

Ledamöter:

Inger Borg, Karlbergsvägen 42, 113 34
Stockholm, tel. 08-32 41 45 (34 05 00/1158).

Eine Capocci, Koltgatan 206 B, 122 43
Enskede, tel. 81 48 78.

Margareta Fényi, Östrandsväg. 52, 122 43
Enskede, tel. 08-81 21 11 (08-62 99 71).

Sektionens postadress:

Lars-Erik Löfman, c/a Barnens Dag,
Drottninggatan 83, 111 60 Stockholm.

Postgiro: 60 97 05.

ORIENTERING:

Ordf.: Lars-Erik Forsberg, Klara-bergsvägen 6 A, 136 66 Handen, tel. 777 39 64, (22 40 00/3391).

Sekr.: Bertil Wiström, Båtholmsbacken 2, 127 42 Skärholmen, tel. 710 49 02.

Kassör: Hans Gustavsson, Eklidsgränd 17, 123 46 Farsta, tel. 93 21 90.

Tävl.-sekr.: Sven Bjelkeryd, Slagru-tevägen 7, 182 34 Danderyd, tel. 755 94 31 eller 755 45 36.

Stugfogde Höjden: se ordföranden.

Postgiro: 35 76 37.

Höjdens postgiro: 49 87 87-1.

SKIDOR:

Ordf.: Ingemar Sundberg, Skebokvarns- vägen 329, 124 36 Bandhagen, tel. 99 49 79, (58 28 00).

Sekr.: Sture Danielsson, Drakenbergsgat. 31, 117 41 Stockholm, tel. 58 22 64 (21 15 83).

Kassör: Sune Hall, Johan Enbergs väg 1, 171 62 Solna, tel. 27 38 68, (49 89 80).

Ledamöter:

Ann-Marie Hall, se Sune Hall.

Bertil Vedin, Sveabergsvägen 10, 136 68 Handen, tel. 776 15 50.

Postgiro: 60 64 70.

SLALOM:

Ordf.: Bert Ackered, Älta Strand väg 53, 130 12 Älta, tel. 773 21 36, (712 07 56).

Sekr.: Lars Eric Pettersson, Dom-herrestigen 19, 150 24 Rönninge, tel. 0753-549 86, (24 30 80).

Kassör: Stefan Waller, Kavalleriga- tan 89, 194 00 Upplands Väsby, tel. 0760-830 11.

Ledamöter: Jan Hansson, Odlings- vägen 34, 147 00 Tumba, tel. 0753-330 37.

Karl-Erik Drakenberg, Hasselstigen 12, 125 31 Älvsjö, tel. 99 83 72.

Tränare: Sune Johansson, Grinds- gatan 33, 116 57 Stockholm, tel. 40 21 35.

Lennart Kjellin, Larsbergsvägen 15, 8 tr., 181 37 Lidingö.

Sten Åke Nilsson, Jönåkersvägen 15, 122 48 Enskede, tel. 59 75 80.

Jan Hansson, Odlingsvägen 34, 147 00 Tumba, tel. 0753-330 37.

Tommy Ackered, Älta Strandväg 51, 130 12 Älta, tel. 773 21 36.

Lars Moback, Eva Bonniers gata 8, 126 66 Hägersten, tel. 46 50 22.

Lennart Ek, Flemingat. 99, 112 45 Stockholm, tel. 51 70 52.

Dick Sponton, Huddungegränden 6, 194 00 Upplands Väsby, tel. 0760-806 29.

Postgiro: 19 32 64.

CURLING:

Postgiro: 40 48 63.

TENNIS:

Postgiro: 51 16 99.

BOBSLEIGH:

Ordf.: Jan Johansson, Lupingränd 12 E, 170 15 Stenhamra, tel. 0756-446 52.

Vice ordf.: Carl-Erik Eriksson, Kungs-berga gård, 170 17 Färentuna, tel. 0756-420 56.

Sekr. och kassör: Thomas Gustafsson, Pa-ternostervägen 33, n.b., 121 49 Johanneshov, tel. 08-39 15 94 (08-54 00 00 - Farsta).

Leif Johansson, Osbyringen 22, 163 73 Spånga, tel. 08-761 26 47.

Eric Wennerberg, Brantstigen 19, 140 10 Segeltorp, tel. 08-88 46 95, (08-24 91 10).

Postgiro: 35 59 19-2.

REVISORER:

Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, 161 34 Bromma, tel. 25 71 22.

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, 121 53 Johanneshov, tel. 49 16 64.

Curt Berggrén, Torggatan 8, 112 65 Stock- holm, tel. 56 00 80 (24 15 00).

Suppleanter:

Olof Dahl, Mölndalsbacken 60, 124 30 Bandhagen, tel. 86 13 35 (11 06 94).

Anna Dettner, Rusthållarvägen 181, 12160 Johanneshov, tel. 08-49 24 05, (20 31 93).

SÄLLSKAPET

GAMLA DJURGÅRDARE:

Ordf.: Åke Löwgren, Stavsjöväg. 29, 125 41 Älvsjö, tel. 47 81 09 (22 49 50).

Kassör och klubbmästare: Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, 161 34 Bromma, tel. 25 71 22.

Sekr.: Hansfredrik Frostell, Iduna- vägen 10—12, 181 61 Lidingö, tel. 766 25 68 (58 25 27).

Postgiro: 19 78 95-6.

STADIONLOKALEN:

Arvid Kjällström, Wenströmsvägen 6, 115 43 Stockholm, tel. 60 39 26, (22 65 00 /2648).

Rangvald Gottfridson, Hägerstensv. 111, 126 49 Hägersten, tel. 19 47 27.

DJURGÅRDENS SUPPORTERKLUBB:

Ordf.: Sven Öberg, Stockholmsväg. 60 C, 181 42 Lidingö, tel. 765 45 16.

Vice ordf.: Inger Olsson, Vallvägen 2 A, 194 00 Upplands-Väsby, tel. 0760-819 65.

Sekr.: Leif Westerdahl, Rådsväg. 11, 3 tr., 141 48 Huddinge, tel. 711 63 96.

Vice sekr.: Stig Högländer, Vasaväg. 119, 175 00 Jakobsberg, tel. 0758-390 59.

Kassör: Karl-Erik Wedberg, Birkagatan 20, 113 39 Stockholm, tel. 34 26 16.

Klubbmästare: Astrid Johansson, Hant- verkargatan 36, 1 tr. ö.g., 112 21 Stockholm, tel. 51 77 80.

Suppleanter:

Leif Handing, Källängsväg. 6, n.b., 181 43 Lidingö, tel. 765 70 02.

Roger Westerdahl, Södra Jordbrovägen 123, 136 50 Handen, tel. 0750-260 27.

Revisorer:

Nils-Gunnar Wählberg, Vinterbrinksväg. 31, 133 00 Saltsjöbaden, tel. 717 34 24.

Gustaf Kvint, Vittangigatan 4, 162 20 Vällingby, tel. 87 64 19.

Revisorssuppl.: Berndt Johansson, Brant- holmsgränd 36, 127 46 Skärholmen, tel. 741 35 31.

Adjungerad: Gunnar Dyvik, Lojovägen 13, 181 47 Lidingö.

Postgiro: 35 21 20.

kvälls och söndags- öppet

gatuplanet öppet till 21 söndagar 13—21
T-planer och livsmedelsplaner öppna till 22
söndagar 13—22

ÅHLÉNS
city

NÄR DET GÄLLER

Gas-, vatten- och sanitära anläggningar

KONTAKTA

Pipersgatan 8, 112 24 Stockholm

Telefon 23 02 70

Djurgårdare...

och alla andra, som vill ha något gott och värmande

innanför västen ...

Det bästa på Isstadion och Söderstadion

bjuds det i våra barsserveringar

Källarmästare

Harald Hammarberg

Skandia, Trygg-Hansa och Folksam har man ju hört talas om.

Men RKA?

RKA, Rän-te- och kapitalförsäkringsanstalten, är Sveriges näst äldsta och sannolikt mest okända livförsäkringsbolag.

Under senare år har dock en kraftig expansion ägt rum och företaget – som ägs av försäkringstagarna – har en rad mycket gedigna liv- och pensionsförsäkringsformer att erbjuda.

RKA kan i samarbete med sparbankerna även erbjuda mycket förmånliga grupplivförsäkringar för t. ex. husägare och företagare.

Så ägna även RKA en tanke när försäkringsfrågor blir aktuella, ring gärna direkt 08/24 09 90.

Rän-te- och kapitalförsäkringsanstalten

RKA

Box 19044, 104 32 Stockholm 19

**”SMAKFULLT,
men inte vräkigt”**

Det är den svenska kvinnans krav på safirur i guld. Certinas guldsmyckeur är precis i hennes smak. Finns i fyrkantiga och runda modeller. Med guld- eller mockaband. Från 725:— resp. 398:—.

CERTINA

Rob. Engström AB

Drottninggatan 32, Sthlm. Tel. 20 26 00

JOHAN G. STRANDHS

**BROTTAR- och
GYMNASTIKMATTOR**

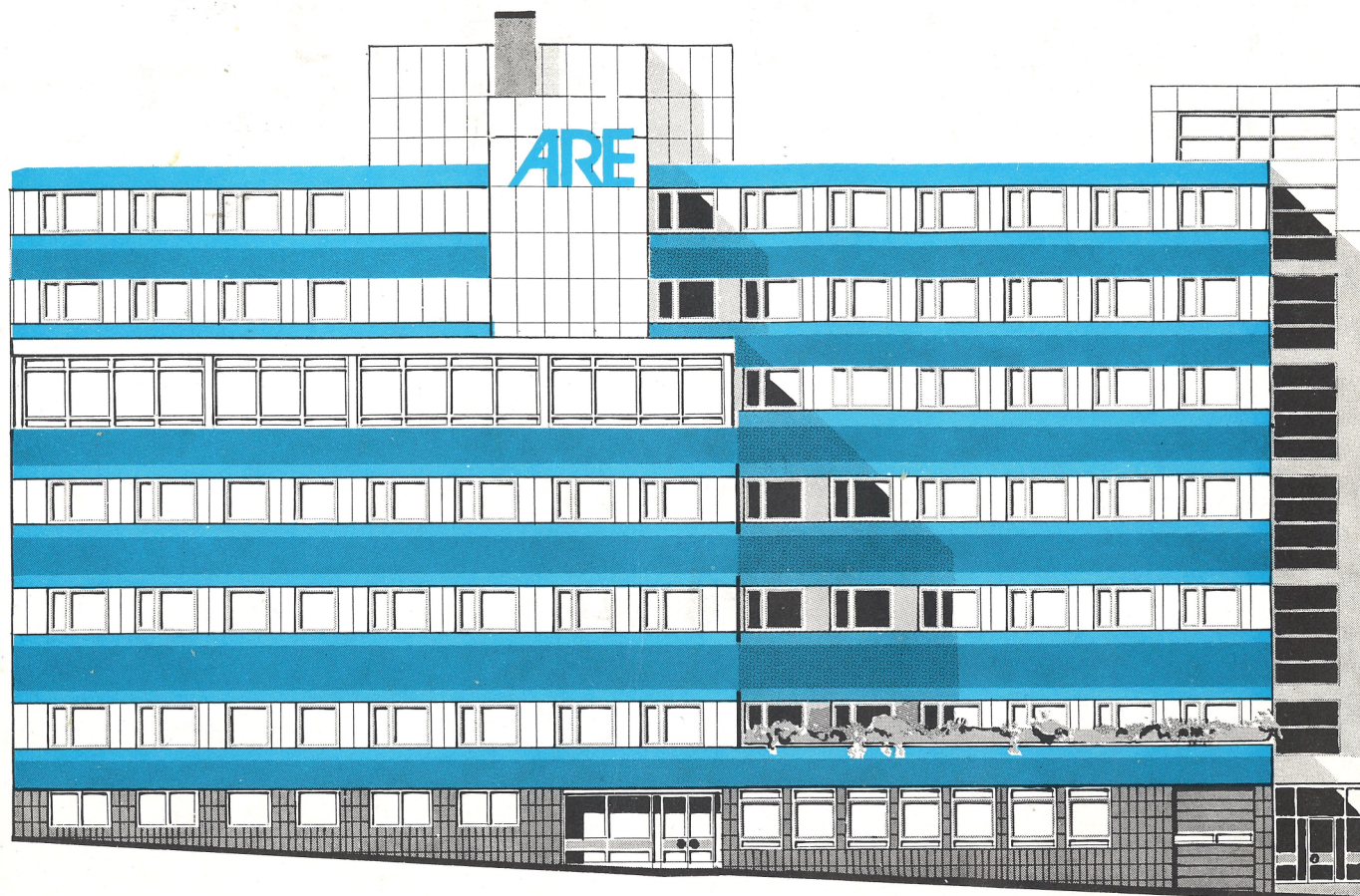
fortfarande bäst

BEGÄR OFFERT!

Box 102 KÄVLINGE

Telefon 0412-304 66

NU HAR VI FLYTTAT.

WARFVINGES VÄG 20

TEL. 08 / 13 09 00

Postadress: Box 30041, 10425 Stockholm 30

ARE Bilreklam
ARE Film
ARE Idé
ARE Idrottsreklam
ARE Inredningar
ARE Postaffischering
ARE Riksaffischering
ARE Screentryckeri
ARE Trafikreklam
ARE Tunnelbanereklam

UTANFÖR HUSET:
ARE Dekor
(Östgötav. 65)
AB Direktus
(Englundav. 7)
AB Utereklam
(Biblioteksg. 11)

2 fl 68.00
1 fl 7.50

75.50

108 kr

132 40
464

596

Nästa stjärnsamling: Satsning på de allra yngsta ingår i Djurgårdens nya giv som t ex detta gäng ishockeyknattar: Mikael Storfeldt, Bernt Jansson, Johan Tideman, Urmas Broberg och Håkan Bodman.

Årgång 1972-73